Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Stevenson, Robert Louis.; aut. overs. af Peter Holm.
Titel | Title:	Eventyrnætter ;; Selvmorderklubben ; Rajahens Diamant
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	Samlet Udgave.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København; Kristiania : Martins Forlag, 1921
Fysiske størrelse | Physical extent:	189 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

L.
mon.
jyt.
ut.

R. L. STEVENSON
EVENTYRNÆTTER

SELVMORDERKLUBBEN
RAJAHENS DIAMANT

SAMLET UDGAVE

R. L. STEVENSON

EVENTYRNÆTTER

SELVMORDERKLUBBEN
RAJAHENS DIAMANT

AUTORISERET OVERSÆTTELSE
FOR NORGE OG DANMARK AF
PETER HOLM

MARTINS FORLAG
KØBENHAVN & KRISTIANIA
MCMXXI

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

MARTIN'S FORLAGSTRYKKERI, KØBENHAVN.

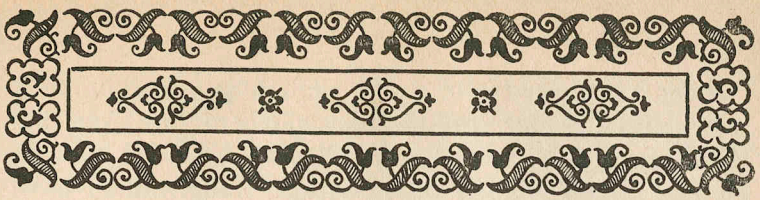

SELVMORDERKLUBBEN

HISTORIEN OM DEN UNGE MAND MED FLØDEBOLLERNE

MEDENS den højtbegavede Fyrst Florizel af Bøhmen boede i London, vandt han alles Hengivenhed ved sit indtagende Væsen og sin skønsomme Ædelmodighed. Efter det man mærkede til ham, var man klar over, at han var et sjældent Menneske, og det var dog kun saa lidt af, hvad han virkelig foretog sig. Skønt Fyrsten under almindelige Omstændigheder viste sig elskværdig behersket og tog Verden lige saa filosofisk som en Bonde bag Ploven, manglede han dog ikke Smag for en langt mere eventyrlig og ekscentrisk Livsførelse end den, han ved Fødslen var bestemt for. Naar han nu og da følte sig trist, og der hverken var noget lattervækkende Skuespil paa noget Teater i London, eller Aarstiden ikke tillod Friluftsidræt, hvori han overgik alle sine Medbejlere, kaldte han sin fortrolige Ven og Staldmester, Oberst Geraldine til sig og bød ham forberede sig paa en Aftenudflugt. Staldmesteren var baade ung og dumdristig, og det var ham en Fryd at faa en saadan Befaling. Ved lang Øvelse og et vidtgaaende Kendskab til Mennesker i alle Livets Forhold havde han tilegnet sig en forbavsende Forvandlingsevne, det var ikke blot Ansigt og Optræden, men ogsaa Stemme, ja, næsten Tænkemaade han forstod at tilpasse efter enhver Stand og enhver Nation, og paa den Vis kunde han bortlede Menneskenes Opmærksomhed fra

Fyrsten og derved ofte skaffe dem begge Adgang til de mærkeligste Steder. Politiet blev aldrig ulejliget ved disse Eventyr, og den enes uforstyrrelige Mod saa vel som den andens Snarraadighed og ridderlige Hengivenhed havde bragt dem gennem et Utal af Vanskeligheder, og eftersom Tiden gik, blev de mere og mere tillidsfulde.

En Foraarsaften drev en pludselig Byge dem ind i en lille Restaurant lige i Nærheden af Leicester Square. Oberst Geraldine var klædt og sminket, saa han forestillede en Pressemand i reducerede Omstændigheder, medens Fyrsten som sædvanlig havde gjort sig ukendelig ved Hjælp af falsk Kindskæg og lange, buskede Øjenbryn. Han fik derved et laaddent, vejrbidt Udseende, der just for en Mand med et saa elegant Væsen blev en uigennemtrængelig Forklædning. De nød derfor begge deres Forfriskning i fuldkommen Tryghed.

Lokalet var fuldt af Gæster, baade Mænd og Kvinder, og skønt mere end én indledede Samtale med vore Eventyrere, var der dog ingen, der fristede til nærmere Bekendtskab. Der var intet andet derinde end Londons Bærme, og hvad der ellers var jævnt hen lidet respektabelt, og Fyrsten havde allerede gabet et Par Gange, da Svingdørene fløj op og en ung Mand kom ind med et Par Bybude i Hælene paa sig. Hvert Bybud bar et stort Fad med Flødeboller under Glaslaag, der nu blev taget af, hvorpaa den unge Mand gik rundt blandt de tilstedeværende og med overdreven Høflighed paanødte dem sine Kager. Nogle tog leende mod hans Tilbud, medens andre afviste det bestemt, ja, der var dem, der oven i Købet skældte ham ud, i hvilket Tilfælde han selv spiste den tilbudte Kage. Til sidst kom han til Fyrst Florizel og bød ham en Kage, idet han bukkede dybt for ham.

„Vil De gøre mig, der er Dem fremmed, den Ære at

spise en Kage? Jeg indestaar for Kvaliteten, da jeg selv har spist to Dusin og tre Stykker siden Klokken fem."

„Jeg ser ikke saa meget paa en Gaves Art som den Aand, hvori den bliver en tilbudt," svarede Fyrsten.

„Naa, det er nærmest en drilagtig Aand," svarede den unge Mand med et dybt Buk.

„Hvem er det da, der skal drilles."

„Jeg er ikke her for at fremstille min Filosofi, men for at uddele disse Flødeboller," svarede den anden. „Naar jeg fortæller Dem, at jeg regner mig selv med til det latterlige ved denne Forestilling, haaber jeg, De vil være tilfreds og tage imod Kagen. Hvis ikke, nøder De mig til at spise den otteogtyvende, og jeg indrømmer, at nu er jeg træt af de Løjer."

„De rører mig, og jeg er saare villig til at fri Dem fra denne Vanskelighed, men paa én Betingelse. Hvis min Ven og jeg spiser Deres Kager, som vi absolut ikke er begærlige efter at smage, venter vi, at De til Belønning vil spise til Aften sammen med os."

Den unge Mand lod til at overveje Forslaget.

„Jeg har endnu adskillige Dusin tilbage, saa jeg maa besøge en Del Restauranter endnu, før mit store Hverv er endt," sagde han endelig. „Det vil tage nogen Tid, og hvis De er sultne —"

Fyrsten afbrød ham med en høflig Bevægelse.

„Min Ven, jeg følger Dem," sagde han, „thi vi har allerede fattet dyb Interesse for den udmærkede Maade, hvorpaa De faar en Aften til at gaa. Og da Overenskomsten nu er i Orden, maa De tillade mig at underskrive den paa begges Vegne."

Med de Ord tog Fyrsten en Kage og spiste den, som nød han en af Jordens kosteligste Retter.

„Den er aldeles fortrinlig," sagde han.

„Jeg mærker, De er Kender," svarede den unge Mand.

Oberst Geraldine fik ogsaa sin Kage, og da Varerne nu var blevet præsenteret for hvert eneste Menneske i Restauranten, gav den unge Mand sig paa Vej hen til et lignende Etablissement. De to Bybude, der lod til at have vænnet sig til deres sære Arbejde, fulgte lige efter ham, og Fyrsten og Obersten sluttede Optoget med hinanden under Armen. Paa den Maade besøgte Selskabet to Beværtninger til, hvor det gik, som allerede beskrevet — nogle afslog hans Tilbud og andre tog imod det, og den unge Mand spiste selv hver Kage, der ikke blev modtaget.

Da de gik fra den tredie Beværtning, talte den unge Mand sin Forsyning. Der var kun ni Kager tilbage, tre paa det ene Fad og seks paa det andet. Han henvendte sig derfor til sine to nye Ledsagere.

„Mine Herrer, det er mig imod at opholde Dem længere. Jeg er vis paa, De maa være sultne, og jeg skylder Dem et særligt Hensyn. Paa denne min store Dag, da jeg afslutter en taabelig Livsførelse paa en yderst naragtig Maade, er det mit Ønske at opføre mig smukt overfor alle, der giver mig Søgning. De skal ikke vente længere paa mig, mine Herrer. Skønt min Konstitution er svækket ved forudgaaende Udskejelser, vil jeg dog risikere Livet ved at opfylde den tilbagestaaende Forpligtelse."

Med disse Ord stoppede han de ni sidste Kager i Munden og sank dem efter blot en enkelt tyggende Bevægelse for hver. Derpaa vendte han sig om mod Bybudene og gav dem hver et Pund Sterling.

„Nu takker jeg Dem for Deres usædvanlige Taalmodighed,"sagde han og afskedigede dem med et Buk for hver. Et Øjeblik stod han og betragtede den Pung, hvorfra han havde taget Betalingen til sine Hjælpere. Han lo og kastede Pungen midt ud paa Gaden, hvorpaa han erklærede, at saa var han parat til at spise til Aften.

De tre Herrer spiste en elegant Aften og drak tre-fire Flasker Champagne oppe paa anden Sal i en lille fransk Restaurant, der en Tid havde kunnet glæde sig ved en ligefrem overdreven Berømmelse, men nu var begyndt at blive glemt. De talte om de forskelligste Ting, og den unge Mand var baade veltalende og munter. Men han lo højere, end det passede sig for en Mand med hans Opdragelse, han rystede paa Hænderne, og nu og da slog Stemmen over paa en Maade, der viste, at han ikke havde fuldt Herredømme over den. Desserten var blevet taget bort, og de havde alle tre tændt Cigarerne, da Fyrsten henvendte sig til den unge Mand:

„De vil sikkert tilgive mig min Nysgerrighed. Hvad jeg foreløbig har iagttaget hos Dem, har behaget mig i høj Grad, men undret mig i endnu højere Grad. Skønt jeg vilde være ked af at være indiskret, maa jeg dog fortælle Dem, at min Ven og jeg er Personer, man godt kan betro en Hemmelighed. Vi har selv vore egne Hemmeligheder, som vi bestandig røber for ganske uværdige Medskabninger. Hvis Deres Historie er ganske taabelig, hvad jeg formoder, behøver De ikke at være tilbageholdende overfor os, thi vi to er de største Taaber i England. Mit Navn er Godall, Theophilus Godall, og min Ven er Major Alfreed Hammersmith — eller det er i det mindste det Navn, han foretrækker at være kendt under. Vi tilbringer Livet med uafbrudt Søgen efter usædvanlige Oplevelser, og der er ikke den Ekstravagance, vi ikke omfatter med Sympati."

„Dem kan jeg lide, Hr. Godall," svarede den unge Mand. „De indgyder mig naturlig Tillid, og jeg har ikke det ringeste at udsætte paa Deres Ven, Majoren, hvem jeg anser for at være en forklædt Adelsmand. Jeg er i hvert Fald vis paa, at han er ikke Soldat."

Obersten smilede, da han fik denne Kompliment til sin Forklædning, og den unge Mand fortsatte ivrigt:

„Der er al mulig Grund til, at jeg ikke fortæller Dem min Historie. Og det er maaske netop derfor, at jeg nu vil gøre det. Til Trods for det Eksempel, De har givet mig, vil jeg dog fortie mit Navn, og min Alder er ganske uvæsenlig. Fra mine Forfædre har jeg arvet en ganske tiltrækkende Menneskebolig, som jeg stadig beboer, og en Indtægt paa tre Hundrede Pund om Aaret. Jeg tror ogsaa nok, at mine Forfædre overgav mig et betydeligt Kvantum Letsind, som det har været min store Fryd at svælge i. Jeg har ogsaa faaet en god Opdragelse, og kan næsten spille saa godt paa Violin, at jeg kan fortjene mit Udkomme i et Knejpeorkester, men der mangler lidt. Det samme gælder min Færdighed paa Fløjte og Valdhorn. Jeg lærte saa megen Whist, at jeg kunde tabe omtrent hundrede Pund om Aaret i dette videnskabelige Spil. Mit Kendskab til Fransk var tilstrækkeligt til,at jeg kunde ødsle mine Penge bort i Paris med næsten den samme Lethed som her i London. Jeg var kort sagt et Menneske, der var vel forsynet med mange Færdigheder. Jeg har været med til alt, deriblandt ogsaa en alvorlig Duel uden rimelig Foranledning. Det er ikke mere end to Maaneder siden, at jeg traf en ung Dame, der netop passede til min Smag baade med Hensyn til Sjæl og Legeme. Jeg følte, mit Hjerte smeltede, og jeg begreb, at nu havde jeg endelig mødt min Skæbne, nu var jeg paa Vej til at blive forelsket. Men da jeg saa skulde se, hvad jeg endnu ejede, viste det sig, at det var lidt under fire Hundrede Pund! Jeg spørger Dem ganske ligefremt — kan en Mand, der har nogen Agtelse for sig selv, gaa hen og blive forelsket, naar han kun ejer fire Hundrede Pund? Sikkert ikke, mente jeg, saa jeg forlod den fortryllende Dame, og ved at forøge min Udgifter en Smule naaede jeg til i Morges kun at eje firsindstyve Pund. De Penge delte jeg i to

Dele, de fyrretyve Pund holdt jeg tilbage til et bestemt Formaal, og Resten vilde jeg forbruge inden Aften. Jeg har haft en meget underholdende Dag og spillet mange Komedier foruden det sidste Narreværk med Flødebollerne, hvilket jo indbragte mig Deres behagelige Selskab. Som jeg sagde Dem, havde jeg bestemt at bringe en taabelig Livsbane til en endnu taabeligere Afslutning, og da De saá mig kaste min Pung fra mig, var de fyrretyve Pund forbrugte. Nu kender De mig lige saa godt, som jeg kender mig selv, jeg er en Nar, men trofast udholdende i min Naragtighed, og jeg beder Dem tro mig, naar jeg forsikrer det, jeg hverken klynker eller føler mig bange."

Af den Tone, hvori den unge Mand afgav den Beretning, fremgik det tydeligt, at han saá paa sig selv med megen Bitterhed og Foragt. Hans to Tilhørere fik det Indtryk, at hans Kærlighedshistorie var alvorligere, end han havde villet tilstaa, og at han tænkte paa at gøre Ende paa sit Liv. Bag Narrestregerne med Flødebollerne skjultes der vist en hel Tragedie.

„Er det nu da ikke mærkværdigt," udbrød Geraldine, „at netop vi tre ved et Tilfælde skulde træffes her i dette store Vildnis, man kalder London, og at vi næsten skulde befinde os i samme Situation?"

„Hvordan det?" udbrød den unge Mand. „Er De ogsaa ruinerede? Er denne elegante Souper en Daarskab ligesom mine Flødeboller? Har Fanden samlet tre af sine til en sidste Svingom?"

„De kan være vis paa, at Fanden kan til Tider opføre sig helt pænt," svarede Fyrst Florizel, „og jeg er saa bevæget ved dette Sammentræf, at da vi ikke helt befinder os i samme Situation, vil jeg gøre Ende paa Forskellen. Lad Deres heroiske Behandling af de sidste Flødeboller være mig et godt Eksempel."

Med disse Ord fremviste Fyrsten sin Pung og tog et lille Bundt Sedler op af den.

„Ser De, jeg var omtrent en Uge bagefter Dem, men agter nu at indhente Dem, saa vi kommer ind forbi Maalet Side om Side.“ Han lagde nogle Sedler paa Bordet og fortsatte: „Her er tilstrækkeligt til at betale Regningen. Resten af Pengene —“

Han kastede dem ind i Kaminen, og de blussede op i en eneste Flamme.

Den unge Mand prøvede paa at holde Fyrstens Arm tilbage, men da han sad ved den modsatte Side af Bordet, kom han for sent.

„Ulykkelige Mand!“ udbrød han, „De skulde ikke have brændt dem alle. De skulde have holdt fyrretyve Pund tilbage.“

„Fyrretyve Pund!“ gentog Fyrsten. „Hvorfor i Himlens Navn just fyrretyve Pund?“

„Hvorfor ikke firsindstyve?“ udbrød Obersten. „Thi jeg véd da, at der var mindst hundrede Pund i Seddelbundtet.“

„Han behøvede kun fyrretyve Pund,“ sagde den unge Mand mørkt. „Men uden de Penge er der ingen Adgang. Det vaages der meget strengt over. Fyrretyve Pund for hver. Forbandede Tilværelse, som en Mand ikke engang kan forlade, uden at det koster Penge!“

Fyrsten og Obersten saá paa hinanden.

„Forklar Dem,“ sagde Obersten. „Jeg har endnu en nogenlunde velforsynet Tegnebog, og jeg behøver ikke at sige, hvor gerne jeg deler min Rigdom med Godall. Men jeg maa vide noget om Formaalet, saa De maa sige os, hvad De mener.“

Den unge Mand lod til at vaagne op, og han saá uroligt fra den ene til den anden, idet han rødmede dybt.

„De driver ikke Løjer med mig?“ spurgte han. „De er virkelig ødelagte Mænd ligesom jeg?“

„Ja, jeg da for mit Vedkommende,“ svarede Obersten.

„Og hvad mig angaar, da har jeg vel givet Dem Bevis derfor,“ sagde Fyrsten. „Hvem andre end en ødelagt Mand vil vel kaste sine Penge ind i Ilden? Min Handlemaade taler for sig selv.“

„En ødelagt Mand — ja, maaske,“ svarede den anden mistroisk, „eller ogsaa en Millionær.“

„Det er nok,“ sagde Fyrsten. „Jeg har sagt Dem det, og jeg er ikke vant til, at man drager mine Ord i Tvivl.“

„Ødelagt?“ gentog den unge Mand dæmpet. „Er De ødelagt ligesom jeg? Er De efter et Liv i Nydelse naaet saa vidt, at De kun kan nyde én Ting til?“ Han vedblev at sænke Stemmen, medens han talte. „Agter De at unde Dem denne sidste Nydelse? Vil De undgaa Følgerne af Deres Daarskab ved at betræde den ene sikre og lette Vej? Agter De at slippe bort fra Samvittighedens Stævningsmand gennem den ene aabne Dør?“

Han standsede pludselig og forsøgte at le.

„Skaal!“ udbrød han og tømte sit Glas. „Nu ønsker jeg Dem Godnat, I muntre, ødelagte Mænd.“

Oberst Geraldine greb hans Arm, da han rejste sig.

„De mangler Tillid til os, og De gør os Uret. Jeg kan svare bekræftende paa alle Deres Spørgsmaal. Men jeg er ikke saa ængstelig, og jeg kan godt udtrykke mig paa Engelsk. Ligesom De har vi to faaet nok af Livet og har bestemt at dø. Før eller senere, tilsammen eller hver for sig var det vor Agt at opsøge Døden, saa den ikke mere skulde undslippe os. Da vi nu har truffet Dem, og Deres Tilfælde er mere presserende, saa lad det blive i Aften — med det samme — og alle tre sammen, hvis De da vil. Et saadant fattigt Trekløver,“ udbrød han, „bør Arm i

Arm stige ned i Plutos Haller og støtte hverandre mellem Skyggerne."

Geraldine havde netop det Væsen og talte saaledes, som hørte til i den Rolle, han spillede. Fyrsten var noget forvirret og saá lidt tvivlende over paa sin Ven. Den unge Mands Ansigt blev imidlertid atter blussende hedt, og hans Øjne straalede.

„De er netop Folk for mig!" udbrød han med næsten uhyggelig Munterhed. „Det giver vi hinanden Haanden paa!" (Hans Haand var kold og klam). „De aner ikke, hvilket Selskab De kommer i. De véd ikke, hvor heldigt det var for Dem selv, at De tog imod mine Flødeboller! Jeg er kun en Enhed, men en Enhed i en Hær, og jeg kender den private Adgang ind til Døden. Jeg er en af hans fortrolige og kan føre Dem ind i Evigheden uden noget som helst Ceremoniel og dog uden Skandale."

De bad ham ivrigt forklare sig nærmere.

„Kan De tilsammen præstere firsindstyve Pund?" spurgte han.

Geraldine raadførte sig alvorligt med sin Tegnebog og svarede derpaa bekræftende.

„Lykkelige Væsener!" udbrød den unge Mand. „Fyrretyve Pund er Betalingen for at komme ind i Selvmorderklubben."

„Selvmorderklubben," sagde Fyrsten, „hvad Fanden er det?"

„Hør blot, hvad jeg nu fortæller," svarede den unge Mand. „Vi lever jo i en Bekvemmelighedernes Tidsalder, og dette er den sidste Fuldkommenhed af den Slags. Vi har Forretninger at besørge de forskelligste Steder i Landet, og derfor opfandt man Jernbaner. Men de skilte os fra vore Venner, saa man maatte have Telegrafen for hurtigt at kunne meddele sig til hinanden over store Afstande. Om det saa er Hotellerne, saa finder vi nu dèr Elevatorer,

der kan spare os fra at gaa op ad et Par Hundrede Trappetrin. Nu véd vi, at Livet er en Scene, paa hvilken vi spiller Narrens Rolle, saa længe det morer os. Der var kun én Ting, der endnu manglede i vor moderne Komfort: en pæn og let Vej, ad hvilken vi kunde forlade Scenen, Bagtrappen til Friheden eller, som jeg sagde, den private Dør ind til Døden. Dèr har De, mine Venner, hvad Selvmorderklubben skaffer os. Tro ikke, at De eller jeg er sjældne Undtagelser med Hensyn til de fornuftige og yderst rimelige Ønsker, vi nærer. En stor Del af vore Medmennesker, der ogsaa er inderlig lede ved den Forestilling, i hvilken de skal optræde hver eneste Dag hele Livet igennem, holdes kun tilbage fra Flugt af ét eller to Hensyn. Nogle har Familier, der vilde blive rystede eller endog blamerede, hvis nogen fik noget at vide, andre har en Svaghed ved Hjertet og viger tilbage fra Dødsprocessen. Det er til en vis Grad min egen Erfaring. Jeg kan ikke sætte en Pistol til Panden og derpaa trykke den af, thi der er noget, der er stærkere end jeg selv, og som holder mig tilbage, og skønt jeg væmmes ved Livet, mangler jeg Styrke til at tage fat paa Døden og faa en Ende paa Sagen. For Folk af min Slags og for alle, der ønsker at slippe ud af det hele uden Skandale bagefter, er Selvmorderklubben blevet indrettet. Jeg véd ikke selv Besked med, hvorledes den er blevet til, jeg kender ikke dens Historie eller dens mulige Forgreninger i andre Lande, og jeg har ikke Lov til at fortælle Dem om dens Forfatning eller Forskrifter. Men med den Begrænsning staar jeg ellers til Deres Tjeneste. Hvis De virkelig er trætte af Livet, vil jeg i Aften indføre Dem ved et Møde, og De vil paa en let Maade blive befriet for Deres Tilværelse — om ikke i Aften saa i hvert Fald i Løbet af Ugen.“ (Han saá paa sit Ur). „Nu er Klokken elleve, vi maa gaa herfra senest halv tolv, saa De har en halv Time til at overveje mit Forslag i. Det er en nok saa alvorlig

Sag som at spise en Flødebolle," tilføjede han med et Smil, „men smager nok saa godt."

„Ja, De har Ret, at det er nok saa alvorlig en Sag," svarede Oberst Geraldine, „og De vil derfor tillade, at jeg et Øjeblik taler privat med min Ven, Hr. Godall."

„Ja, det er jo kun naturligt," svarede den unge Mand. „De tillader maaske, at jeg trækker mig tilbage?"

„Ja, mange Tak,"sagde Obersten.

Saa snart de var alene, tog Fyrst Florizel Ordet.

„Hvad er Meningen med den Passiar, Geraldine?" sagde han. „Jeg mærker, De er forvirret, medens jeg derimod er ganske rolig. Jeg har bestemt, at jeg vil se, hvad dette fører til."

„Deres Højhed," sagde Obersten, der nu var helt bleg, „jeg beder Dem huske paa, hvor vigtigt Deres Liv er, ikke blot for Deres Venner, men for Statens Velfærd. „Om ikke i Aften," sagde denne vanvittige Fyr, „men sæt, at der netop nu i Aften hændte Deres Højhed noget skæbnesvangert, hvor fortvivlet vilde jeg da ikke blive, og hvilken Ulykke vilde det ikke være for en stor Nation?"

„Jeg vil se, hvad dette her fører til," gentog Fyrsten roligt og velovervejet. „Vær nu saa venlig, Oberst Geraldine, at erindre Deres Æresord. De vil nu huske, at De maa ikke under nogen Omstændighed og i hvert Fald ikke uden min udtrykkelige Bemyndigelse forraade det Incognito, under hvilket jeg rejser. Det var min Befaling, og nu har jeg gentaget den. Maa jeg saa bede Dem forlange Regningen."

Oberst Geraldine bukkede, men var endnu bleg, da han kaldte paa den unge Mand og talte med Opvarteren. Fyrsten bevarede sin uforstyrrelige Ro og underholdt den unge Selvmorder med et morsomt Referat af en Farce, der for nylig var blevet spillet i Palais Royal. Han lod,

som om han aldeles ikke bemærkede Oberstens bedende Blik, og udvalgte sig med den største Omhu en frisk Cigar. Han var i Øjeblikket den eneste af de tre, der bevarede Herredømmet over sig selv.

Regningen blev betalt, og Fyrsten lod Tjeneren beholde alle de Penge, han havde givet tilbage, hvorpaa de kørte bort i en Droske. De havde ikke kørt ret langt, før Vognen standsede ved Indkørslen til en temmelig mørk Gaard. Her steg de alle ud.

Da Geraldine havde betalt Kusken, henvendte den unge Mand sig til Fyrst Florizel.

„Der er endnu Tid til at flygte tilbage til Trældommen, Hr. Godall," sagde han. „Ogsaa for Dem, Major Hammersmith. Overvej det vel, før De tager det næste Skridt. Siger Deres Hjerter, De ikke skal — da er Skillevejen her."

„Vil De blot føre an," sagde Fyrsten. „Jeg er ikke af den Slags, der frafalder, hvad jeg én Gang har sagt."

„Deres Koldblodighed gør mig godt," svarede deres Fører. „Jeg har alrig før set nogen, der var saa lidet bevæget paa dette Stadium, og De er dog ikke den første, jeg har ført til denne Dør. Der er mere end én af mine Venner, der er gaaet forud for mig ad den Vej, jeg vidste, jeg snart skulde følge. Men dette kan ikke interessere Dem. Vent blot et Øjeblik, jeg skal være her igen, saa snart jeg har forberedt Deres Indtræden."

Med de Ord forsvandt den unge Mand ind gennem en Dør.

„Af alle de Daarskaber, vi endnu har indladt os paa, er denne den vildeste og farligste," sagde Oberst Geraldine med sagte Stemme.

„Det tror jeg gerne," svarede Fyrsten.

„Vi har endnu et Øjeblik for os selv," fortsatte Ober-

sten. „Jeg bønfalder Deres Højhed om at benytte Lejligheden og trække sig tilbage. Følgerne af dette Skridt er saa mørke og kan være saa alvorlige, at jeg føler mig berettiget til at gaa lidt videre med Hensyn til den Frihed, Deres Højhed er saa naadig at tillade mig, naar vi er alene.“

„Skal jeg forstaa det saaledes, at Oberst Geraldine er bange?“ spurgte Hans Højhed og tog Cigaren fra Munden, idet han saá den anden ind i Øjnene.

„Min Frygt gælder ikke mig selv,“ svarede den anden stolt, „det behøver jeg vist ikke at forsikre Deres Højhed om.“

„Nej, det tænkte jeg mig nok,“ svarede Fyrsten godmodigt, „men det behagede mig ikke at minde Dem om Forskellen i vor Stilling. Nej, sig ikke noget,“ tilføjede han, da han mærkede, at Geraldine vilde bede om Undskyldning. „De har min Tilgivelse.“

Han røg videre, idet han mageligt lænede sig mod Stakittet, til den unge Mand kom tilbage.

„Naa, er alt saa i Stand til vor Modtagelse?“ spurgte han.

„Følg efter mig,“ lød Svaret. „Præsidenten vil tale med Dem i Kabinettet. Jeg raader Dem til at være aabenhjertige i Deres Svar. Jeg har lovet at indestaa for Dem, men Klubben forlanger et indgaaende Forhør, før den optager Dem. Et eneste Medlems Indiskretion vilde medføre, at det hele Selskab blev opløst for bestandig.“

Fyrsten og Geraldine stak Hovederne sammen et Øjeblik. „De støtter mig i *det,*“ sagde den ene, og „De i *det,*“ sagde den anden, og ved dristigt at paatage sig Karakterejendommeligheder hos Folk, de begge kendte, var de i et Nu enige om deres Optræden og parate til at følge deres Fører ind til Præsidenten.

Der var ingen frygtindgydende Hindringer at overvinde. Den forreste Dør var aaben, og Døren ind til Kabinettet stod paa Klem, og da de var derinde — i et lille, men meget højt Rum — forlod den unge Mand dem igen.

„Han kommer om lidt," sagde han med et Nik, idet han forsvandt.

Man kunde høre Stemmer bag Dobbeltdøren, der dannede den ene Væg i Værelset, og nu og da knaldede en Champagneprop og afbrød Lyden af Samtale. Et højt, smalt Vindue vendte ud til Floden og Dosseringen, og efter Lygternes Fordeling sluttede de to, at de ikke var langt fra Charing Cross Banegaarden. Møblementet var saare sparsomt og Betrækkene paa Stolene slidt. Midt paa et rundt Bord stod der en lille Dirigentklokke, og paa Knagerækken hang der en Mængde Overfrakker og Hatte.

„Hvad er det for en Hule?" sagde Geraldine.

„Det er det, jeg kommer for at se," svarede Fyrsten. „Hvis de holder levende Djævle her i Huset, kan det blive helt morsomt."

I det samme blev Dobbeltdøren aabnet just saa meget, at en Mand lige kunde komme igennem, og samtidig med, at man hørte Lyden af Stemmerne langt stærkere, kom Selvmorderklubbens frygtelige Præsident ind til dem. Det var en høj Mand paa et halvt Hundrede Aar og med en slentrende Gang. Han havde pjusket Kindskæg, var begyndt at blive skaldet, og Øjnene var graa og slørede, men udsendte dog af og til et Glimt. Han havde en stor Cigar i Munden, og han vedblev at forvride Munden og flytte Cigaren fra den ene Mundvig til den anden, medens han klogt og koldt tog de fremmede i Øjesyn. Han var iført lyst Tøj og stribet Manchetskjorte med meget lav Flip. Under Armen havde han en Protokol.

„God Aften!" sagde han, da han havde lukket Døren

efter sig. „Man har sagt mig, De ønsker at tale med mig.“

„Det er vort Ønske at blive optaget i Selvmorderklubben.“

Præsidenten flyttede hurtigt og overrasket Cigaren.

„Hvad for noget?“ spurgte han.

„Ja, undskyld, men jeg tror, De er den, der bedst kan give os Underretning om den Ting,“ svarede Obersten.

„Jeg?“ udbrød Præsidenten. „En Selvmorderklub? Aa, la' vær', det er jo de bare Fastelavnsløjer. Men hver Ting til sin Tid. Jeg kan tilgive Folk deres Snak, naar de har drukket for meget, men der maa dog være en Grænse for, hvad man kan sige.“

„De maa for mig kalde Klubben, hvad De vil,“ sagde Obersten, „men vi vil meget gerne slutte os til det Selskab, De har derinde.“

„De har taget fejl,“ sagde Præsidenten kort. „Dette er et privat Hus, og De maa øjeblikkelig gaa Deres Vej.“

Fyrsten havde siddet ganske rolig under denne lille Samtale, men da Obersten nu saá over til ham, som om han vilde sige: „Lad os benytte os af det Svar og komme bort herfra“, tog han Cigaren fra Munden og sagde:

„Jeg kommer her efter Indbydelse af en af Deres Venner. Han har sikkert underrettet Dem om Aarsagen til, at jeg saaledes trænger mig ind paa Dem. Maa jeg gøre Dem opmærksom paa, at et Menneske, der er stillet som jeg, har saare lidt, der holder ham tilbage, hvorfor han ikke finder sig i ret megen Uhøflighed. Jeg er ellers et meget roligt Menneske, men jeg kan forsikre Dem om, at enten føjer De mig i mit lille Ønske, eller De vil bittert fortryde, De nogensinde lod mig komme ind i Deres Forværelse.“

Præsidenten lo.

„Det er den rigtige Maade at tale paa,“ sagde han.

„De er absolut et Mandfolk, De kender Vejen til mit Hjerte og kan gøre med mig, hvad De lyster.“ Han vendte sig om mod Geraldine: „Vil De ikke gaa til Side et Øjeblik? Jeg skal først tale med Deres Ledsager, og der er visse Ting, der efter Klubbens Ceremoniel foregaar under fire Øjne.“

Med disse Ord aabnede han Døren til et lille Aflukke, som han lod Obersten træde ind i.

„Jeg tror paa Dem,“ sagde han til Florizel, da han havde lukket Døren efter Geraldine, „men tør De stole paa Deres Ven?“

„Ikke saa meget som paa mig selv,“ svarede Florizel, „men i hvert Fald saa meget, at jeg ikke betænkte mig paa at tage ham med herhen. Han har oplevet tilstrækkeligt til at betage det mest livskære Menneske Lysten til at leve videre. Forleden Dag blev han udvist, fordi han havde snydt i Kortspil.“

„Det vilde jeg finde var en yderst gyldig Grund,“ svarede Præsidenten, „vi har i det mindste allerede en, med hvem det samme er Tilfældet, og ham er jeg ganske rolig for. Maa jeg spørge, har De ogsaa været Officer?“

„Ja, men jeg var for doven, saa jeg trak mig temmelig tidlig tilbage fra Tjenesten,“ lød Svaret.

„Hvorfor er De træt af Livet?“ vedblev Præsidenten.

„Af samme Grund — ren og skær Dovenskab,“ svarede Fyrsten.

Det gav et Sæt i Præsidenten.

„For Pokker! De maa da have en bedre Grund foruden?“

„Jeg har ikke flere Penge,“ tilføjede Florizel. „Det er ogsaa en ærgerlig Ting, og det bringer min Sans for Lediggang til et afgørende Punkt.“

Præsidenten flyttede Cigaren frem og tilbage i nogle

Øjeblikke, medens han skarpt fikserede denne usædvanlige Novice. Fyrsten udholdt imidlertid godmodigt denne Undersøgelse.

„Hvis jeg ikke havde en Del Erfaring," sagde Præsidenten til sidst, „vilde jeg vise Dem bort. Men jeg kender Verden, og de mest sindssvage og letsindige Grunde til Selvmord er ofte dem, Folk mest haardnakket holder fast ved. Naar jeg saa ligefrem godt kan li' en Mand som nu her i dette Tilfælde, vil jeg hellere strække mig videre, end Reglementet ellers tillader, i Stedet for at nægte ham Adgang."

Fyrsten og Obersten blev efter Tur underkastet en lang og indgaaende Række Spørgsmaal. Fyrsten var ene, da han blev forhørt, medens Geraldine blev udspurgt i Fyrstens Nærværelse, saa Præsidenten kunde iagttage den enes Ansigt, medens han ivrigt krydsforhørte den anden. Resultatet var tilfredsstillende, og efter at Præsidenten havde nedskrevet nogle faa Enkeltheder for hvers Vedkommende, forelagde han dem en Slags Edsformular. Intet kunde synes mere passivt end den Lydighed, man lovede, eller mere bindende end de Udtryk, ved hvilke den sværgende forpligtede sig. Den Mand, der brød et saa forfærdeligt Løfte, vilde ikke have den mindste Trevl af Ære tilbage saa lidt som noget af Religionens Trøst. Florizel underskrev Edsformularen, men ikke uden Gysen, og Obersten fulgte hans Eksempel med et Udtryk af dyb Bedrøvelse. Saa fik Præsidenten Optagelseshonoraret og førte straks de to Venner ind i Selvmorderklubbens Rygeværelse.

Dette havde samme Loftshøjde som Forværelset, men var meget større og tapetseret med en Imitation af Egetræs Panel. Ilden brændte lystigt i Kaminen, og en Del Gasblus belyste Selskabet. Med Fyrsten og hans Ledsager

var nu i alt atten til Stede. De fleste røg Cigarer og drak Champagne, og der var en febrilsk Oprømthed over dem alle, men nu og da blev den afbrudt af pludselige og ret uhyggelige Pauser.

„Er dette et fuldtalligt Møde?“ spurgte Fyrsten.

„Nej, men vi plejer at være omtrent saa mange. Hvis De har Penge hos Dem, vil jeg sige Dem, at det er Skik at give Champagne. Det holder Humøret oppe og er tillige en af mine smaa Biindtægter.“

„Hammersmith, jeg maa lade Dem tage Dem af Champagnen,“ sagde Florizel.

Med de Ord vendte han sig bort fra Obersten og Præsidenten og begyndte at gaa rundt imellem Gæsterne. Da han jo var vant til at være Vært i de højeste Kredse, indtog han enhver, han henvendte sig til, der var noget paa samme Tid vindende og dog myndigt i de Ord, han sagde, og hans usædvanlige Koldblodighed gav ham et yderligere Fortrin i dette halvt sindssvage Selskab. Medens han gik fra den ene til den anden, havde han baade Øjne og Øren aabne, og han dannede sig snart en Forestilling om de Mennesker, han var iblandt. Som paa alle andre Rekreationssteder var der én Type, der var den fremherskende, Folk i deres fejreste Ungdom, tilsyneladende begavede og fornuftige, men kun med ringe Antydninger af de kraftige Egenskaber, der fører Heldet med sig. Det var kun faa, der var over tredive Aar, og der var en tre-fire Stykker, der ikke var fyldt de tyve. De stod og støttede sig mod Bordene, flyttede Benene nervøst, røg ualmindelig kraftigt Cigar nogle faa Minutter og lod dem saa gaa ud, nogle talte godt for sig, medens andres Samtale kun alt for tydeligt røbede deres Sindsuro, og der var hverken Sammenhæng eller Vid i det, de sagde. Eftersom der nu blev serveret mere Champagne, steg Stemningen hos Selskabet. Der var kun

to, der sad ned — den ene paa en Stol henne i en Vinduesfordybning. Denne sidste hang med Hovedet, havde Hænderne dybt begravet i Bukselommerne og var helt bleg. Sveden perlede paa hans Pande, og han sagde ikke et Ord, han var tydelig nok et Vrag baade paa Sjæl og Legeme. Den anden sad paa Divanen tæt ved Kaminen og vakte Opmærksomhed ved den udprægede Forskel, der var mellem ham og de øvrige. Han var rimeligvis omkring de fyrre, men saá ud til mindst at være ti Aar ældre, og Florizel syntes, at han havde aldrig set et Menneske, der af Naturen var mere hæsligt eller lod til at være mere medtaget af Sygdom og et ødelæggende Liv. Han var lutter Skind og Ben, til Dels lammet og bar Briller af en saa usædvanlig Styrke, at hans Øjne viste sig uhyggeligt forstørrede og fortrukne gennem Glassene. Foruden Fyrsten og Præsidenten var han den eneste i Lokalet, der viste sig rolig og fattet.

Klubbens Medlemmer viste kun liden Sømmelighed. Nogle pralede af vanærende Handlinger, som Følge af hvilke de vilde søge Tilflugt i Døden, og de andre lyttede til dem uden Misbilligelse. Der bestod en stiltiende Overenskomst om ikke at fordømme nogen, og den, der kom indenfor Klubens Døre, nød allerede noget af Gravens Ukrænkelighed. De drak paa hverandres Minde eller til Ære for tidligere bemærkelsesværdige Selvmordere. De sammenlignede og udviklede deres forskellige Syn paa Døden — nogle erklærede, at Døden var kun Mørke og Tilværelsens Ophør, andre var fulde af Haab om, at de nu i den kommende Nat skulde stige op mod Stjernerne og dèr træffe sammen med de store døde.

„Til evig Erindring om Baron Trenck, et Mønster paa en Selvmorder! Fra en lille Celle gik han ind i en endnu mindre, saa han kunde fremstaa i Frihed," lød det fra et af Medlemmerne.

„For mit Vedkommende," sagde en anden, „vil jeg være tilfreds med et Bind for Øjnene og Vat i Ørene. Man har blot ikke tilstrækkeligt tæt Vat her i Verden."

En tredie vilde granske Livets Hemmeligheder i en fremtidig Stat, og en fjerde erklærede, at han vilde aldrig have sluttet sig til Klubben, hvis han ikke var kommet til at tro paa Darwin.

„Det blev mig uudholdeligt, at jeg nedstammede fra en Abe," sagde han.

Fyrsten var i det hele taget skuffet over Medlemmernes Samtale og Holdning.

„Jeg synes ikke, her er meget at være urolig over," tænkte han. „Hvis et Menneske har besluttet at tage Livet af sig, saa lad ham i Guds Navn gøre det som et rigtigt Mandfolk. Alt dette Omsvøb og alle disse store Ord hører slet ikke hjemme her."

Under alt dette havde Oberst Geraldine været et Bytte for de mørkeste Formodninger, Klubben og dens Regler var ham stadig et Mysterium, og han saá sig om i Selskabet efter nogen, der kunde berolige ham. Derved faldt hans Blik paa den lammede Herre med de stærke Briller, og da han lagde Mærke til hans paafaldende Sindsro, bad han Præsidenten, der gik ud og ind under Paaskud af Forretninger, om at præsentere ham for Herren paa Divanen.

Præsidenten oplyste ham om, at den Slags Formaliteter var ganske overflødige i Klubben, men præsenterede alligevel Major Hammersmith for Hr. Malthus.

Hr. Malthus saá nysgerrigt paa Obersten og bad ham derpaa sætte sig ved hans højre Side.

„De er ny og ønsker at vide Besked," sagde han. „De er da kommet til den rette, thi det er nu to Aar siden, jeg først satte min Fod i denne udmærkede Klub."

Obersten trak Vejret lettet. Naar Hr. Malthus var kom-

met her i de sidste to Aar, kunde der ikke være stor Fare for Fyrsten den første Aften. Ikke desto mindre overraskede det ham, og han begyndte at formode, at der skjulte sig et eller andet under det hele.

„Hvad for noget? To Aar!“ udbrød han. „Jeg troede — men jeg ser, jeg maa være blevet gjort til Genstand for en eller anden Spøg.“

„Aldeles ikke,“ lød det roligt og mildt fra Malthus. „Mit Tilfælde er en Undtagelse. Jeg er egentlig talt slet ikke Selvmorder, men et Slags fast Æresmedlem. Det er sjældent, jeg kommer her mere end to Gange om Maaneden. Min Svækkelse og Præsidentens Imødekommenhed har forskaffet mig dette Privilegium, som jeg desuden betaler med et Ekstrahonorar. Jeg har altsaa været usædvanlig heldig.“

„Jeg er bange for, jeg maa bede Dem om en lidt tydeligere Forklaring,“ sagde Obersten. „De maa huske, at jeg er endnu saa godt som uvidende om Klubbens Regler.“

„Et almindeligt Medlem, der ligesom De kommer her for at finde Døden, kommer den ene Aften efter den anden, indtil Lykken begunstiger ham,“ svarede den lamme. „Har han ikke Penge, kan han oven i Købet faa Kost og Logi hos Præsidenten — meget ordentligt, men selvfølgelig ikke luksuriøst, hvad man jo heller ikke kunde vente efter den beskedne Betaling. Og saa er Præsidenten jo Finfølelsen selv.“

„Er han det?“ udbrød Geraldine. „Han har ikke gjort videre Indtryk paa mig i den Henseende.“

„Aa, saa kender De ikke Manden!“ sagde Malthus. „Han er den snurrigste Fyr! De Historier han kan! Og saa kynisk han er! Det er rent ud beundringsværdigt, som han kender Livet, og mellem os kan jeg sige Dem,

jeg anser ham for den mest demoraliserede Skælm i hele Kristenheden."

„Og han er ogsaa fast Medlem — ligesom De, om jeg maa udtrykke mig saaledes?" spurgte Obersten.

„Ja, han er fast Medlem, men paa en helt anden Maade end jeg," svarede Malthus. „Jeg er hidtil naadigt blevet sparet, men min Tur kommer. Præsidenten spiller aldrig. Han blander og giver Kort og besørger i øvrigt alt fornødent for Klubben. Jeg siger Dem, min kære Hr. Hammersmith, han er Snildheden selv. I tre Aar har han nu udøvet sin nyttige, og jeg kunde tilføje: rent ud kunstneriske Virksomhed, og der har ikke været saa meget som en Gnist af Mistanke fra nogen udenforstaaende. Jeg tror ligefrem, han maa være inspireret. De husker sikkert den opsigtsvækkende Begivenhed for et halvt Aar siden, da en Herre ved en Fejltagelse blev forgivet paa et Apotek? Det var et af hans ubetydeligste og mindst ejendommelige Indfald, men alligevel — hvor var det ikke simpelt og sikkert!"

„De forbavser mig," sagde Obersten. „Var den ulykkelige Herre et af —" han skulde lige til at sige „Ofrene", men betænkte sig i Tide — „Klubbens Medlemmer?"

I det samme slog det ham, at Malthus havde ikke selv talt som en, der længes efter Døden, og han tilføjede hurtigt:

„Men jeg mærker, at det stadig er mig uklart. De taler om at blande og give Kort — men hvad drejer det sig om? Og eftersom De nærmest lader til at være uvillig til at dø, maa jeg tilstaa, jeg ikke fatter, hvorfor De i det hele taget er her."

„De har Ret, naar De siger, at det stadig er Dem uklart," sagde Malthus. „Kære Herre, denne Klub er Beruselsens Tempel. Hvis mit svækkede Helbred noget hyp-

pigere tillod mig den Sindsbevægelse, kan De stole paa, at jeg ogsaa indfandt mig oftere. Jeg maa rette mig efter de Forskrifter, min mangeaarige, nedbrudte Tilstand foreskriver mig, saa jeg ikke til Overmaal hengiver mig i denne min sidste Udsvævelse. Jeg har prøvet alle de andre — uden Undtagelse," fortsatte han og lagde Haanden paa Geraldines Arm, „og jeg forsikrer Dem paa Ære, at der er ikke én af dem, der ikke er blevet falskelig overvurderet. Folk taler om Kærlighed. Jeg benægter, at Kærlighed er en stærk Lidenskab. Nej, Frygt er noget helt andet, dèr har De den stærke Følelse, det er Frygt, man maa føle, hvis man vil nyde Livets mest intensive Glæde. Misund mig — misund mig," tilføjede han henrykt, „thi jeg er en Kujon!"

Geraldine kunde kun med Anstrengelse skjule den Uvillie, han følte mod denne ynkelige Skabning, men han betvang sig og fortsatte sin Spørgen.

„Men hvordan bærer De Dem ad med at forlænge Spændingen," spurgte han, „og hvor ligger Uvisheden?"

„Nu skal jeg fortælle Dem, hvorledes hver Aftens Offer bliver udvalgt, ja, ikke blot Ofret, men ét Medlem til, der skal være Klubbens Redskab og Dødens Ypperstepræst denne Gang."

„Du gode Gud! Dræber de da hinanden?" sagde Obersten.

„Ja, paa denne Maade kommer man over Vanskeligheden ved Selvmord," svarede Malthus med et Nik.

„Barmhjertige Himmel!" udbrød Obersten. „De eller jeg eller Hans — jeg mener min Ven — kan altsaa risikere i Aften at blive udvalgt til at ombringe et andet Menneskes Legeme og udødelige Sjæl? Er det muligt, at noget saadant kan finde Sted mellem Mennesker? Hvor grufuldt, hvor grufuldt!"

Han skulde lige til at rejse sig i sin Forfærdelse, da han mærkede Fyrstens Blik. Florizel saá vredt over til ham og rynkede Brynene, og i samme Nu genvandt Geraldine Fatningen.

„Naa ja, hvorfor ikke?“ tilføjede han. „Og siden De siger, at Spillet er interessant, saa *vogue la galère* — jeg følger Klubben!“

Malthus havde frydet sig over Oberstens Forbavselse og Afsky. Han besad Slethedens Forfængelighed, og det morede ham at se et andet Menneske give efter for sine bedre Følelser, medens han selv i sin fuldstændige Fordærvelse følte sig højt hævet over den Slags Sindsbevægelse.

„Efter Deres første Overraskelse er De nu i Stand til at nyde det vidunderlige ved vort Selskab,“ sagde han. „De ser, hvorledes man her forbinder Spændingen ved et Spillebord, en Duel og et Amfiteater. Hedningene var skam flinke, jeg beundrer oprigtigt deres Sjælsforfinelse, men det var et kristent Land forbeholdt at opnaa denne Yderlighed, denne Kvintessens, denne absolute Skærpelse. De vil kunne forstaa, hvor alle Fornøjelser bliver intetsigende for den, der har faaet Smag for denne ene. Det Spil, vi spiller, er saa uhyre simpelt,“ fortsatte han. „Man tager et helt Spil Kort — men jeg opdager, at De nu vil se det med egne Øjne. Vil De laane mig Deres Arm. Jeg er desværre lam.“

Medens Malthus var midt i sin Beskrivelse, var Fløjdørene i den modsatte Ende af Salen blevet aabnede, og hele Klubben begav sig ind i det tilstødende Lokale. Det lignede det Værelse, man lige havde forladt, men var noget anderledes møbleret. I Midten var der et stort, grønt Bord, og dèr sad Præsidenten og blandede Kort med megen Grundighed. Skønt Malthus baade havde Oberstens

Arm og sin Stok at støtte sig til, var det ham dog saa svært at komme af Sted, at alle de andre var kommet til Sæde med Undtagelse af Fyrsten, der havde ventet paa dem. Som Følge deraf fik de tre nu Plads Side om Side ved Bordets nederste Ende.

„Det er et Spil paa tooghalvtredsindstyve Kort," hviskede Malthus. „Læg nu Mærke til Spar Es, der er Tegnet til Død, og Klør Es, der udpeger Dødens Fuldbyrder i denne Nat. Lykkelige, lykkelige unge Mænd," tilføjede han. „I har gode Øjne og kan følge Spillet. Ak, jeg kan ikke skelne et Es fra en Toer, naar jeg ser tværs over Bordet."

Han gik i Gang med at anbringe et ekstra Par Briller uden paa de første.

„Jeg maa da i det mindste iagttage de andres Ansigter," forklarede han.

Obersten underrettede hurtigt Fyrsten om alt, hvad han havde erfaret fra Malthus, og hvilket skrækkeligt Alternativ, de havde foran sig. Fyrsten følte, at han blev kold, og at hans Hjerte trak sig sammen. Han saá fra den ene Side til den anden som en Mand, der søger Vej i en Labyrint.

„Et dristigt Skridt, og vi kan maaske endnu slippe bort," hviskede Obersten.

Det Forslag bragte Fyrstens Aandsnærværelse tilbage.

„Ti stille!" sagde han. „Lad mig se, De spiller som en Gentleman, hvor alvorlig Indsatsen saa er."

Han saá sig om, og tilsyneladende var han i fuldstændig Sindsligevægt, skønt hans Hjerte bankede tungt, og han nu følte sig ubehagelig hed. Alle Medlemmerne sad nu spændt opmærksomme. De var alle blege, men ingen saa hvid som Malthus, hvis Øjne stod paa Stilke. Hvert Øjeblik førte han en rystende Haand op til sine skæl-

vende, askegraa Læber. Det var tydeligt, at „Æresmedlemmet“ nød Æren paa højst alvorlige Vilkaar.

„Pas saa paa, mine Herrer!“ sagde Præsidenten.

Han begyndte langsomt at give Kort i modsat Retning af Skik og Brug, og han standsede, til hver Modtager havde vist sit Kort. Næsten alle tøvede de med at tage Kortet, og man saá flere famle nervøst, før de fik fat paa det skæbnesvangre Stykke Karton. Da Fyrstens Tur nærmede sig, følte han en voksende og næsten kvælende Fornemmelse, men han havde noget af Spillerens Natur i sig, og han mærkede til sin Overraskelse, at han ogsaa til en vis Grad følte Fornøjelse ved Spændingen. Han fik Klør Ni, Geraldine Spar Tre, og da Hjerter Dronning tilfaldt Malthus, kunde denne ikke tilbageholde et Lettelsens Suk. I næste Øjeblik fik den unge Mand med Flødebollerne Klør Es og sad aldeles stiv af Rædsel med Kortet hvilende i Haanden. Han var ikke kommet der for at slaa ihjel, men for selv at blive dræbt, og i sin Medfølelse med ham glemte Fyrsten næsten helt den Fare, hvori han selv og hans Ven endnu befandt sig.

Der blev atter givet Kort, og endnu havde Dødens Kort ikke vist sig. Der var næsten ikke en, der aandede naturligt. Fyrsten fik igen et Kort i Klør og Geraldine et i Ruder, men da Malthus vendte sit Kort, lød der fra hans Mund en rædselsfuld Lyd, som om noget knustes, og han rejste sig og satte sig igen uden at vise noget Tegn til Lammelse. Det var Spar Es. Æresmedlemmet havde risikeret sin Rædsel én Gang for ofte.

Omtrent øjeblikkelig begyndte Samtalen rundt om Bordet. Medlemmerne indtog igen naturlige Stillinger og begyndte at rejse sig, hvorefter de enkeltvis eller parvis slentrede tilbage til Rygeværelset. Præsidenten strakte sig og gabede, som om hans Dagværk nu var forbi. Men

Malthus sad stadig ved Bordet med Hovedet hvilende nede paa Hænderne — man skulde tro, et Lyn havde ramt ham.

Fyrsten og Geraldine forsvandt med det samme. Ude i den kolde Natteluft følte de dobbelt Rædslen over det, de havde været Vidner til.

„At være bundet til en Ed i et saadant Tilfælde!“ klagede Fyrsten. „At tænke sig denne Morderforretning fortsat med Pengeudbytte og Straffefrihed! Turde jeg dog blot handle imod mit Løfte!“

„Det er umuligt for Deres Højhed, hvis Ære jo er Bøhmens Ære,“ svarede Obersten. „Men jeg tør gøre det, og det vil være rigtigt, jeg gør det.“

„Geraldine, hvis Deres Ære lider noget i de Eventyr, hvori De følger mig, vil jeg ikke blot aldrig tilgive Dem,“ sagde Fyrsten, „men jeg vilde aldrig kunne tilgive mig selv, og det betyder vist nok saa meget for Dem.“

„Jeg retter mig efter Deres Højhed,“ svarede Obersten. „Skal vi forlade dette forbandede Sted?“

„Ja, for Himlens Skyld lad os faa en Droske,“ sagde Fyrsten. „Jeg vil prøve paa i Søvnen at glemme Mindet om denne Aftens Vanære.“

Obersten bemærkede, at han dog omhyggeligt læste Navnet paa Gyden, inden han forlod den.

Saa snart Fyrsten rørte sig næste Morgen, traadte Oberst Geraldine ind til ham med en Avis, i hvilken han havde sat Mærke ved følgende Meddelelse:

Sørgelig Ulykke. Da Hr. Bartholomæus Malthus fra Chepstow Place Nr. 16 i Morges ved To-Tiden var paa Vej hjem fra et Selskab, var han saa uheldig at falde ud over overste Terrassemur paa Trafalgarpladsen. Han knuste Hovedet og brækkede baade en Arm og et Ben, saa Døden indtraadte øjeblikkelig. Hr. Malthus var ledsaget af en Ven, og de var ved at se efter en Droske. Da Hr. Malthus var delvis

lam, menes det, at Ulykken skyldes et nyt Slagtilfælde. Den stakkels Herre var kendt i de bedste Kredse, og man vil dybt beklage hans Død.

„Hvis en Menneskesjæl nogensinde fo'r lige lukt ind i Helvede, saa var det hans Sjæl," sagde Geraldine højtideligt.

Fyrsten skjulte Ansigtet i Hænderne og tav.

„Jeg er nær ved at glæde mig over, at han er død," fortsatte Obersten. „Men det skærer mig i Hjertet at tænke paa vor unge Ven med Flødebollerne."

„Geraldine," sagde Fyrsten og saá op paa ham, „denne ulykkelige Dreng var i Aftes lige saa uskyldig som De og jeg, og nu til Morgen hviler der Blodskyld paa hans Sjæl. Jeg kan blive syg af Væmmelse, naar jeg tænker paa Præsidenten. Jeg véd ikke, hvordan jeg vil bære mig ad, men jeg vil have den Skurk i min Magt, saa sandt som der er en Gud i Himlen. Hvilken Erfaring har vi ikke gjort, hvilket Spil Kort det dog var!"

„Ja, det bør aldrig spilles om igen," sagde Obersten.

Fyrsten tav saa længe, at Geraldine blev urolig.

„Deres Højhed tænker da ikke paa at gaa derhen igen?" sagde han. „De har allerede lidt for meget og set for megen Rædsel. Deres høje Stilling forbyder en Gentagelse af Vovestykket."

„Der er meget i, hvad De siger, og jeg er slet ikke selv tilfreds med min Beslutning," svarede Fyrst Florizel. „Ak, hvad er der indenfor den største Herskers Dragt andet end et Menneske? Jeg har aldrig følt min Svaghed mere end nu, Geraldine, men den er stærkere end jeg. Kan jeg høre op med at bryde mig om den ulykkelige unge Mand, der spiste til Aften med os for nogle Timer siden? Kan jeg lade Præsidenten uforstyrret fortsætte sin afskyelige Virk-

somhed? Kan jeg begynde paa et saa lokkende Eventyr og ikke se Slutningen paa det? Nej, Geraldine, De forlanger mere af Fyrsten, end hvad der staar i Menneskers Magt. I Aften indtager vi atter vore Pladser ved Bordet i Selvmorderklubben."

Oberst Geraldine faldt paa Knæ.

„Vil Deres Højhed have mit Liv?" udbrød han. „Jeg giver det saa gerne, men bed mig ikke om at være med til en saa grufuld Risiko."

„Oberst Geraldine," sagde Fyrsten værdigt, „Deres Liv raader De absolut selv over. Jeg ventede kun Lydighed, og naar denne ikke vises mig af en god Villie, undværer jeg den hellere. Jeg skal blot tilføje, at det nu kan være nok med Deres Indvendinger i Anledning af denne Sag."

Staldmesteren kom øjeblikkelig paa Benene.

„Deres Højhed, maa jeg være fritaget for Opvartning i Eftermiddag?" spurgte han. „Som hæderlig Mand tør jeg ikke for anden Gang vove mig ind i det skæbnesvangre Hus, før jeg har helt ud ordnet mine personlige Anliggender. Jeg lover Deres Højhed, at hans mest hengivne Tjener skal ikke oftere vise nogen Modstand."

„Kære Geraldine," svarede Florizel, „det gør mig altid ondt, naar De nøder mig til at erindre min Rang. Brug Dagen som De vil, men kom her før elleve i samme Forklædning som i Gaar."

Klubben var denne Gang ikke saa stærkt besøgt, og da Geraldine og Fyrsten ankom, var der ikke over et halvt Dusin Mennesker i Rygeværelset. Hans Højhed tog Præsidenten til Side og komplimenterede ham varmt i Anledning af Hr. Malthus' Bortgang.

„Jeg holder af at mærke Dygtighed, og den finder jeg i høj Grad hos Dem," sagde han. „Deres Gerning er af en meget delikat Natur, men jeg ser, De er vel egnet til at udføre den baade med Held og med Diskretion."

Præsidenten blev helt bevæget ved disse Komplimenter fra en Mand med et saa overlegent Væsen som Hans Højhed, saa han tog næsten ydmygt imod dem.

„Stakkels Malthy!“ tilføjede han, „jeg vil ligefrem savne ham. De fleste af mine Kunder er rene Drenge og fulde af Fantasteri og Poesi, saa de er ikke noget videre Selskab for mig. Jeg skal gerne indrømme, at Malthy havde saamænd ogsaa digteriske Anlæg, men det var i hvert Fald Poesi, jeg kunde forstaa.“

„Jeg kan godt tænke mig, at De sympatiserede med Hr. Malthus,“ svarede Fyrsten. „Han gjorde ogsaa Indtryk paa mig af at være en meget original Person.“

Den unge Mand med Flødebollerne befandt sig i Stuen, men var ganske tavs og lod til at være yderst nedtrykt. Hans to Venner søgte forgæves at faa en Samtale i Gang med ham.

„Hvor jeg er fortvivlet over, at jeg nogensinde skulde føre Dem til dette forbandede Sted,“ udbrød han. „Gaa endelig bort, medens De endnu har rene Hænder. De skulde have hørt, hvor den gamle Mand skreg, da han faldt, og Lyden af hans Ben, da de knustes mod Stenfliserne. Hvis De har nogen Medlidenhed med en saa dybt fornedret Skabning, saa ønsk, at jeg i Aften maa faa Spar Es!“

I Aftenens Løb kom der nogle flere Medlemmer, men Klubben talte dog kun tretten, da Medlemmerne indtog deres Pladser ved Bordet. Igen følte Fyrsten en vis Glæde midt i sin Uro, men det overraskede ham at se Geraldine langt roligere end den foregaaende Aften.

„Pas saa paa, mine Herrer!“ sagde Præsidenten og begyndte at give Kort. Tre Gange gik Kortene Turen rundt, og endnu havde intet af de to Kort vist sig. Spændingen var helt overvældende, da han begyndte paa fjerde Omgang.

Der var netop saa mange Kort tilbage, at de endnu kunde strække til til en hel Omdeling. Fyrsten, der sad som Nummer to til venstre for Kortgiveren, vilde efter den her brugelige Fremgangsmaade faa det næstsidste Kort. Den tredie Spiller vendte et sort Es op — det var Klør Es. Den næste fik et Kort i Hjerter, den næste et i Ruder og saa fremdeles, men endnu havde Spar Es ikke vist sig. Til sidst vendte Geraldine, der sad ved Siden af Fyrsten, sit Kort — det var et Es, men Hjerter Es.

Da Fyrst Florizel saá sin Skæbne paa Bordet foran sig, standsede Hjertets Slag. Han var en tapper Mand, men Sveden løb ned ad hans Ansigt. Han vendte Kortet, det var Spar Es. Han hørte en larmende Brølen i sit Hoved, og Bordet svømmede for hans Blik. Han hørte ogsaa Sidemanden til højre bryde ud i et Latteranfald, der paa samme Tid lød som Udtryk for Skuffelse og Glæde, han saá endvidere, at Selskabet hurtigt spredte sig, men hans Tanker drejede sig om andre Ting. Han begreb, hvor taabelig og forbryderisk hans Opførsel havde været. Her havde han, der havde et fuldkomment Helbred, var i sin allerbedste Alder og desuden Arving til en Trone, bortspillet baade sin egen og et trofast Lands Fremtid. „Gud tilgive mig!“ udbrød han. Ved de Ord forsvandt Forvirringen i hans Tanker, og han fik i et Nu sin vante Selvbeherskelse tilbage.

Til hans Overraskelse var Geraldine forsvunden. Der var ingen andre tilbage i Lokalet end den for ham bestemte Bøddel, der raadførte sig med Præsidenten, og den unge Mand med Flødebollerne, der nu hurtigt nærmede sig Fyrsten og hviskede til ham: „Hvis jeg havde en Million, gav jeg den gerne i Bytte for Deres Held.“

Da den unge Mand fjernede sig, kunde Hans Højhed ikke lade være at tænke paa, at han havde gerne villet sælge sin Situation for et langt beskednere Beløb.

Den hviskende Konference var forbi, og Manden, der havde faaet Klør Es, forlod Stuen med et forstaaende Udtryk, medens Præsidenten gik hen og gav den uheldige Fyrste Haanden.

„Det har været mig en Fornøjelse at træffe Dem, og det glæder mig, at jeg har været i en saadan Stilling, at jeg har kunnet gøre Dem denne ringe Tjeneste. De kan i det mindste ikke klage over Forsinkelse. Allerede den anden Aften — et storartet Held!“

Fyrsten prøvede paa at fremmumle et Svar, men hans Mund var tør, og det var, som om Tungen var lammet.

„De føler Dem lidt utilpas?“ spurgte Præsidenten med et tilsyneladende Udtryk af Deltagelse. „Ja, det er som Regel Tilfældet. Vil De ikke have lidt Kognak?“

Fyrsten nikkede bekræftende, og den anden skænkede straks noget Spiritus op i et Glas.

„Stakkels gamle Malthy!“ udbrød Præsidenten, da Fyrsten tømte sit Glas. „Han drak omtrent en hel Flaske, og det lod slet ikke til at hjælpe paa ham!“

„Jeg er mere modtagelig for en god Behandling,“ sagde Fyrsten, der nu følte sig helt oplivet. „De ser, at jeg atter er mig selv, og jeg maa nu bede Dem om min Instruks.“

„De gaar henad Strand i Retning af City og ad Fortovet paa venstre Haand, til De træffer den Herre, der lige gik ud af Stuen. Han vil underrette Dem om, hvad De videre har at gøre, og ham vil De være saa venlig at adlyde. I Aften repræsenterer han Klubbens Myndighed. Og nu ønsker jeg Dem en rar Spadseretur,“ sluttede Præsidenten.

Florizel besvarede Præsidentens Afskedshilsen ret kejtet og gik saa sin Vej. Han gik ud gennem Rygeværelset, hvor de fleste Spillere endnu sad og drak Cham-

pagne, som han selv havde været med til at bestille og betale. Han tog Hat og Frakke paa i Forværelset og fandt sin Paraply i Krogen. De kendte dagligdags Bevægelser og Bevidstheden om, at det var sidste Gang, han foretog dem, fik ham til at le, og Latteren lød ubehageligt i hans Øren. Han mærkede, at det var ham imod at forlade Forværelset, og at han i Stedet for vendte sig mod Vinduet. Synet af Lygterne og Mørket udenfor bragte ham imidlertid til sig selv.

„Naa, jeg maa være en Mand og rive mig løs," tænkte han.

Ved Hjørnet af Box Court blev Fyrst Florizel greben af tre Mænd, der uden videre Formaliteter puffede ham ind i en Vogn, der hurtigt kørte bort. Der sad allerede én Mand inde i Vognen. „Deres Højhed maa tilgive mig min Iver," lød det med en velkendt Stemme.

Fyrsten kastede sig om Oberstens Hals i et Udbrud af Befrielse.

„Hvordan skal jeg nogensinde takke Dem?" udbrød han. „Og hvordan har De iværksat dette?"

Skønt han havde været villig til at gaa Døden i Møde, var han dog henrykt over at give efter for venskabelig Overmagt og paa ny vende tilbage til Liv og Haab.

„Deres Højhed lønner mig tilstrækkeligt ved for Fremtiden at undgaa alle saadanne Farer. Hvad angaar Deres Højheds andet Spørgsmaal, da er alt blevet iværksat paa den mest ligefremme Maade. Jeg satte mig i Eftermiddag i Forbindelse med en berømt Detektiv. Der blev mig lovet Hemmeligholdelse, og det betalte jeg for. Det er væsentlig Deres Højheds egne Tjenere, vi har benyttet. Huset i Box Court har været omringet, siden Mørket faldt paa, og vi sidder i en af Deres Højheds Vogne."

„Og det elendige Menneske, der skulde have dræbt mig — hvor er han?"

„Han blev taget, ligesom han kom ud fra Klubben," svarede Obersten, „og nu venter han Deres Højheds Dom i Palæet, hvor hans medskyldige snart vil se ham."

„Geraldine, De har frelst mig paa Trods af min udtrykkelige Befaling, og De har handlet godt. Jeg skylder Dem ikke blot mit Liv, men ogsaa en god Lære, og det vilde være uværdigt af mig, om jeg ikke viste mig taknemlig mod min Lærer. Vælg selv den Maade, hvorpaa jeg skal vise det."

Der blev Stilhed, og Vognen rullede hurtigt gennem Gaderne, medens de to Mænd sad hensunkne i Overvejelser. Til sidst brød Obersten Tavsheden.

„Deres Højhed har i dette Øjeblik et betydeligt Antal Fanger. Blandt disse er der i det mindste én Forbryder, og han bør ikke undgaa Retfærdigheden. Vor Ed forbyder os at tage vor Tilflugt til Loven og dens Haandhævere, og vor Diskretion vilde ligeledes forhindre os deri, om Eden ikke bandt os. Maa jeg spørge, hvad Deres Højhed tænker paa at gøre?"

„Præsidenten skal falde i en Duel. Der mangler blot at vælge hans Modstander."

„Deres Højhed tillod mig selv at bestemme min Belønning," sagde Obersten. „Tør jeg bede om, at min Broder maa blive udvalgt? Det er en Ærespost, men jeg tør forsikre Deres Højhed, at Drengen nok skal klare sig rosværdigt."

„De beder mig om en lidet behagelig Gunstbevisning, men jeg kan ikke nægte Dem noget."

Obersten takkede Fyrsten inderligt og varmt, og i det samme rullede Ekvipagen ind gennem Porten i Fyrstens pragtfulde Residens.

En Time efter stod Florizel i fyrstelig Dragt med Brystet dækket af alle Bøhmens Ordener og modtog Medlemmerne af Selvmorderklubben.

„I taabelige og slette Mænd! Hvis nogen af Dem er blevet ført ind i alt dette paa Grund af Pengemangel, vil mine Embedsmænd skaffe vedkommende Beskæftigelse og Indtægter. Er der nogen, der lider under Skyldbevidsthed, da maa de søge Tilflugt hos en højere og mere ædelmodig Fyrste end jeg. Jeg føler Medlidenhed med Dem alle, lange mere end De kan forestille Dem, og i Morgen skal De fortælle mig Deres Hændelser. Jo mere aabenhjertige De da er overfor mig, des bedre vil jeg være i Stand til at bøde paa Deres ulykkelige Stilling. Hvad Dem angaar," sagde han, henvendt til Præsidenten, „da vilde det være en Fornærmelse at tilbyde en Mand med Deres Kvalifikationer nogen Bistand, men i Stedet for foreslaar jeg Dem en Adspredelse. Her er der en af mine Officerer, der ønsker at rejse en lille Tur gennem Europa, og jeg beder Dem gøre mig den Tjeneste at ledsage ham paa denne Tur. Sig mig," fortsatte han med et helt andet Tonefald, „forstaar De at bruge en Revolver? Det kunde hænde, De fik Brug for nogen Skydefærdighed. Naar to Mænd rejser sammen, er det bedst at være forberedt paa alt. Jeg skal tilføje, at skulde De tilfældig miste den unge Geraldine paa Rejsen, har jeg altid en anden af mine Mænd, som jeg stiller til Deres Tjeneste. Jeg er bekendt for at kunne se langt ud i Verden, og min Haand rækker lige saa langt."

Med disse Ord, der blev fremført med dyb Alvor, sluttede Fyrsten. Næste Morgen blev der ved hans Gavmildhed paa passende Maade sørget for Klubbens Medlemmer, og Præsidenten drog ud paa sin Rejse under Tilsyn af Hr. Geraldine og et Par kloge og behændige Tjenere, der var vel oplærte i Fyrstens Tjeneste. Som om det ikke var tilstrækkeligt dermed, lod Fyrsten betroede Folk sætte sig i Besiddelse af Huset i Box Court, og Florizel blev holdt

underrettet om Breve og Besøg vedrørende Selvmorderklubben eller dens Leder.

Her — siger den arabiske Forfatter — slutter Historien om den unge Mand med Flødebollerne. Samme unge Mand er nu en lykkelig og velsitueret Familiefader, der bor i Wigmore Street, Cavendish Square. Af indlysende Grunde anfører jeg ikke Husnummeret. De Læsere, der fremdeles ønsker at følge Fyrst Florizels og Præsidentens Oplevelser, behøver blot at læse Historien om Lægen og Saratoga Kufferten.

HISTORIEN OM LÆGEN OG SARATOGA KUFFERTEN.

Silas Q. Scuddamore var en ung Amerikaner fra New England. Han var rar og fredsommelig, hvilket taler saa meget mere til hans Fordel, som netop Menneskene i den Del af den nye Verden, han kom fra, just ikke er berømte for disse Egenskaber. Skønt han var overordentlig rig, førte han nøje Regnskab over alle sine Udgifter i en lille Lommebog, og han havde foretrukket at studere Paris' Tillokkelser fra syvende Etage i et Hotel garni i Quartier Latin. Hans Paaholdenhed var for en stor Del en Vane, og hans Dyd, der var saa paafaldende mellem hans Omgivelser, skyldtes hovedsagelig hans Ungdom og en vis Mistroiskhed.

I Værelset ved Siden af ham boede der en Dame, der havde et meget tiltrækkende Væsen og var særdeles elegant i sin Paaklædning. Da han først flyttede ind i Hotellet, troede han, at hun var Grevinde. Senere erfarede han, at hun gik under Navnet Madame Zéphyrine, og hun — hvad

saa siden hun ellers var — i hvert Fald ikke var en Rangsperson. Det var rimeligvis for at bedaare den unge Amerikaner, at Madame Zéphyrine saa ofte ilede forbi ham paa Trappen med et lille Nik og et elskværdigt Ord, paa samme Tid som hun nu sendte ham et uimodstaaeligt Blik fra sine sorte Øjne og lod ham se et Glimt af en henrivende Fod og Ankel under den raslende Silke. Men det var saa langt fra, at disse smaa Tilnærmelser opmuntrer Hr. Scuddamore, tværtimod han følte sig kun umaadelig skamfuld og nedtrykt. Flere Gange var hun kommet for at faa sit Lys tændt eller for at gøre Undskyldning for sin lille Pudels mulige Rapserier, men han blev altid tavs i et saa ophøjet Væsens Nærværelse, alt hans Fransk forlod ham, og han kunde kun stirre forvildet og stamme, saa længe hun var i Nærheden af ham. Deres ganske spinkle Bekendtskab hindrede ham imidlertid ikke i at bagtale hende og skandalisere hende paa det pragtfuldeste, naar han sad sikkert sammen med et Par Mandfolk.

Værelset paa den anden Side af Amerikanerens — der var tre Værelser i hver Etage — var beboet af en gammel engelsk Læge med et yderst tvivlsomt Renommé. Hans Navn var Noel, og han var blevet nødt til at forlade London, hvor han havde en stor og voksende Praksis. Man antydede, at det var det engelske Politi, der havde fremkaldt Sceneforandringen. I tidligere Tid havde han spillet en vis Rolle, medens han nu boede beskedent her i Quartier Latin og ikke havde megen Omgang med nogen, men anvendte det meste af sin Tid til Studium. Scuddamore havde gjort Bekendtskab med ham, og undertiden indtog de deres tarvelige Middag sammen i en Restaurant paa den anden Side af Gaden.

Silas Q. Scuddamore havde mange smaa Laster af den mere respektable Slags, og han kendte ikke til Tilbage-

holdenhed, men hengav sig til dem paa mange ret tvivlsomme Maader. Øverst blandt hans Svagheder var hans Nysgerrighed. Han var en fuldblods Sladderhank, og det var især de Sider af Livet, han ikke kendte noget til, der havde hans lidenskabelige Interesse. Han var utrættelig i at spørge sig for, og man havde set, at naar han besørgede et Brev for andre, vejede han det i Haanden, vendte det atter og atter og studerede grundigt Adressen. Da han opdagede en Aabning i den tynde Væg ind til Madame Zéphyrines Værelse, lukkede han den ikke, men gjorde den derimod større, hvorpaa han brugte den som Kighul og granskede ivrigt sin Naboerskes Anliggender.

En Foraarsdag var hans Nysgerrighed saa heftig, at han forstørrede Hullet saa meget, at han kunde se lidt mere af Værelset. Da han efter Sædvane om Aftenen vilde iagttage Madame Zéphyrines Bevægelser, overraskedes han ved at finde Aabningen lukket fra den anden Side paa en mærkelig Maade, og endnu mere overrasket blev han, da den spærrende Hindring pludselig forsvandt og han hørte en sagte Latter. Noget af den nedfaldne Kalkpuds maatte have forraadt hans Hemmelighed, og nu havde hans Naboerske drillet ham. Scuddamore følte sig irriteret, og han fordømte Madame Zéphyrine paa det ubarmhjertigste, ja, han drev det endog til at gøre sig selv Bebrejdelser, men da han næste Dag saá, at hun ikke havde gjort Skridt til at hindre ham i hans kære Fritidsbeskæftigelse, vedblev han at benytte sig af hendes Skødesløshed og tilfredsstille sin Nysgerrighed.

Næste Dag fik Madame Zéphyrine et længere Besøg af en høj, ranglet Mand paa halvtredsindstyve Aar eller der omkring. Hans Cheviots Dragt og kulørte Skjorte saa vel som hans pjuskede Kindskæg fortalte, at han var Englænder, og Silas fik en Kuldefornemmelse, da han lagde

Mærke til hans sløve, graa Øjne. Han blev ved at vride Munden fra den ene Side til den anden under den hviskende Samtale, han førte med Madame. Mere end én Gang forekom det den unge Amerikaner, at de hentydede til hans Værelse, men det eneste, han med Sikkerhed opfangede under sin anspændte Lytten, var følgende Bemærkning, der blev fremført af Englænderen i en lidt højere Tone, som om han havde mødt Tilbageholdenhed eller Modstand.

„Jeg har studeret hans Smag paa det grundigste, og jeg siger Dem igen, De er den eneste Kvinde, jeg kan bruge."

Som Svar udstødte Madame Zéphyrine et Suk og gjorde en resignerende Bevægelse, som om hun bøjede sig for en absolut Autoritet.

Den samme Eftermiddag blev Observationsaabningen for Alvor tildækket, idet der blev anbragt et Klædeskab lige op ad Væggen netop paa det Sted. Medens Silas endnu sad og beklagede denne sørgelige Hændelse, som han tilskrev Englænderens ondskabsfulde Forslag, kom Portneren op med et Brev til ham. Det var en Dames Haandskrift, og der var ikke vist pinlig Nøjagtighed med den franske Retskrivning. Der var heller ingen Underskrift, men i de mest opmuntrende Vendinger opfordredes den unge Amerikaner til den samme Aften at være paa en bestemt Plads i Bal Bullier præcis Klokken elleve. Nysgerrigheden og Ængstelsen udkæmpede en længere Kamp i hans Hjerte den Dag. I visse Øjeblikke var han lutter Dyd og Renhed, til andre Tider Fyr, Flamme og Vovemod, og det endelige Resultat var, at længe før ti optraadte Hr. Silas Q. Scuddamore i upaaklageligt Selskabstoilette ved Døren ind til Balsalen, hvor han betalte sin Entré med en Fanden-i-Voldsk Mine, der ikke var uden en vis Charme.

Det var Fastelavn, og Lokalet var fyldt af ret støjende

Mennesker. Det stærke Lys og de mange Mennesker forskrækkede vor unge Eventyrer lige i Begyndelsen, men saa kom det hele som en Beruselse over ham og gav ham mere Mandsmod, end der egentlig tilkom ham. Han følte, han kunde tage det op med Fanden selv, om saa skulde være, og han spankulerede frem, som om han ejede det hele. Paa sin March saá han med ét Madame Zéphyrine, der stod og talte sammen med Englænderen bag en Søjle, og i et Nu kom hans listige, lyttende Kattenatur over ham. Bagfra listede han sig nærmere og nærmere hen til de to, indtil han kunde høre, hvad de talte om.

„Det er ham dèr med det blonde Haar," forklarede Englænderen, „han staar og taler med en ung Dame i grøn Kjole."

Silas fik Øje paa en meget smuk ung Mand, lidt under Middelhøjde. Det var tydeligt nok, at det var ham, de to talte om.

„Det er godt. Jeg skal gøre mit allerbedste," sagde Madame Zéphyrine. „Men husk, at selv for den bedste kan det gaa galt i en saadan Sag."

„Pyt! Jeg indestaar for Resultatet," svarede hendes Ledsager. „Har jeg ikke udvalgt Dem blandt tredive? Gaa nu, men tag Dem vel i Agt for Fyrsten. Jeg begriber ikke, hvilket forbandet Tilfælde der har ført ham herhen i Aften. Som om der ikke var et Dusin Balsale her i Paris, det vilde være langt mere oplivende for ham at besøge end denne Bule her for Studenter og Diskenspringere! Se, hvordan han sidder derhenne. Han ligner mere en regerende Kejser paa sin Trone end en Fyrste, der er paa Ferierejse."

Igen havde Silas Heldet med sig. Han saá en kraftig bygget Mand, der ikke blot var overraskende smuk, men ogsaa sad med en meget statelig og indtagende Holdning

og underholdt sig med en anden smuk Mand, der var adskillige Aar yngre, og som tiltalte ham med udpræget Ærbødighed. Ordet „Fyrste“ lød tiltalende i Silas' republikanske Øren, og Synet af en Mand, der blev benævnet saaledes, udøvede sin sædvanlige Fortryllelse paa hans Sind. Han lod Madame Zéphyrine og Englænderen skøtte sig selv, og idet han banede sig Vej gennem Trængselen, nærmede han sig det Bord, Fyrsten og hans Ledsager havde beæret med deres Valg.

„Jeg siger Dem, Geraldine, at det er den rene Galskab,“ hørte han Fyrsten sige. „Det glæder mig, at det var Dem selv, der udvalgte Deres Broder til dette farlige Hverv, og det var Deres Pligt at vaage over Deres Broder. Han er gaaet ind paa at blive saa mange Dage i Paris, hvilket allerede er en Uforsigtighed, naar man tænker paa, hvem han har med at gøre, men nu, da der kun er otteogfyrretyve Timer til hans Afrejse, nu, da der kun er to eller tre Dage til den afgørende Prøve, spørger jeg, er dette et Sted for ham at tilbringe Tiden paa? Han burde i Stedet for besøge en Skydeskole, sove længe og være maadeholdende med sin Friluftsmotion, og endelig burde han holde streng Diæt og hverken smage hvid Vin eller Kognak. Bilder den Hvalp sig ind, at vi allesammen spiller Komedie? Det er jo tværtimod saa gribende alvorligt, Geraldine.“

„Jeg kender Knægten for godt til, at jeg skal blande mig i Sagen,“ svarede Oberst Geraldine, „og jeg ser ikke nogen Grund til Uro. Han er forsigtigere, end De tror, og hans Mod er ubetvingeligt. Havde det været en Kvinde, vilde jeg ikke sige saa meget, som jeg nu har sagt, men jeg overlader Præsidenten til ham og de Tjenere uden ringeste Betænkelighed.“

„Det glæder mig at høre Dem sige det, men jeg er ikke

rolig," svarede Fyrsten. „Tjenerne er drevne Spioner, men se, om den Bandit nu ikke allerede tre Gange har haft Held til at undgaa deres Iagttagelse og tilbringe flere Timer i Træk med private og rimeligvis farlige Anliggender. En Amatør kunde have tabt Sporet ved et Uheld, men har han undgaaet Rudolph og Jerome, er det, fordi han har handlet med Forsæt. Saa har han sine tvingende Grunde dertil, og han maa have usædvanlige Hjælpere."

„Jeg tror, at den Sag maa være et Anliggende, der kun vedkommer min Broder og mig," sagde Geraldine lidt stødt.

„Ja, det tillader jeg," svarede Fyrst Florizel. „Men maaske De netop derfor burde være rede til at tage imod mine Advarsler og mit Raad. Men nu nok om det. Det Pigebarn dèr i den gule Dragt danser godt."

Samtalen gik derefter over til de almindelige Emner, man drøfter i en parisisk Balsal i Karnevalstiden.

Silas erindrede nu, hvor han var, og at det var lige ved den Tid, han burde vise sig paa det betegnede Sted. Jo mere han tænkte over det, jo mindre syntes han om det, og da der i det Øjeblik var aaben Plads foran ham i Retning af Udgangen, lod han sig drive den Vej ved Mængdens Tryk uden selv at gøre Modstand. Resultatet var, at han lidt efter blev klemt ind i en Krog under Galleriet, og i det samme hørte han Madame Zéphyrines Stemme. Hun talte paa Fransk med den unge blonde Herre, som den besynderlige Englænder havde udpeget for en Snes Minutter siden.

„Der staar meget paa Spil for mig," sagde hun, „ellers vilde jeg ikke stille andre Betingelser end dem, mit Hjerte byder mig. Men De behøver blot at sige de Ord til Portneren, og han vil straks lade Dem passere."

„Ja, men hvorfor al den Tale om Gæld?" indvendte den anden.

„Bevares vel, tror De ikke, jeg kender mit eget Hotel?“

Dermed gik Parret forbi Silas, og Madame klyngede sig kærligt til sin Ledsager.

Silas kom derved til at tænke paa sit Brev.

„Om ti Minutter promenerer jeg maaske med lige saa smuk en Kvinde, der maaske er endnu bedre klædt — maaske er det en virkelig Dame, ja, muligvis en Dame af Rang.“

Men saa huskede han paa Retskrivningen i Brevet og følte sig lidt nedslaaet.

„Men det kan jo være, det blev skrevet af hendes Kammerjomfru?“ tænkte han.

Nu manglede der kun nogle Minutter i den fastsatte Tid, og hans Hjerte begyndte at banke med en besynderlig og ret ubehagelig Fart. Det lettede ham at tænke paa, at han jo ikke paa nogen som helst Maade var forpligtet til at give Møde. Dyd og Fejghed arbejdede sammen, og han gik atter hen mod Udgangen, men nu var det af egen, fri Villie, og han maatte trænge sig frem mellem de mange Gæster, der alle syntes at bevæge sig i modsat Retning. Maaske blev han træt af den langvarige Modstand, maaske var han just i en saadan Sindsstemning, da blot det at følge én Beslutning en vis Tid frembringer Reaktion og en ny Beslutning. I hvert Fald vendte han om for tredie Gang og standsede ikke, før han havde fundet et Skjul, der kun var et Par Skridt fra det fastsatte Sted.

Her led han Sjælekvaler, og flere Gange bad han Gud om Hjælp, thi han var blevet fromt opdraget. Nu var han aldeles ikke oplagt til noget Møde, og det var kun den tossede Ængstelse for, at han skulde blive anset for umandig, der afholdt ham fra at flygte. Til sidst var Klokken ti Minutter over den bestemte Tid, og den unge Scudda-

mores Mod begyndte at vokse. Han stak Hovedet frem og saá sig omkring. Der var ingen, saa hans ukendte Korrespondent var sikkert blevet træt og havde forføjet sig bort. Nu blev han lige saa modig, som han havde været krysteragtig. Det forekom ham, at naar han i det hele taget kom til et aftalt Møde, hvor sent han end indfandt sig, var der ingen, der kunde beskylde ham for Frygt. Nu fik han oven i Købet Mistanke om, at han var Genstand for en Mystifikation, og han komplimenterede sig selv for den Kløgt, der i god Tid havde ladet ham ane Uraad. Saadan kan en Dreng ræsonnere!

Han traadte derfor dristigt ud fra sin Krog, men han havde ikke tilbagelagt mere end to eller tre Skridt, før en Haand blev lagt paa hans Arm. Han vendte sig og saá en stor og statelig Dame, der dog ikke saá vredt eller strengt paa ham.

„De maa være en meget selvbevidst Don Juan," sagde hun, „siden De lader mig vente paa Dem, men det var min faste Beslutning, at jeg vilde træffe Dem. Naar en Kvinde i den Grad forglemmer sig selv, saa hun gør den første Tilnærmelse, har hun forlængst set bort fra al betydningsløs Stolthed."

Silas var ganske overvældet af sin Korrespondents Størrelse og Tiltrækning saa vel som af den Pludselighed, hvormed hun havde slaaet ned paa ham. Men hun fik ham snart til at befinde sig vel. Hun var meget eftergivende og venlig, hun fik ham til at forsøge sig med Morsomheder, som hun applauderede. Det varede heller ikke saa forfærdelig længe, før hun ved indsmigrende Kærtegn og et rigeligt Traktement af Kognak ikke blot havde faaet ham til at indrømme, at han var forelsket, men ogsaa fik ham til at skildre sin Lidenskab i de heftigste Udtryk.

„Ak, jeg véd ikke, om jeg ikke burde beklage dette

Øjeblik, skønt De gør mig saa glad ved Deres Ord," sagde hun. „Hidtil var jeg ene om at lide, nu vil vi være to, stakkels Dreng. Jeg er ikke min egen Herre, og jeg tør ikke bede Dem besøge mig, thi der vaages skinsygt over mig. Lad mig se," tilføjede hun, „jeg er ældre end De, om end langt svagere, og paa samme Tid som jeg forlader mig paa Deres Mod og Beslutsomhed, maa jeg bruge min Verdenserfaring til vort fælles Bedste. Hvor bor De?"

Han fortalte hende, at han boede i et Hotel garni, og nævnede Gade og Husnummer.

Hun lod til nogle Øjeblikke at tænke dybt og alvorligt.

„Ja vel," sagde hun til sidst. „De vil jo være trofast og lydig, ikke sandt?"

Silas forsikrede hende paa det ivrigste om sin Trofasthed.

„Saa siger vi i Morgen Aften," fastsatte hun med et opmuntrende Smil. „De maa holde Dem hjemme hele Aftenen, og faar De Besøg af nogen af Deres Venner, saa faa dem til at gaa med det samme af en eller anden Grund, som De i Øjeblikket finder rimelig. Deres Gadedør bliver vel lukket Klokken ti?"

„Nej, først Klokken elleve," svarede Silas.

„Et Kvarter over elleve forlader De saa Huset. De behøver jo blot at forlange at blive lukket ud, og De maa love mig, at De ikke under nogen Omstændighed indlader Dem i Passiar med Portneren, da dette kunde blive skæbnesvangert. Gaa lige ned til Hjørnet, hvor Luxembourg Haven gaar ud til Gaden, dèr vil jeg vente Dem. Jeg stoler paa, at De nøje følger min Anvisning, thi svigter De mig blot paa et eneste Punkt, sætter De mig i den pinligste Forlegenhed, og min eneste Fejl er dog kun den, at jeg har truffet Dem og er kommet til at elske Dem."

„Jeg indser ikke, hvad alle disse Forskrifter skal gavne os,“ sagde Silas.

„Jeg tror, De allerede optræder som min Herre og Hersker!“ udbrød hun og slog ham over Armen med Viften. „Vær nu taalmodig, det kommer altsammen. En Kvinde elsker at blive adlydt i Begyndelsen, selv om det senere bliver hendes højeste Glæde selv at adlyde. For Himlens Skyld, gør nu, hvad jeg beder Dem om, ellers svarer jeg ikke for noget. Men nu, da jeg tænker over det,“ tilføjede hun med et Udtryk som hos en, der øjner flere Vanskeligheder, „saa véd jeg en bedre Maade at holde paatrængende Gæster borte paa. Sig til Portneren, at han maa ikke lade andre komme til Dem end den, der kommer for at faa en Gæld betalt, og tal med Følelse, som om det var en Sammenkomst, De frygtede, saa han kan forstaa, De taler i fuldt Alvor.“

„Jeg tror nok, at jeg selv er Mand for at holde paatrængende Gæster ude,“ sagde Silas, der følte sig lidt stødt.

„Ja, men saaledes foretrækker jeg, at De bærer Dem ad,“ svarede hun koldt. „Jeg kender jer, I Mænd, I regner aldrig en Kvindes Rygte for noget.“

Silas rødmede og hang lidt med Hovedet, thi han havde saa smaat tænkt paa at imponere sine bekendte som Hjerteknuser.

„Frem for alt maa De ikke tale til Portneren, naar De gaar ud,“ tilføjede hun.

„Og hvorfor ikke det?“ spurgte han. „Af alle Deres Forskrifter forekommer denne mig at være den mindst vigtige.“

„Til at begynde med tvivlede De paa det kloge i de andre Ting, jeg sagde, De skulde gøre, medens De nu indser, at de var meget nødvendige. Tro mig, ogsaa denne

Formaning har sin Grund, hvad De senere vil forstaa. Men hvad skal jeg tænke om Deres Hengivenhed, naar De allerede ved vort første Møde afslaar mine smaa Forlangender."

Silas fortabte sig i lange Forklaringer og Undskyldninger, men blev afbrudt, da hun med ét saá hen paa Uret og slog Hænderne sammen.

„Bevares vel, er Klokken saa mange?" udbrød hun. „Saa har jeg ikke et Øjeblik at spilde. Ak, hvilke Slaver er vi ikke, vi stakkels Kvinder. Hvad har jeg ikke allerede vovet for Deres Skyld?"

Efter omhyggeligt at have gentaget alle sine Anvisninger, som hun nok saa snedigt ledsagede med Kærtegn og ømme Blikke, sagde hun endelig Farvel og forsvandt i Mængden.

Hele den næste Dag gik Silas rundt og følte sig uhyre vigtig. Nu var han vis paa, hun var Grevinde, og da det blev Aften, fulgte han paa det nøjeste hendes Anvisninger, saa han stod ved Hjørnet af Luxembourg Haven til den fastsatte Tid. Der var ingen. Han ventede omtrent en halv Time og iagttog nøje enhver, der passerede ham, ja, han gik helt hen til Enden af Haven, men der var ingen skøn Grevinde, der kastede sig i Armene paa ham. Til sidst begav han sig hjemad, meget mod sin Villie. Paa Vejen kom han i Tanker om de Ord, han havde hørt, da Madame Zéphyrine og den blonde, unge Mand talte sammen.

„Man skulde næsten tro, at vi alle skal lyve for vor Portner," sagde han grundende.

Han ringede paa, Døren gik op, og Portneren kom ud for at give ham Lys.

„Er han gaaet?"

„Han? Hvem?" spurgte Silas ret skarpt, thi han var irriteret over sin Skuffelse.

„Jeg saá ham ikke gaa ud, men jeg haaber, De betalte ham. Her i Huset sætter vi ikke Pris paa Pensionærer, der ikke opfylder deres Forpligtelser.“

„Hvad Fanden mener De? Jeg forstaar ikke et Ord af Deres Sludder.“

„Jeg taler om den lille blonde unge Mand, der kom her efter sit Tilgodehavende,“ svarede den anden. „Det er ham, jeg mener. Hvem andre skulde det ellers være, naar jeg havde Deres Ordre til kun at lade ham komme ind.“

„Ja, men du gode Gud, han kom jo ikke.“

„Ja, jeg tror nu, hvad jeg tror,“ svarede Portneren og satte sit mest uforskammede Ansigt op.

„De er en forbandet næsvis Fyr,“ udbrød Silas og følte i det samme, at han paa en latterlig Maade havde vist sin Irritation paa samme Tid, som han følte sig ret foruroliget. Han vendte derfor Portneren Ryggen og vilde skynde sig op ad Trappen.

„Saa vil De ikke have Lys?“ raabte Portneren.

Silas svarede ikke, men ilede op ad Trappen, saa han ikke standsede, før han havde naaet syvende Afsats og stod foran sin egen Dør. Dèr stod han et Øjeblik stille for at faa Vejret, og han var saa fuld af bange Anelser, at han næsten ikke turde træde ind.

Da han endelig aabnede Døren, var det ham en Lettelse, at Værelset var mørkt, og, saa vidt han kunde mærke, var der ingen derinde. Han trak Vejret dybt. Nu var han altsaa atter sikkert hjemme, og ligesom det var den første Daarskab, han havde indladt sig paa, skulde det sandelig ogsaa blive den sidste. Tændstikkerne stod paa et lille Bord henne ved Sengen, og han begyndte at føle sig frem i den Retning. I det samme kom de bange Anelser atter over ham, og da hans Fod stødte mod en

Hindring, var det ham en Glæde, at det ikke var noget mere foruroligende end en Stol. Til sidst rørte han ved Gardinerne. Fra det svage Skær gennem Vinduet vidste han, at han var ved Fodenden af Sengen, og at han nu blot behøvede at føle sig frem langs denne for at naa hen til det lille Bord. Han førte Haanden nedad, men det, den rørte ved, var ikke blot et Sengetæppe, men et Sengetæppe med noget under, der føltes som Omridset af et Menneskes Ben. Silas tog hurtigt Armen til sig og stod som forstenet.

„Hvad kan det dog betyde?“ spurgte han sig selv.

Han lyttede spændt, men hørte ikke det svageste Aandedrag. Han tvang sig til igen at røre ved det Sted, han allerede havde berørt, men denne Gang fo'r han et Skridt tilbage og stod rystende af Angst. Der var noget i hans Seng. Hvad det var, vidste han ikke, men noget var der.

Det varede nogle Øjeblikke, inden han kunde røre sig. Ledet af Instinktet gik han saa lige løs paa Tændstikkerne, og med Ryggen vendt mod Sengen tændte han Lys. Saa snart Flammen lyste tilstrækkeligt, vendte han sig langsomt om mod det, han frygtede for at se. Ganske rigtigt, hans værste Forestillinger var kun alt for sande. Sengetæppet var omhyggeligt bredt over hele Sengen, men han saá tydeligt Omridset af et ubevægeligt Menneskelegeme, og da han fo'r frem og rev Tæppet til Side, saá han den blonde, unge Mand, han den foregaaende Aften havde set i Bal Bullier. Han laa med aabne Øjne, Ansigtet var mørkt og opsvulmet, og en tynd Strøm af Blod var løbet ud af Næseborene.

Silas udstødte et Klageskrig, tabte Lyset og faldt paa Knæ ved Siden af Sengen.

Den frygtelige Opdagelse hensatte ham i sløv Fortvivlelse, og det var først efter nogen Tid, han opfattede,

at der blev banket vedvarende, men sagte og hensynsfuldt paa hans Dør. Det tog ham lidt Tid at blive klar over Situationen, og da han fo'r op for at hindre enhver Adgang til Stuen, var det allerede for sent. Dr. Noel kom langsomt ind med en Lampe. Han bar en høj, spids Nathue og saá sig forsigtig om, idet han traadte ind.

„Jeg syntes, jeg hørte et Skrig," begyndte Doktoren, „og da jeg blev bange for, at De skulde være syg, vovede jeg mig ind til Dem."

Silas stod med blussende Ansigt og bankende Hjerte mellem Doktoren og Sengen, men det var ham umuligt at fremføre et Ord.

„De sidder i Mørke og har dog ikke gjort Forberedelser til at gaa i Seng. De vil ikke have let ved at dølge noget for mig, og Deres Ansigt siger mig tydeligt, at De enten trænger til en Ven eller en Læge — og hvad skal det være? Lad mig føle Deres Puls, thi den er ofte Hjertets bedste Tolk."

Han gik frem mod Silas, der trak sig tilbage og søgte at holde hans Haand tilbage, men hans Nerver havde været udsat for alt for meget, saa han undgik Lægen, og fortvivlet og grædende kastede han sig ned paa Gulvet.

Saa snart Dr. Noel fik Øje paa den døde Mand i Sengen, blev hans Ansigt mørkt, og han skyndte sig tilbage til Døren, som han havde ladet staa paa Klem. Nu lukkede han den og drejede Nøglen om.

„Op med Dem!" sagde han skarpt. „Nu er der ikke Tid til at græde. Hvad har De gjort? Hvordan kom det Legeme ind i Deres Værelse? Tal nu rent ud til en, der maaske kan være Dem til Hjælp. Tror De, jeg vil ødelægge Dem? Mener De, at det døde Menneske dèr i Deres Seng i nogen Henseende faar mig til at se paa Dem med mindre Sympati? Enfoldige unge Mand, den Afsky, hvor-

med Lovens blinde og uretfærdige Haandhævere ser paa en Handling, gælder ikke for dem, der holder af et andet Menneske. Om det saa var mit Hjertes bedste Ven, der kom tilbage til mig gennem et Hav af Blod, vilde han være den samme for mig og ikke paa nogen Vis finde ringere Hengivenhed. Rejs Dem," fortsatte han, „godt og ondt er kun Indbildning, der er her i Livet kun Skæbnen at regne med, og hvordan De end er stillet nu, staar jeg dog her ved Deres Side for at hjælpe Dem lige til det sidste."

Silas tog sig sammen, og med brudt Stemme lykkedes det ham at give Lægen en Fremstilling af, hvad der var hændet ham. Samtalen mellem Fyrsten og Geraldine omtalte han ikke, da han ikke havde begrebet, hvad den drejede sig om, og han havde aldeles ingen Forestilling om, at den paa nogen Maade havde noget at gøre med hans egen sørgelige Oplevelse.

„Ak, jeg skulde tage meget fejl," udbrød Dr. Noel, „om De ikke uskyldigt er falden i Hænderne paa de farligste Mennesker i Europa. Stakkels Dreng, hvilken Faldgrube for Deres Troskyld! Hvilken Dødsfare har man ikke lokket Dem ind i. Kan De ikke beskrive denne Englænder, som De saá to Gange, og som jeg tænker mig har været Sjælen i det hele Komplot," sagde han. „Var han ung eller gammel, høj eller lille?"

Til Trods for al sin Nysgerrighed var Silas dog ikke flink til at iagttage, og det var kun en sparsom Beskrivelse, efter hvilken det var umuligt at genkende nogen.

„Det burde være et almindeligt Skolefag," udbrød Doktoren vredt. „Hvad nytter det at kunne se og tale, naar man ikke iagttager og erindrer sin Fjendes Udseende? Jeg, der kender alle Forbryderbanderne i Europa, kunde have sagt Dem, hvem han var, og skaffet

Dem nye Vaaben til Deres Forsvar. Stakkels Ven, De skal for Fremtiden dyrke Iagttagelseskunsten, det vil maaske kunne blive af skæbnesvanger Betydning for Dem."

„For Fremtiden!" gentog Silas. „Hvad anden Fremtid er der for mig end Galgen?"

„Ungdommen er dog en Frygtens Tid," svarede Doktoren, „et Menneskes Vanskeligheder og Modgang ser da langt værre ud, end de virkelig er. Jeg er gammel, og jeg kender ikke til at fortvivle."

„Kan jeg fortælle Politiet, hvad De her har sagt?" spurgte Silas.

„Nej, absolut ikke," svarede Doktoren. „Efter hvad der er blevet lavet med Dem, ser Deres Sag fortvivlet ud fra den Side, og i Autoriteternes Øjne vil De staa som den, der er skyldig. Husk ogsaa, at vi kender jo kun en Del af det hele Komplot, og de infame Slyngler har sikkert arrangeret endnu flere „fældende Beviser" til Politiets behagelige og bekvemme Afbenyttelse."

„Jeg er virkelig altsaa fortabt!" udbrød Silas.

„Det har jeg ikke sagt," svarede Lægen. „Jeg er en højst forsigtig Mand."

„Ja, men se dog paa dette," indvendte Silas og pegede hen paa Sengen. „Her er Liget, hvis Tilstedeværelse ikke kan forklares, ligesom det heller ikke kan skaffes bort. Og man kan jo ikke se det uden Rædsel."

„Rædsel?" svarede Lægen. „Det passer ikke. Naar den Slags Urværker er løbet ud, er det ikke at regne for andet end et snildt Stykke Mekanik, der kan undersøges ved Hjælp af Lægens Instrumenter. Naar Blodet først er koldt og stivnet, er det ikke længere Menneskeblod, naar Kødet først er livløst, er det ikke mere det, vi begærer hos dem, vi elsker, eller agter hos vore Venner. Ikke blot

Ynde og Tiltrækning, men ogsaa Afsky eller Rædsel er veget bort sammen med den livgivende Aand. Væn Dem til at se paa det med Fatning, thi hvis Planen lader sig føre igennem, vil De i nogle Dage være nødt til stadig at befinde Dem i Nærheden af det, der nu i saa høj Grad forfærder Dem."

„Deres Plan!" udbrød Silas. „Hvad gaar den ud paa? Sig mig det hurtigt, Doktor, thi jeg har næsten ikke Mod til at leve videre."

Dr. Noel svarede ikke, men vendte sig om mod Sengen og begyndte at undersøge Liget.

„Helt død," mumlede han. „Ja, det er, som jeg ventede det, Lommerne er tømte og Navnet skaaret af Skjorten. Arbejdet er blevet grundigt og godt besørget. Heldigvis var det en lille Mand."

Silas hørte bekymret og spændt paa det, Lægen sagde. Da denne til sidst var færdig med sin Undersøgelse, tog han Plads paa en Stol, og med et Smil tiltalte han den unge Amerikaner.

„Skønt jeg baade har talt og hørt, siden jeg kom herind, har jeg dog ikke ladet mit Syn være ledigt. For lidt siden bemærkede jeg, at derhenne i Krogen har De en af disse klodsede, store Kasser, som Deres Landsmænd altid fører med sig, hvor saa siden de færdes i Verden — jeg mener en Saratoga Kuffert. Jeg har aldrig før begrebet, hvad Nytte de kunde være til, men nu begynder det at gaa op for mig. Jeg tør ikke sige, om det var for Bekvemmeligheds Skyld ved Slavehandelen eller for at udslette Sporene af en lidt for hastig Brug af en Bowiekniv. Men én Ting indser jeg klart — Hensigten med en saadan Kuffert maa fra først af have været den: at gemme Menneskelegemer i den."

„Jeg synes ikke, det er en Tid at være morsom paa," udbrød Silas.

„Skønt jeg nok til en vis Grad udtrykker mig muntert," svarede Doktoren, „er Meningen med mine Ord dog fuldt Alvor. Det første, vi har at gøre, min unge Ven, er at tømme Kufferten for alt, hvad den indeholder."

Silas adlød Dr. Noel og stillede sig til hans Disposition. Det tog ikke lang Tid at faa Sagerne ud af Saratoga Kufferten, og der blev en hel stor Dynge paa Gulvet. Derpaa løftede Lægen og Silas den myrdede Mands Legeme op fra Sengen — Silas havde fat ved Fødderne og Lægen ved Skuldrene — og med nogen Vanskelighed fik de Liget bøjet sammen og anbragt i Kufferten. Derpaa pressede de Laaget til, og Doktoren aflaasede Kufferten og spændte Remmene til, medens Silas fordelte Sagerne fra Kufferten i Kommoden og Skabet.

„Det var det første Skridt til Deres Befrielse," sagde Lægen. „I Morgen eller hellere i Dag maa De bortlede Portnerens mulige Mistanke og betale ham alt, hvad De skylder, og De maa forlade Dem paa, at jeg foretager de nødvendige Arrangementer for at bringe Sagen til sikker Afslutning. Følg nu med mig ind i min Stue, saa skal jeg give Dem et kraftigt Sovemiddel, thi hvad saa siden De skal gøre, maa De først hvile ud."

Den næste Dag blev den længste, Silas nogensinde mindedes at have oplevet. Han tog ikke mod noget Besøg, men sad i en Krog og stirrede fortvivlet paa Saratoga Kufferten. Nu fik han sin tidligere Nysgerrighed gengældt, thi der blev atter aabnet for Iagttagelse inde fra Madame Zéphyrine, og han mærkede, at han næsten hele Tiden var under Observation. Det blev til sidst saa irriterende, at han maatte tilstoppe Hullet, og da han dermed var fri for fremmedes Indblanding, tilbragte han en betydelig Del af Dagen med i sin Sønderknuselse at jamre og bede.

Sent ud paa Aftenen kom Dr. Noel ind i Værelset med

et Par lukkede Konvoluter uden Adresse. Den ene var ret tyk og tung, medens den anden var saa tynd, som om den ikke indeholdt det ringeste.

„Silas," sagde han, idet han tog Plads ved Bordet, „nu er Øjeblikket kommet, da jeg skal forklare Dem min Plan til Deres Frelse. Tidlig i Morgen vender Fyrst Florizel af Bøhmen tilbage til London efter nu i nogle Dage at have moret sig her i vor Karnevalstid. For længe siden havde jeg det Held at gøre hans Staldmester, Oberst Geraldine, en af de Tjenester, der er saa almindelige i min Profession, men som aldrig glemmes paa nogen af Siderne. Jeg behøver ikke at forklare mig nærmere, hvorledes han blev mig i høj Grad taknemlig, det er tilstrækkeligt at sige Dem, at jeg véd, han vil tjene mig paa enhver mulig Maade. For Dem kommer det an paa at naa London, uden at Deres Kuffert bliver aabnet. Dèr kunde Toldeftersynet sætte Dem i Forlegenhed, men jeg huskede, at Fyrstens Bagage af Høflighedshensyn passerer Toldvæsenet uden nærmere Undersøgelse. Jeg henvendte mig til Oberst Geraldine og fik det Svar, jeg ønskede. Naar De i Morgen før Klokken seks gaar hen til det Hotel, hvor Fyrsten bor, vil Deres Bagage blive taget med som en Del af hans, og De selv foretager Rejsen som en af hans Følge."

„Ved Deres Ord kommer jeg i Tanker om, at jeg har allerede set baade Fyrsten og Oberst Geraldine, ja, jeg hørte endogsaa noget af deres Samtale forleden Aften i Bal Bullier."

„Ja, det er meget rimeligt, thi Fyrsten elsker at besøge alle mulige Steder," svarede Lægen. „Naar De saa kommer til London, er Deres Arbejde næsten til Ende," fortsatte han. „I den tykke Konvolut ligger et Brev, som jeg ikke har vovet at adressere, men i den anden Konvolut finder De Beskrivelsen af det Hus, hvortil De bringer Bre-

vet og Deres Kuffert, som vil blive modtaget dèr og derefter ikke ulejlige Dem mere."

„Ak!" sukkede Silas. „Jeg har intet højere Ønske end at tro Dem, men hvorledes skal alt dette gaa heldigt? De aabner mig de lyseste Udsigter, men hvordan skal jeg kunne fatte en saa lykkelig Løsning? Vær ædelmodig og giv mig nærmere Forklaring!"

Lægen lod til at føle sig smertelig berørt.

„Unge Mand, De véd ikke, hvor svær en Ting De her forlanger af mig," svarede han. „Men lad gaa. Jeg er nu helt uimodtagelig for Ydmygelse, og efter at jeg har gjort saa meget for Dem, vilde det være underligt, om jeg afslog Deres Bøn. Vid da, at skønt jeg nu gør saa roligt et Indtryk — nøjsom, ene og optaget af Studier — var det helt anderledes, da jeg var yngre, og der var en Tid, da mit Navn var et Samlingsnavn for de dristigste og farligste Aander i London. Medens jeg tilsyneladende byggede paa den Respekt og Anseelse, jeg nød, bestod min Magt i de mest hemmelighedsfulde, frygtelige og kriminelle Forhold. Jeg har nu henvendt mig til en af dem, der dengang adlød mig, for at han skal befri Dem for Deres Byrde. Det var Mennesker af forskellige Folkeslag og Professioner, og de var alle bundne ved en frygtelig Ed til at arbejde for ét og samme Formaal. Vor Gerning var at myrde, og jeg, der her taler til Dem og ser højst uskyldig ud, var Høvdingen i denne forbryderske Bande."

„Hvad for noget? Var De en Morder?" udbrød Silas. „Kan jeg tage Dem i Haanden? Bør jeg overhovedet modtage Tjenester af Dem? Skumle og forbryderske gamle Mand, benytter De min Ungdom og min Nød til at gøre mig til Deres medskyldige?"

Lægen lo bittert.

„Det er vanskeligt at gøre Dem tilpas, Hr. Scudda-

more," sagde han. „Men jeg giver Dem altsaa Valget mellem at være sammen med den myrdede Mand eller Morderen. Hvis Deres Samvittighed ikke tillader Dem at modtage min Hjælp, forlader jeg Dem med det samme. For Fremtiden kan De saa gøre med Deres Kuffert og dens Indhold, hvad Deres ømme Samvittighed tilsiger Dem."

„Jeg indrømmer, jeg har Uret," svarede Silas. „Jeg burde have husket, hvor ædelmodigt De tilbød at skærme mig, endnu forinden jeg havde overbevist Dem om min Uskyldighed, og jeg vil med Taknemlighed høre paa de Raad, De giver mig."

„Det er godt," sagde Lægen. „Jeg mærker, De begynder at tilegne Dem nogle af Erfaringens Læresætninger."

„Ja, men hør nu engang," svarede Amerikaneren. „De fortæller mig, De er vant til den Slags sørgelige Anliggender, og at de Mennesker, De anbefaler mig til, er Deres tidligere Venner og Kammerater. Kunde De ikke selv paatage Dem Transporten af Kufferten og derved straks befri mig for dens modbydelige Nærværelse?"

„Jeg maa oprigtigt beundre Dem," svarede Lægen. „Mener De, at jeg endnu ikke har blandet mig tilstrækkeligt i Deres Sager, saa kan jeg forsikre Dem, at jeg er af den modsatte Mening. Nu tager De mod den Tjeneste, jeg tilbyder Dem, eller ogsaa lader De være, og De skal ikke spilde mere Taksigelse paa mig, thi jeg har endnu mindre tilovers for Deres Paaskønnelse end for Deres Forstand. Bliver det Dem forundt at leve endnu en Række Aar som et nogenlunde normalt tænkende Menneske, vil den Tid komme, da De tænker helt anderledes om alt dette, og da vil De rødme over Deres Opførsel i Aften."

Med de Ord rejste Lægen sig, gentog kort og klart sine Anvisninger og forlod derpaa Værelset uden at give Silas Tid til at svare.

Næste Morgen gav Silas Møde paa det omtalte Hotel, hvor han blev høfligt modtaget af Oberst Geraldine, og fra det Øjeblik følte han sig befriet fra al øjeblikkelig Uro med Hensyn til Kufferten og dens uhyggelige Indhold. Rejsen forløb uden Uheld, men flere Gange gøs det i Silas, naar han hørte Jernbanedragere eller Folk om Bord paa Damperen beklage sig over Fyrstens ualmindelig tunge Bagage. Silas rejste i Kupé sammen med Tjenerne, thi Fyrst Florizel vilde være ene sammen med sin Staldmester. Om Bord paa Damperen tiltrak Silas sig imidlertid Fyrstens Opmærksomhed paa Grund af sin melankolske Holdning og det triste Ansigt, hvormed han stod og stirrede paa Bagagen, thi han var stadig bekymret med Hensyn til Fremtiden.

„Derhenne staar der en ung Mand, der maa have Grund til at se saa bedrøvet ud," bemærkede Fyrsten.

„Det er den Amerikaner, Deres Højhed tillod mig at tage med i vort Følge," svarede Geraldine.

„De minder mig derved om, at jeg har forsømt at hilse paa ham," sagde Fyrst Florizel og gik hen til ham.

„Det var mig en Glæde at opfylde det Ønske, der blev mig forebragt gennem Oberst Geraldine," sagde Fyrsten elskværdigt smilende, „og jeg beder Dem erindre, at det til enhver Tid vil glæde mig at tjene Dem i endnu vigtigere Anliggender."

Han rettede derpaa nogle Spørgsmaal til Silas om de politiske Forhold i Amerika, og den unge Mand svarede baade fornuftigt og godt.

„De er endnu saa ung, men jeg mærker, De er meget alvorlig af Deres Alder," sagde Fyrsten. „De hengiver Dem maaske for meget til alvorlige Studier. Men maaske er det mig, der nu er indiskret, saa De føler det pinligt at svare mig."

„Ja, jeg har sandelig Grunde til at føle mig bundulykkelig," sagde Silas, „aldrig er et mere uskyldigt Menneske blevet misbrugt saa skammeligt."

„Ja, jeg vil ikke trænge ind paa Dem," svarede Fyrst Florizel. „Men glem ikke, at Oberst Geraldines Anbefaling giver Dem bestandig Adgang til mig, og jeg er ikke blot villig til at tjene Dem, men muligvis bedre i Stand dertil end mange andre."

Silas var henrykt over den store Mands Venlighed, men det varede ikke længe, før hans Tanker igen beskæftigede sig med sørgmodige Overvejelser, thi en Fyrstes Gunst er ikke nok for en Republikaner til at lette hans betyngede Sjæl.

Toget ankom til Charing Cross, hvor Toldassistenterne som sædvanlig respekterede Fyrstens Bagage. De eleganteste Ekvipager ventede udenfor, og Silas kørte med de andre hen til Fyrstens Residens. Dèr kom Oberst Geraldine hen til ham og udtrykte sin Glæde over at have kunnet tjene Lægen, som han foregav at nære den største Agtelse for.

„Jeg haaber, De vil finde, at Deres Porcelæn ikke har lidt Skade," sagde han. „Der blev givet Besked langs hele Ruten om at tage forsigtigt paa Fyrstens Bagage."

Han gav derpaa Tjenerne Ordre til at stille en af Ekvipagerne til den unge Herres Disposition og straks sætte Saratoga Kufferten op paa Tjenersædet, hvorpaa han trykkede Silas' Haand og bad ham undskylde, at Hoftjenesten nu krævede ham.

Silas aabnede nu den Konvolut, der indeholdt Adressen, og gav den fine Lakaj Befaling til at køre til Box Court, der vendte ud til Hovedgaden Strand. Det saá ud, som om Stedet aldeles ikke var Manden ukendt, thi det gav et Sæt i ham, og han bad Silas om at gentage Adres-

sen. Med Hjertet fuldt af Uro steg Silas op i det luksuriøse Køretøj og blev befordret til sit Bestemmelsessted. Vejen ind til Box Court var alt for snæver til, at en Vogn kunde køre derind, det var et simpelt Fortov mellem to Jernstakitter, og der stod oven i Købet en Jernpæl midt for hver Ende af Passagen. Paa en af disse Opstandere sad der en Mand, der straks sprang ned og udvekslede et venligt Nik med Kusken, medens Lakajen aabnede Vogndøren og spurgte Silas, hvor Saratoga Kufferten skulde bringes ind.

„Tak, vil De bringe den ind i Nummer tre," sagde Silas.

Lakajen og Manden, der havde siddet paa Jernpælen, havde stort Besvær med at bære Kufferten ind, skønt Silas hjalp til. Med Forfærdelse saá han, at en Snes Dagdrivere havde samlet sig om Vognen, inden de havde faaet Kufferten bakset op til Døren. Han bankede imidlertid tappert paa og overgav den anden Konvolut til den, der lukkede op.

„Han er ikke hjemme," blev der sagt, „men hvis De vil efterlade Brevet her og komme igen i Morgen tidlig, er jeg i Stand til at sige Dem, om De vil blive modtaget, og til hvilken Tid. Ønsker De at lade Kufferten blive her med det samme?"

„Ja, det kan De tro, jeg gør," udbrød Silas, men i næste Øjeblik fortrød han sin Overilethed og erklærede med lige saa stor Bestemthed, at han vilde hellere have den med til sit Hotel.

Den nysgerrige Hob morede sig over hans Ubeslutsomhed og overdængede ham med haanende Bemærkninger, medens Kufferten blev transporteret tilbage til Vognen.

Silas bønfaldt Tjeneren om at føre ham hen til et roligt og godt Hotel i Nabolaget, hvorfor Fyrstens Ekvipage

befordrede ham hen til Craven Hotel i Craven Street og straks kørte bort, saa Silas var overladt til Hotellets Folk. Det viste sig, at det eneste ledige Værelse var et lille Hummer oppe paa fjerde Sal og med Vinduet ud til Gaarden. Med Møje og under megen Knurren bar et Par svære Karle Saratoga Kufferten op til dette Værelse. Det er overflødigt at berette, at Silas fulgte dem lige i Hælene, og at Hjertet sad ham oppe i Halsen under hele Transporten. Der behøvedes blot den ringeste Snublen, for at de skulde tabe Kufferten ud over Rækværket, saa den vilde ende nede paa Gulvet i Forhallen og røbe sit skæbnesvangre Indhold.

Da de kom op i Værelset, satte Silas sig paa Sengekanten for at komme sig efter den Skræk, han lige havde udstaaet, men han havde neppe sat sig, før han paa ny fik Skræk i Blodet, da de to Hotelkarle lagde sig paa Knæ ved Kufferten og møjsommeligt begyndte at spænde de svære Remme op.

„Nej, nej, lad være med det!“ udbrød Silas. „Jeg skal ikke bruge noget i Kufferten, saa længe jeg er her.“

„Saa kunde Herren lige saa godt have ladet den blive nede i Forhallen,“ knurrede den ene Mand, „den er jo lige saa stor og tung som en Kirke. Jeg kan ikke begribe, hvad De har i den. Hvis det er Penge altsammen, er De rigere end jeg.“

„Penge?“ gentog Silas forvirret. „Hvad mener De med Penge? Jeg har ingen Penge, og De taler som en Idiot.“

„Godt Ord igen, Kaptajn,“ svarede Hotelkarlen og blinkede til den anden. „Der er skam ingen, der rører Deres Herligheds Penge. Jeg er lige saa solid som Englands Bank,“ tilføjede han, „men da Kufferten var Fandens tung, har jeg ikke noget imod et Glas paa Deres Herligheds Sundhed.“

Silas bad ham modtage to Francs, idet han samtidig gjorde Undskyldning for, at han maatte ulejlige ham med udenlandske Penge, men det var, fordi han lige var ankommet fra Frankrig. Manden brummede endnu mere indtrængende misfornøjet og saá haanligt fra de to Francs, han havde i Haanden, til Saratoga Kufferten og fra denne igen paa Pengene, inden han endelig gik ind paa at forsvinde.

Nu havde Liget været i Kufferten i næsten to Døgn, og saa snart den ulykkelige Amerikaner var alene, foretog han en nøje Undersøgelse ved alle Sprækker og Aabninger paa Kufferten. Men det var koldt i Vejret, saa den rystende Hemmelighed var endnu bevaret.

Han tog Plads paa en Stol ved Siden af Kufferten, begravede Ansigtet i Hænderne og hengav sig til dybe Overvejelser. Hvis han ikke snart blev befriet, vilde man hurtigt opdage ham. Her var han ganske ene i en fremmed By uden Venner eller medskyldige, og hvis Lægens Introduktion nu ikke førte til noget, vilde han være fortabt. Han tænkte med Smerte paa sine ærgerrige Fremtidsplaner, nu vilde han aldrig opnaa at blive en ledende Mand, en Helt og en elsket Taler i sin Fødeby Bangor ovre i Maine. Der vilde ikke blive noget af hans Drøm om at stige fra Trin til Trin, fra den ene Ærespost op til den anden, han kunde lige saa gerne helt opgive det fjerne Haab om en Dag at blive valgt til de Forenede Staters Præsident og en skønne Dag efterlade sig en Statue af den værste og mest smagløse Art til at pryde Capitoliet i Washington. Her sad han nu og holdt Vagt over en død Englænder, der var pakket ned i en Saratoga Kuffert, som han maatte se at slippe af med, eller ogsaa være forberedt paa at blive udstødt af hæderlige Menneskers Samfund.

Jeg vover ikke at referere de Ord, denne unge Mand

brugte om Lægen, den myrdede Mand og Madame Zéphyrine, om Karlene i Hotellet og Fyrstens Tjenere, kort sagt om alle dem, der overhovedet havde faaet noget at gøre med denne grufulde Ulykke.

Han sneg sig ned for at spise til Middag Klokken syv om Aftenen, men de gule Vægge generede ham, og han syntes, de andre Gæster saá mistænksomt paa ham. Han kunde ikke faa Tankerne fra Saratoga Kufferten oppe paa Værelset. Da Tjeneren bød ham Osten, var han allerede saa nervøs, at han sprang halvt op fra Stolen og væltede Resten af Ølglassets Indhold ud over Dugen.

Da han var færdig med at spise, tilbød Tjeneren at vise ham hen til Rygeværelset, og skønt han vilde have foretrukket at vende tilbage til sin farlige Skat, havde han dog ikke Mod til at afslaa Tilbudet, men lod sig føre ned i den sorte, med Gasblus oplyste Kælder, der dengang var — og vel endnu den Dag i Dag er — Craven Hotels Rygesalon.

To yderst melankolske Herrer spillede Billard, bistaaet af en klam og brystsyg Markør, og lige straks troede Silas, at der ikke var andre til Stede i Lokalet. Men i næste Øjeblik opdagede han et Menneske, der med nedslagne Øjne sad beskedent og røg en Cigar i Stuens fjerneste Krog. Silas var straks klar over, at han før havde set dette Ansigt, og til Trods for den helt forandrede Klædedragt genkendte han den Person, der havde siddet paa Opstanderen ved Indgangen til Box Court, og som havde hjulpet ham med Kuffertens Transport frem og tilbage mellem Vognen og Døren. Den unge Amerikaner gjorde omkring og løb sin Vej, og han standsede ikke, før han havde laaset Døren efter sig oppe paa sit Værelse.

Som et Bytte for de frygteligste Forestillinger sad han nu den hele Nat og holdt Vagt ved Siden af den skæbnesvangre Kuffert. Hotelkarlens Hentydning til, at Kufferten

var fuld af Guld, gjorde ham saa angst, at han ikke turde lukke et Øje, og da han nu havde set Lediggængeren fra Box Court sidde forklædt nede i Rygeværelset, var han overbevist om, at han var Genstand for hemmelighedsfulde, skumle Planer.

Det var noget efter Midnat, at Silas blev urolig og mistænksom, saa han aabnede Døren og kiggede ud i Gangen, der var sparsomt oplyst ved et enkelt lille Gasblus. Lidt henne ad Gangen laa der en Mand og sov paa Gulvet. Han var klædt som Hotelkarl, og Silas listede sig nærmere hen til ham. Manden laa paa Ryggen, og hans højre Arm skjulte Ansigtet, saa han var ikke til at kende. Medens Amerikaneren endnu stod bøjet over ham, bevægede den sovende Armen og slog Øjnene op, og igen befandt Silas sig Ansigt til Ansigt med Lediggængeren fra Box Court.

„God Aften," sagde Manden elskværdigt.

Silas var alt for rystet til at kunne svare og naaede i Tavshed tilbage til sit Værelse.

Henimod Morgenstunden faldt han i Søvn, medens han sad med Hovedet lænet mod Kufferten. Til Trods for den ubekvemme Stilling og den uhyggelige Hovedpude sov han dog baade trygt og længe, og det var temmelig sent, da han med ét blev vækket ved en skarp Banken paa Døren.

Han skyndte sig at lukke op og saá, at Hotelkarlen stod udenfor.

„Det var Dem, der i Gaar søgte en Mand i Box Court?" spurgte han.

Silas indrømmede bævende, at det forholdt sig rigtigt nok.

„Saa er her et Brev til Dem," sagde Manden og gav ham en lukket Konvolut.

Silas rev den op, og paa et Stykke Papir stod der: „Klokken tolv".

Han mødte paa Slaget, Kufferten blev baaret foran ham af stærke Folk, og han blev ført ind i et Værelse, hvor en Mand sad og varmede sig ved Kaminen med Ryggen vendt mod Døren. Hverken Lyden af de mange Mennesker, der kom og gik, eller Kuffertens Skraben mod Brædderne, da den blev anbragt paa Gulvet, gjorde noget Indtryk paa Manden ved Kaminen, og Silas stod dødsensangst og ventede paa at blive bemærket.

Der var maaske gaaet fem Minutter, før Manden langsomt drejede Hovedet, og Silas saá, at det var Fyrst Florizel af Bøhmen.

„Det er altsaa saaledes, at De misbruger min Elskværdighed," sagde Fyrsten strengt. „De slutter Dem til fornemme Folk for derved at undgaa Straffen for Deres Forbrydelse, og jeg fatter nu Deres Forlegenhed, da jeg tiltalte Dem i Gaar."

„Ja, men jeg er uskyldig i alt!" udbrød Silas, og hurtigt fortalte han Fyrsten om alle sine Kalamiteter uden at lægge Skjul paa noget.

„Jeg forstaar, at jeg har taget fejl," sagde Hans Højhed, da han havde hørt det hele. „De har kun været et Offer, og da jeg nu ikke skal straffe Dem, kan De være vis paa, jeg vil gøre mit yderste for at hjælpe Dem. Men nu maa vi gaa over til Forretningerne," fortsatte han. „Luk Kufferten op og lad mig se, hvad den indeholder."

Silas blegnede.

„Jeg tør næsten ikke se paa Liget," udbrød han.

„Snak, De har jo allerede set det," sagde Fyrsten. „Det er en Art af Sentimentalitet, De maa bekæmpe. Synet af et sygt Menneske, vi endnu er i Stand til at hjælpe, burde paavirke vore Følelser langt stærkere end Synet af en død Mand, som vi hverken kan hjælpe eller skade, elske eller hade. Tag Dem sammen, Hr. Scuddamore," fortsatte han,

og da han saá, at Silas stadig tøvede, tilføjede han: „Jeg skal vel ikke bruge stærkere Ord?“

Den unge Amerikaner vaagnede op som af en Drøm, og skælvende begyndte han at spænde Remmene op, hvorpaa han satte Nøglen i og aabnede Saratoga Kufferten. Fyrsten stod ved Siden af og saá roligt til. Liget var helt stift, og det var saare besværligt for Silas at faa det ud, saa man kunde se Ansigtet.

Fyrst Florizel fo'r tilbage med et smerteligt Udraab.

„Ak, Hr. Scuddamore, De véd ikke, hvad det er for en sørgelig Gave, De bringer mig,“ udbrød han. „Det er en ung Mand af mit eget Følge, min gode og prøvede Vens Broder, og det er i min Tjeneste, at han nu er omkommet for onde og forræderske Menneskers Hænder. Stakkels Geraldine,“ tilføjede han halvt højt, „hvordan skal jeg fortælle dig om din Broders Død? Hvorledes kan du, hvorledes kan Gud tilgive mig, at jeg lod ham vove sig ud i det, der førte til hans unaturlige Død. Aa, Florizel! Florizel! Hvornaar lærer du de Hensyn, Livet kræver, hvor længe vil du lade dig blænde af din tilsyneladende Magt? Magt!“ udbrød han. „Hvem er vel mere magtesløs end jeg? Jeg ser paa denne unge Mand, som jeg har ofret, Hr. Scuddamore, og jeg føler, hvor ringe en Fyrste er.“

Silas blev rørt ved at se hans Bevægelse, og han prøvede paa at sige nogle trøstende Ord, men brast selv i Graad. Fyrsten gik hen til ham og greb hans Haand.

„Tag Dem sammen, min Ven,“ sagde han. „Vi har begge meget at lære, og vi vil begge blive bedre Mennesker efter det, vi i Dag har oplevet.“

Silas saá taknemligt paa ham.

„Skriv Hr. Noels Adresse paa dette Stykke Papir,“ vedblev Fyrsten. „Naar De atter kommer til Paris, raader jeg Dem til at undgaa denne farlige Mands Selskab. Jeg maa

jo tro, at han i dette Tilfælde har handlet efter en ædelmodig Indskydelse. Havde han været medskyldig i den unge Geraldines Død, vilde han aldrig have adresseret Liget til den virkelige Forbryder."

„Den virkelige Forbryder!" gentog Silas overrasket.

„Ja, netop," svarede Fyrsten. „Dette Brev, som Forsynet paa en saa mærkelig Maade gav mig i Hænde, er adresseret til ingen ringere end selve Forbryderen, den modbydelige Præsident for Selvmorderklubben. Søg ikke at udforske disse farlige Anliggender nærmere, men glæd Dem over Deres mirakuløse Befrielse og forlad dette Hus saa snart som muligt. Jeg er stærkt optaget, men maa straks tage mig af dette jordiske Støv, der for nylig var en saa smuk og tapper Yngling."

Taknemlig og ærbødig tog Silas Afsked med Fyrst Florizel, men han blev staaende udenfor Box Curt, til han saá Fyrsten i en elegant Ekvipage køre hen paa Besøg hos Politidirektøren, Oberst Henderson. Det var næsten med Ærefrygt, han sendte en Hilsen efter Vognen, og samme Aften tog han med Toget tilbage til Paris.

Her (siger den arabiske Forfatter) slutter Historien om Lægen og Saratoga Kufferten. Idet jeg udelader nogle Overvejelser om Forsynets Magt, hvilke Overvejelser er yderst træffende og rigtige, men ikke passer for vor europæiske Smag, nøjes jeg med at tilføje, at Hr. Scuddamore allerede er begyndt at vinde politisk Ry og Berømmelse, og da man sidst hørte om ham, var han blevet Borgmester i sin Fødeby.

HANSOM CAB-EVENTYRET.

Løjtnant Brackenbury Rich havde i høj Grad udmærket sig i en af de mindre indiske Bjergkrige. Det var ham, der med egen Haand tog Høvdingen til Fange, han blev rost overalt for sin Tapperhed, og da han kom hjem som Patient med et hæsligt Sabelhug og en alvorlig Junglefeber, var man rede til at byde ham Velkommen som en hel lille Berømthed. Men han var et mærkværdigt, beskedent Menneske, han elskede det eventyrlige, men brød sig kun lidt om Smiger, og han ventede ved udenlandske Badesteder i Algier, til hans Bedrifter var tilstrækkeligt gennemdebatterede og begyndte at gaa i Glemmebogen. Endelig kom han saa ubemærket som muligt til London i Begyndelsen af Sæsonen, og da han var forældreløs og kun havde fjernere Slægtninge, der boede ude i Provinsen, var det næsten som en fremmed, at han slog sig ned i Hovedstaden i det Land, han havde udgydt sit Blod for.

Dagen efter sin Ankomst spiste han alene i en militær Klub. Han hilste paa et Par Kammerater og fik et varmt Velkommen, men de var alle optagne den Aften, saa han var ganske overladt til sig selv. Han var i Kjole, thi da han gik i Klubben, var det hans Hensigt bagefter at gaa i Teatret. Den store Stad var noget helt nyt for ham, der fra en Provinsskole var kommet paa et Militærkollegium og derfra direkte ud til Østen, og nu lovede han sig selv en Mængde Fornøjelser ved at udforske denne ukendte Verden. Han svingede med Stokken, medens han gik vestpaa. Aftenen var mild, men det var allerede mørkt, og nu og da truede det med Regn. Den uendelige Række Ansigter, der gled forbi ham i Lygteskæret, vakte hans Indbildningskraft, og det forekom ham, at han uden Ophør

kunde blive ved at vandre i denne stimulerende Byluft, omgivet af Mysteriet ved de Menneskemillioner, der levede deres private Liv omkring ham. Han saá flygtigt op paa Husene og tænkte paa, hvad der foregik indenfor de klart oplyste Vinduer, og han studerede Ansigterne, der alle fortalte om en eller anden ukendt Stræben, god eller ond.

„Man taler om Krig," tænkte han, „men det er her, man er paa Menneskehedens store Slagmark."

Saa begyndte han at undre sig over, at han skulde vandre saa langt og ikke selv opleve det mindste.

„Naa, det kommer vel," sagde han til sig selv. „Endnu er jeg fremmed og ser maaske fremmed ud."

Det var allerede godt hen paa Aftenen, da der aldeles pludselig faldt en kold Regn. Brackenbury standsede under nogle Træer og saá i det samme en Kusk, der gjorde Tegn til ham for at vise ham, at han ikke var optaget. Det passede Løjtnanten saa udmærket, at han straks vinkede til Svar, og lidt efter sad han bekvemt i Londons Gondol.

„Hvorhen?" spurgte Kusken.

„Hvorhen De vil," sagde Brackenbury, og med det samme satte Kusken Fart paa og kørte hurtigt gennem Regnen ind i en Labyrint af Villaer. Den ene Villa lignede ganske den anden, de havde allesammen smaa Forhaver, og der var saa lidt ejendommeligt ved de øde, oplyste Gader og Villaveje, som Køretøjet fløj henad, at Brackenbury hurtigt mistede enhver Forestilling om Retningen, de kørte i. Det kunde næsten se ud, som om Kusken morede sig med at køre ham rundt og rundt, ud og ind i et lille Villakvarter, men der var noget alvorligt og forretningsmæssigt i selve Farten, hvilket antydede noget helt andet. Manden maatte have et eller andet bestemt Maal, han skyndte sig hen til et bestemt Sted, og paa sam-

me Tid som det forbavsede Brackenbury at se Fyrens Dygtighed med Hensyn til at finde Vej gennem en saadan Labyrint, spekulerede han over, hvad der vel kunde være Aarsagen til den stærke Fart, hvormed han kom af Sted. Han havde hørt om fremmede, det var gaaet galt i London. Mon Kusken hørte til en eller anden Morderbande, og mon han selv blev jaget frem mod Døden?

Han var just begyndt at tænke paa sligt, da Vognen svingede skarpt om et Hjørne og derpaa blev standset foran Havelaagen ind til en Villa, der laa ved en lang og bred Vej. Huset var straalende oplyst, og en Vogn rullede bort, just som Brackenbury kom kørende. Han saá, at den Herre, der var kommet med den anden Vogn, blev modtaget ved Hoveddøren og ført indenfor af Tjenere i Liberi. Det overraskede ham, at hans Kusk just skulde standse udenfor et Hus, hvor der var Selskab, men han tvivlede ikke om, at det var tilfældigt, hvorfor han roligt blev siddende og røg sin Cigar, til han hørte Kusken aabne den lille Klap i Droskens Tag.

„Saa er vi her," sagde Kusken.

„Her?" gentog Brackenbury. „Hvad skal det sige? Hvor er vi?"

„De sagde, jeg kunde køre Dem, hvorhen jeg vilde," svarede Manden leende, „og nu er vi her."

Brackenbury lagde Mærke til, at af en saa jævn Mand at være talte han med en mærkværdig vellydende og høflig Stemme. Han tænkte ogsaa paa den Fart, hvormed han var kommet af Sted, og nu slog det ham, at Vognen var nok saa elegant som de almindelige Hansom cabs.

„Vil De ikke forklare Dem nærmere?" sagde han. „Er det Deres Mening at sætte mig ud i Regnvejret her? Det, mener jeg, er noget, jeg bestemmer, min gode Mand."

„Ja, det er ganske rigtigt noget, *De* bestemmer," sva-

rede Kusken, „men naar jeg nu fortæller Dem det hele, tror jeg nok, jeg véd, hvad en Herre af Deres Art vil bestemme sig til. Der er Herreselskab her i Huset. Jeg véd ikke, om Herren i Huset er fremmed i London og ikke selv har Bekendtskaber her, eller om han blot er en sær Person. Men jeg blev lejet til at opsnappe saa mange enkeltvis spadserende, kjoleklædte Herrer, som jeg kunde, og især udsøge dem, der saá ud til at være Officerer. De behøver blot at gaa ind og sige, at Hr. Morris indbød Dem."

„Er De Hr. Morris?" spurgte Løjtnanten.

„Nej, nej," svarede Kusken. „Hr. Morris er Værten her i Huset."

„Det er ikke nogen almindelig Maade at samle Gæster paa," sagde Brackenbury, „men en ekscentrisk Mand kan godt følge et Lune uden at have til Hensigt at ville fornærme. Hvis jeg nu ikke modtager Indbydelsen, hvad saa?"

„Saa har jeg Ordre til at køre Dem tilbage til det Sted, hvor De steg ind," svarede Manden, „hvorpaa jeg skal blive ved at se mig om efter andre lige til Midnat. Hr. Morris sagde, at de Herrer, der ikke brød sig om den Slags Eventyr, var ikke Gæster, der passede for ham."

De sidste Ord bevirkede, at Løjtnanten straks bestemte sig.

„Det var alligevel ikke saa længe, jeg kom til at vente paa en Oplevelse," sagde han ved sig selv, da han steg ud af Vognen. Han var neppe naaet ned paa Fortovet, hvor han stak Haanden i Lommen for at tage Penge frem til Kusken, før denne vendte Vognen og kørte bort med samme halsbrækkende Fart som før. Brackenbury raabte efter Manden, der aldeles ikke tog Hensyn dertil, men kørte videre. Inde i Huset havde man imidlertid hørt

hans Stemme, Døren blev slaaet op, saa et Væld af Lys strømmede ud i Haven, og en Tjener kom løbende ned ad Trappen og tog imod ham med opspændt Paraply.

„Kusken har faaet sin Betaling," sagde Tjeneren meget høfligt, idet han fulgte Brackenbury ind i Huset. Inde i Hall'en var der andre Tjenere, der tog sig af hans Overtøj og gav ham et Kontrolmærke i Stedet. Derpaa skyndte de sig at føre ham op ad en bred Trappe, der var smykket med tropiske Blomster. Oppe ved den store Fløjdør midt for Trappen stod der en alvorlig Hushovmester, der spurgte om hans Navn, hvorpaa han lukkede op og meldte „Løjtnant Brackenbury Rich".

En slank ung Mand af et yderst vindende Ydre kom frem imod ham og hilste ham paa samme Tid høfligt og yderst elskværdigt. Hundreder af Vokslys oplyste det store Rum, der ligesom Trappen var rigt prydet med et Væld af skønne, duftende Blomster og Planter. En Buffet ved Væggen bugnede under fristende Retter, og Tjenerne gik rundt og serverede Frugt og Champagne. Der var maaske henved seksten Gæster, alle Herrer, og de fleste var endnu helt unge. De saá allesammen elegante og intelligente ud, og de var delte i to Grupper. Ved den ene Side sad de om en Roulette, medens de andre spillede Baccarat.

„Jeg er kommet ind i en privat Spillebule," tænkte Brackenbury, „og Kusken skulde altsaa kapre Ofrene."

Han saá sig nøjere om, medens hans Vært endnu holdt ham i Haanden, og han endte derfor med endnu en Gang at se paa Hr. Morris. Denne Gang blev han nok saa overrasket, som da han først saá ham. Hans lette Elegance, udprægede Fornemhed og det Mod, der lyste ud af hans Blik, passede meget daarligt til Løjtnantens Forestillinger om Værten i en Spillebule. Den Maade, hvorpaa han talte,

lignede ogsaa mere et fremragende og begavet Menneskes Maade at udtrykke sig paa. Brackenbury mærkede, at han rent instinktmæssigt følte sig tiltalt af Manden, og skønt han bebrejdede sig sin Svaghed, kunde han ikke andet end føle sig venligt tiltalt af Hr. Morris' Person og Karakter.

„Jeg har hørt om Dem, Løjtnant Rich," sagde Hr. Morris og dæmpede Stemmen, „og De maa tro mig, naar jeg siger Dem, det er mig en særlig Glæde at gøre Deres Bekendtskab. Deres Udseende svarer godt til den Berømmelse, der er blevet Dem til Del i Indien. Hvis De for en Stund vil se bort fra den ureglementerede Maade, hvorpaa De blev ført ind i mit Hus, beviser De mig ikke blot en Ære, men volder mig oprigtig Glæde. En Mand, for hvem barbariske Fjender kun er en Mundfuld, vil sikkert heller ikke regne med et Brud paa Etiketten, selv om det endda er alvorligt."

Han førte ham hen til Buffet'en og bad ham tage en Forfriskning.

„Det maa jeg tilstaa," tænkte Løjtnanten, „at her har jeg truffet ikke blot et af de elskværdigste Mennesker, men vist ogsaa det behageligste Selskab i hele London."

Han smagte paa Champagnen, som han fandt fortrinlig, og da han saá, at flere i Selskabet røg, tændte han en af sine egne Cigarer og gik hen til Rouletten, hvor han nogle Gange forsøgte Lykken, men ellers med et Smil saá paa de andres Spil. Medens han stod dèr, lagde han Mærke til, at alle Gæsterne blev taget skarpt i Øjesyn. Hr. Morris gik rundt i Selskabet travlt optaget af sine Pligter som Vært, men han havde hele Tiden Øjnene med sig, og der var ikke en i Selskabet, der undgik hans skarpe granskende Blik. Han saá paa dem, der tabte store Summer, udregnede Størrelsen af de Beløb, der stod paa Spil, og

der var neppe den Ejendommelighed, han ikke straks bemærkede og ligesom gemte i sin Hukommelse. Brackenbury begyndte at spekulere over, om dette virkelig var et Spillehelvede, det lod til snarere at være en privat Undersøgelse, der foregik. Han fulgte hver Bevægelse, Hr. Morris gjorde, og skønt denne hvert Øjeblik smilede venligt til Gæsterne, var det, som om der under Masken var en forpint, bekymret Sjæl. Herrerne omkring Brackenbury lo og passede deres Spil, men Løjtnanten interesserede sig ikke mere for Gæsterne.

„For denne Morris er det ikke blot tomt Tidsfordriv," tænkte han. „Han har en eller anden dybere liggende Hensigt med det hele. Det maa jeg se at komme til Klarhed over."

Nu og da tog Morris en af sine Gæster til Side, og efter en kort Samtale ude i Forværelset kom han alene tilbage, og den paagældende Gæst viste sig ikke mere. Da Brackenbury havde set dette gentage sig flere Gange, blev han yderst nysgerrig. Han besluttede straks at blive klar over denne, maaske mindre væsentlige Hemmelighed, hvorfor han ligesom tilfældigt slentrede ud i Forværelset. Her saá han en dyb Vinduesniche, for hvilken der var trukket lange grønne Gardiner. Hurtigt gik han om bag disse Forhæng, og han var neppe kommet derind, før han hørte Lyden af Skridt og Stemmer, der nærmede sig fra Selskabssalonen. Ved at se ud mellem Gardinerne fik han Øje paa Hr. Morris, der ledsagede en fed, rødmosset Mand, der lignede en Handelsrejsende, og som Brackenbury allerede havde bemærket inde ved Bordet, da han lo saa støjende og havde ret daarlige Manerer. De to Herrer standsede lige foran Vinduet, saa Brackenbury hørte hvert Ord af Samtalen.

„Jeg beder Dem meget undskylde," begyndte Hr. Mor-

ris med det elskværdigste Tonefald, „og i Fald jeg forekommer Dem uhøflig, er jeg vis paa, De alligevel tilgiver mig. I saa stor en Menneskeverden som London maa der stadig indtræffe Uheld, og det bedste vi kan gøre, er at bøde derpaa saa hurtigt som muligt. Jeg tilstaar aabent, at jeg er bange for, De har begaaet en Fejltagelse og ved Uagtsomhed beæret mit ringe Hus i Aften, thi jeg maa sige Dem rent ud, jeg kan aldeles ikke mindes at have set Dem før. Lad mig spørge Dem ganske ligefrem uden Omsvøb — mellem Gentlemen behøves der jo kun et Ord — hos hvem mener De, at De er Gæst i Aften?"

„Hos Hr. Morris," svarede den anden synlig forvirret.

„Hos John eller James Morris?" spurgte Værten videre.

„Det kan jeg sandelig ikke svare paa," svarede den ulykkelige Gæst. „Jeg kender lige saa lidt den Herre personlig som jeg kender Dem."

„Saa forstaar jeg det," sagde Morris. „Der bor en anden Mand af samme Navn længere henne ad Gaden, og Politibetjenten siger Dem sikkert Husnumret. Jeg kan forsikre Dem, jeg lykønsker mig selv i Anledning af Fejltagelsen, da den skaffede mig Fornøjelsen af Deres Selskab saa længe, og jeg haaber, vi træffes igen under mere regulære Former. Men nu skal jeg ikke et Øjeblik længere holde Dem borte fra Deres Venner. John," tilføjede han med hævet Stemme, „vil De hjælpe Herren med Overtøjet?"

Paa den venligste Maade fulgte Hr. Morris sin Gæst hen til Udgangsdøren fra Forværelset, hvor han overlod ham til Hushovmesteren. Da han paa Vejen tilbage til Salonen passerede Vinduet, hørte Brackenbury ham udstøde et dybt Suk, som om hans Sind var stærkt betynget og hans Nerver allerede overanstrengte af det, han var ved at foretage sig.

I den følgende Time vedblev der at komme Hansom cabs saa hyppigt, at Hr. Morris maatte tage mod nye Gæster lige saa hurtigt, som han sendte tidligere ankomne bort, og Tallet paa Gæsterne vedblev at være omtrent det samme. Men lidt efter lidt kom der færre Gæster, og til sidst kom der slet ikke flere, medens „Afleveringen“ af dem foregik med uformindsket Hurtighed. Salonen begyndte at se ret tom ud, og Gæsterne maatte opgive at spille Baccarat, da de manglede en Bankør. Mere end én Gæst tog Afsked af sig selv og fik Lov at gaa uden videre, og Hr. Morris fordoblede kun sin Elskværdighed mod dem, der endnu var tilbage. Han gik fra Gruppe til Gruppe og talte fornøjet med hver enkelt Gæst paa den mest elskværdige Maade. Han lignede snarere en Værtinde end en Vært, thi der var næsten kvindeligt Koketteri i det Væsen, hvormed han indtog dem alle.

Da Gæsternes Antal var aftaget stærkt, vilde Løjtnant Rich et Øjeblik ned i Husets Hal for at trække lidt frisk Luft. Men han havde ikke overskredet Forværelsets Dørtærskel, før han standsede aldeles forbavset. De blomstrende Buske og Planter var forsvundne fra Trappen, tre store Flyttevogne holdt udenfor Havelaagen, og overalt havde Tjenerne travlt med at rydde Huset, ja, nogle af dem var ved at tage Overtøj paa for at forføje sig bort. Det var ligesom Afslutningen af et Foreningsbal, hvor alt fornødent var blevet skaffet af Leverandørerne. Brackenbury havde nu en Del at tænke paa. Først var Gæsterne — der ikke var rigtige Gæster — blevet sendt bort, og nu var Tjenerne, der vel heller ikke var rigtige Tjenere, ved at forsvinde.

„Er det hele Hus da noget uvirkeligt?“ spurgte han sig selv. „En Paddehat, der er skudt op i Nat og vil være borte, inden det bliver Morgen.“

Han afventede et gunstigt Øjeblik og fløj op ad Trappen, der førte ovenpaa. Det var ganske, som han havde ventet det. Han løb fra Værelse til Værelse og saá ikke den mindste Stump af noget Møblement eller et eneste Billede paa Væggene. Skønt Huset var malet og tapetseret, var det ikke blot ubeboet for Øjeblikket, men det var tillige tydeligt, at det aldrig havde været beboet. Den unge Officer mindedes med Overraskelse, hvor tiltalende og hyggeligt alt havde været, da han kom. Det kunde kun være med en uhyre Bekostning, at hele denne Komedie var arrangeret i saa stor Stil.

Hvem var da denne Hr. Morris? Hvad Hensigt havde han med saaledes at spille Vært en enkelt Aften herude i en Afkrog af London. Og hvorfor valgte han sig tilfældige Gæster fra Gaden?

Brackenbury følte, at han allerede havde tøvet for længe, og skyndte sig at slutte sig til Selskabet. Der var en Del, der var taget bort, medens han havde været ovenpaa, og med Værten var de nu kun fem Mennesker tilbage i Salonen, der tidligere paa Aftenen havde været saa menneskefyldt. Hr. Morris nikkede smilende til ham, da han traadte ind, og rejste sig fra sin Plads.

„Nu er det paa Tiden, mine Herrer, at jeg forklarer Dem, hvorfor jeg lokkede Dem bort fra, hvad De havde bestemt at ville tilbringe Aftenen med," sagde han. „Jeg haaber, De ikke har fundet Aftenen alt for kedsommelig, men jeg tilstaar, at min Hensigt var ikke den at underholde Dem, men derimod at hjælpe mig selv ud af en uheldig Forlegenhed. De er jo alle Gentlemen," fortsatte han. „Det ser jeg paa Dem, og jeg forlanger ikke bedre Sikkerhed. Naar jeg derfor nu taler ganske aabent til Dem, beder jeg Dem bevise mig en farlig Tjeneste, der udkræver en vis Delikatesse. Jeg kalder den farlig, fordi den kan koste Dem Deres Liv, og den kræver Delikatesse, da jeg

maa bede om Deres dybeste Diskretion med Hensyn til alt det, De kommer til at se eller høre. Jeg véd meget godt, at det næsten er komisk fordringsfuldt af mig som en fuldstændig fremmed at fremkomme med denne Begæring, og jeg skynder mig at sige, at hvis nogen af Dem mener allerede nu at have hørt tilstrækkeligt og viger tilbage fra en farlig Fortrolighed og en quixotisk Hengivenhed for en, om hvem han intet aner — da er jeg rede til at sige ham Farvel og Levvel af et ærligt Hjerte og uden nogen som helst Bitterhed."

En meget høj, mørk Mand, der var noget duknakket, rejste sig straks.

„Jeg takker Dem for Deres Aabenhjertighed," sagde han, „og *jeg* gaar i hvert Fald. Jeg vil ikke tænke dybere over Tingene, men jeg kan ikke nægte, De fylder mig med Mistro. Som jeg siger Dem, jeg gaar, og maaske finder De det urigtigt af mig, at jeg begrunder min Bortgang."

„Nej, tværtimod, jeg takker Dem, fordi De siger det," svarede Hr. Morris. „Man kan vanskelig overdrive den Alvor, der ligger bag mit Forslag."

„Naa, hvad mener De saa, mine Herrer?" spurgte den høje Mand, idet han henvendte sig til de andre Gæster. „Vi har haft en morsom Aften, og skal vi nu ikke gaa hjem sammen? De vil bifalde mit Forslag i Morgen, naar De atter ser Solens Lys i Uskyldighed og Sikkerhed."

Den høje Mand sagde disse Ord med en indtrængende Betoning, der i høj Grad forøgede det Indtryk, de gjorde, og en af de andre Herrer rejste sig hurtigt og lod til at føle sig ret urolig. Der var kun to, der endnu holdt Stillingen, Brackenbury og en rødnæset gammel Major, men de blev ogsaa rolig siddende, og fraset et hurtigt, forstaaende Blik, de udvekslede, skulde man tro, de slet ikke havde lagt Mærke til, hvad der lige var blevet sagt.

Hr. Morris fulgte de to Desertører til Døren, hvorpaa han vendte tilbage med et Ansigtsudtryk, der fortalte om Lettelse og stærk Optagethed.

„Ligesom Josva i Biblen har jeg udsøgt mine Mænd," sagde han, „og nu tror jeg, jeg har det bedste, London kan byde paa. Mine Kuske syntes om Deres Udseende, dernæst henrykte det mig. Jeg har iagttaget den Maade, hvorpaa De opførte Dem i et fremmed Selskab og under de mest usædvanlige Omstændigheder, jeg saá, hvorledes De spillede og tog Deres Tab, og endelig satte jeg Dem paa Prøve ved en ildevarslende Meddelelse, som De tog imod som en Indbydelse til en Middag. Det er ikke for ingenting, at jeg i Aarevis har ledsaget og lært af Europas tapreste og klogeste Fyrste."

„I Kampen ved Bunderchang bad jeg om tolv Frivillige," bemærkede Majoren, „og hver eneste Mand i Rækken meldte sig. Men et Spilleselskab er ikke det samme som et Regiment ude i Ilden. Jeg tror, De maa være tilfreds med at have fundet to frivillige og det to Mænd, der ikke svigter Dem ved første Angreb. Hvad angaar de to, der rendte deres Vej, da anser jeg dem for de ynkeligste Køtere, jeg nogensinde har truffet. Løjtnant Rich," tilføjede han, idet han henvendte sig til Brackenbury, „jeg har hørt meget om Dem i den senere Tid. Jeg kan ikke tro andet end, at De ogsaa har hørt om mig. Jeg er Major O'Rooke."

Veteranen rakte med de Ord den unge Løjtnant Haanden.

„Ja, hvem har ikke hørt om Dem?" svarede Brackenbury.

„Naar nu denne lille Sag er ordnet, vil De finde, at jeg har belønnet Dem tilstrækkeligt," sagde Hr. Morris, „thi jeg kunde ikke gøre nogen af Dem større Tjeneste end at lade Dem træffe hinanden."

„Sig mig, er det en Duel?“ spurgte Majoren.

„Ja, paa en Maade,“ svarede Hr. Morris, „en Duel med ukendte og farlige Fjender, og en Duel, frygter jeg, der maa ende med Døden. Jeg beder Dem ogsaa om ikke længere at kalde mig Morris, men Hammersmith, der baade er mit Navn og Navnet paa en anden Mand, som jeg haaber, jeg snart kan forestille for Dem. De vil tjene mig ved ikke at udspørge mig eller selv søge at udforske noget. Den Mand, jeg taler om, forsvandt pludselig fra sit Hjem for tre Dage siden, og først i Morges erfarede jeg noget om ham. De kan forestille Dem min Uro, naar jeg fortæller Dem, at han er beskæftiget med privat at udøve Retfærdighed. Han bandt sig engang ved en ulykkelig Ed, som han aflagde i et letsindigt Øjeblik, og nu føler han sig forpligtet til uden Lovens Bistand at befri Jorden for en lumsk og blodig Skurk. Der er allerede to af vore Venner, der har sat Livet til i den Anledning, og den ene var min egen kødelige Broder. Jeg skulde tage meget fejl, om han nu ikke selv befinder sig i en yderst skæbnesvanger Situation. Men han er i hvert Fald dog i Live og haaber fremdeles, hvad denne Meddelelse er tilstrækkeligt Bevis paa.“

Den talende, der ikke var nogen anden end Oberst Geraldine, rakte dem følgende Brev:

„Major Hammersmith!

Onsdag Morgen Kl. 3 vil en Mand, der fuldtud handler paa mine Vegne, lukke Dem ind gennem en lille Dør til Haven ved Rochester House, Regent's Park. Jeg beder Dem være ved Døren paa det nøjagtige Sekund og medbringe mine Kaarder. Er det Dem muligt, beder jeg Dem faa to absolut paalidelige og diskrete Herrer med. Det maa være Mænd, der ikke kender mig personlig, og mit Navn maa ikke blive nævnt i denne Sag.

T. Godall.“

„Havde han ingen anden Adkomst til at blive adlydt til Punkt og Prikke end sin Klogskab, vilde denne alene være tilstrækkeligt," fortsatte Oberst Geraldine, da de andre begge havde tilfredsstillet deres Nysgerrighed. „Jeg behøver derfor ikke at sige Dem, at jeg har ikke saa meget som besøgt Nabolaget af Rochester House, og jeg véd ikke en Smule mere end De om Arten af den Vanskelighed, hvori min Ven befinder sig. Saa snart jeg modtog denne Befaling, henvendte jeg mig til en Udstyrsforretning, og i Løbet af faa Timer havde det Hus, hvori vi nu opholder os, antaget det festlige Præg, det havde i Aften. Mit Indfald var i hvert Fald originalt, og jeg fortryder sandelig ikke en Handling, der skaffer mig Major O'Rookes og Løjtnant Brackenbury Richs Bistand. Men Gadens Tjenestefolk vil gnide Øjnene i Morgen tidlig. Det Hus, som i Aften var straalende oplyst og fuldt af Gæster, ser de i Morgen staa ubeboet og med Opslag om, at det er til Salg. Saaledes har selv de alvorligste Anliggender deres muntre Side," sluttede han.

„Og lad os tilføje: deres muntre Afslutning," sagde Brackenbury.

Oberst Geraldine saá paa sit Ur.

„Nu er Klokken snart to," sagde han. „Vi har en Time for os, og en hurtig Ekvipage holder for Døren. Jeg kan altsaa gøre Regning paa Deres Hjælp?"

„Ja, saa længe jeg lever," svarede Major O'Rooke. „Jeg har aldrig svigtet nogen eller søgt at slippe fra Løfter, jeg havde givet."

Brackenbury forsikrede ligeledes om sin Beredvillighed, og da de havde drukket et Par Glas, gav Obersten dem hver en ladt Revolver, hvorpaa de tre Herrer steg ind i Vognen og kørte til det opgivne Sted.

Rochester House var en pragtfuld Adelsresidens ved

Bredden af en Kanal. Havens store Udstrækning gjorde, at Huset var usædvanlig godt skærmet mod Naboernes Nysgerrighed. Haven lignede nærmest en Adelsmands eller Millionærs Dyrehave. Saa vidt man kunde se fra Gaden, var der ikke det mindste Lysskær i noget Vindue i det store Palæ, og det hele saá ret forsømt ud, som om Herren længe havde været borte fra sit Hus.

Vognen kørte bort, og de tre Herrer fandt snart en lille Dør, der var en Slags Bagdør ud til en Gyde mellem to Havemure. Klokken manglede endnu ti eller femten Minutter i den fastsatte Tid, og det regnede tæt, hvorfor Herrerne stillede sig ind under det udhængende Løvværk og sagte talte om det, der vilde ske.

Paa én Gang gjorde Geraldine Tegn til, at de skulde forholde sig rolige, og alle tre anspændte deres Hørelse til det yderste. Skønt Regnens Plasken var forstyrrende, hørte de dog to Mænds Skridt og Samtale paa den anden Side af Muren. Brackenburys Hørelse var usædvanlig god, og da Stemmerne kom nærmere, opfangede han Brudstykker af Samtalen.

„Graven er vel lavet?“ spurgte den ene.

„Ja, bag Laurbærhækken,“ svarede den anden. „Naar Arbejdet saa er besørget, dækker vi den med en Bunke Lægter.“

Der lød en fornøjet Latter fra den, der først havde talt, og hans Munterhed var modbydelig for de tre, der lyttede udenfor.

„Om en Time,“ sagde han derpaa.

Paa Skridtene kunde man høre, at de to Mænd gik til hver sin Side.

I næste Øjeblik blev Bagdøren forsigtigt aabnet, et blegt Ansigt kiggede ud i Gyden, og en Haand vinkede ad de ventende. I dyb Tavshed gik de tre ind gennem Døren,

der øjeblikkelig blev lukket efter dem, hvorpaa de fulgte deres Fører hen ad forskellige Havegange, til de kom til Bygningens Køkkenindgang. Et enkelt Lys brændte i det store, flisebelagte Køkken, og da det lille Selskab dernæst gik op ad en Vindeltrappe, hørte de Lyden af en Mængde Rotter, hvilket endnu tydeligere røbede, at de befandt sig i et øde og tomt Hus.

Føreren gik foran dem med et tændt Lys. Manden var mager og krumbøjet, men hurtig i sine Bevægelser. Fra Tid til anden vendte han sig om imod dem og gjorde Tegn til dem, at de skulde være tavse og forsigtige. Oberst Geraldine fulgte lige i Hælene paa ham med Kaardekassen i den ene Haand og Revolveren i den anden. Brackenburys Hjerte bankede. Han forstod, at de ikke kom for sent, men den gamle Mands Hast sagde ham, at Tiden til Handling var nær. Omstændighederne var saa besynderlige, alt saa dunkelt og truende og Stedet saa vel egnet til Udførelsen af de mørkeste Handlinger, at man vilde have tilgivet selv en ældre Mand end Brackenbury, om han havde følt Sindsbevægelse, medens han sluttede Processionen op ad Trappen.

Da de kom helt op, aabnede Føreren en Dør og viste de tre Officerer ind i et lille Værelse, der blev oplyst af en osende Lampe og et lille Baal i Kaminen. Lige ved Ilden sad der en Mand i sin kraftigste Alder, lidt svær, men med et elegant og bydende Væsen. Hans Holdning og Ansigtsudtryk fortalte om den mest absolute Sindsligevægt, han nød tydelig nok sin Cigar, og paa et Bord lige ved Siden af ham stod der et højt Glas med en skummende Drik, der udsendte en højst behagelig Duft.

„Velkommen," sagde han og rakte Haanden frem mod Oberst Geraldine. „Jeg vidste, jeg kunde gøre Regning paa Deres Punktlighed."

„Paa min Hengivenhed," sagde Obersten og bukkede.

„Forestil mig for Deres Venner," sagde den første, og da det var til Side, tilføjede han med den mest udsøgte Venlighed: „Jeg vilde ønske, jeg kunde have budt Dem noget bedre; det er saa utaknemligt at indlede et godt Bekendtskab med alvorlige Anliggender, men tvingende Begivenheder sætter venskabelige Hensyn til Side. Jeg haaber og tror, De er i Stand til at tilgive mig for denne ubehagelige Aften, og for Mænd af Deres Art vil det være nok at vide, at De viser mig en meget stor Gunst."

„Deres Højhed maa tilgive mig, at jeg taler frit fra Leveren," sagde Majoren. „Jeg kan ikke dølge, hvad jeg véd. Jeg har i nogen Tid haft mine egne Tanker om Major Hammersmith, men Hr. Godall tager jeg ikke fejl af. Det var for meget forlangt af Skæbnen at finde to Mænd i London, der ikke kender Fyrst Florizel af Bøhmen."

„Fyrst Florizel!" udbrød Brackenbury forbavset og stirrede med dyb Interesse paa den berømte Mand, han saá foran sig.

„Jeg beklager ikke, at jeg mistede mit Incognito," sagde Fyrsten, „thi derved er jeg nu i Stand til at takke Dem med mere Autoritet. Jeg er overbevist om, at De vilde have gjort lige saa meget for Hr. Godall som for Fyrsten af Bøhmen, men denne kan muligvis gøre mere for Dem. Fordelen er paa min Side," tilføjede han med en høflig Bevægelse.

I næste Øjeblik var han i Samtale med de to Officerer om den indiske Hær og de indfødte Tropper, og som paa alle andre Omraader viste han, at han ogsaa her besad en rent ud forbavsende Viden og den sundeste Dømmekraft. Der var noget saa overraskende ved denne Mands Holdning i dette kritiske Øjeblik, at Brackenbury blev overvældet af ærbødig Beundring, paa samme Tid som han

følte sig stærkt tiltrukket af Samtalen og Fyrstens indtagende Væsen. Hver Bevægelse var skøn, og hvert Tonefald var ikke blot ædelt i sig selv, men syntes ogsaa at forædle den lykkelige dødelige, for hvem det var bestemt. Brackenbury sagde til sig selv, at her stod han foran en Hersker, for hvem en tapper Mand gladelig ofrede Livet.

Mange Minutter var forløbne paa den Maade, da den Mand, der havde ført dem ind, og som havde siddet i en Krog med Uret i Haanden, rejste sig og hviskede et Par Ord til Fyrsten.

„Det er godt, Dr. Noel," svarede Florizel højt, og idet han henvendte sig til de andre, tilføjede han: „De Herrer maa undskylde mig, at jeg lader Dem sidde i Mørke. Øjeblikket nærmer sig."

Dr. Noel slukkede Lampen. Et svagt graaligt Lysskær, Daggryets Bebuder, trængte ind gennem Vinduet, men kunde ikke oplyse Værelset. Da Fyrsten rejste sig, var det umuligt at skelne hans Træk eller gætte sig til Arten af den Bevægelse, han tydelig nok var greben af, medens han talte. Han gik hen mod Døren og stillede sig ved Siden af den, som om han spændt ventede noget.

„Vil De have den Godhed at iagttage den strengeste Tavshed og skjule Dem i den dybeste Skygge," sagde han.

De tre Officerer og Lægen skyndte sig at adlyde, og i de paafølgende ti Minutter hørte man ingen anden Lyd i Rochester House end Rotternes Løben bag Træpanelerne. Saa hørte man et Dørhængsels høje Knirken, og lidt efter lød der langsomme og forsigtige Fodtrin ude paa Køkkentrappen. Ved hvert andet Skridt lod den kommende til at standse for at lytte, og i disse Mellemrum, der forekom Herrerne utaalelig lange, følte de alle den pinligste Uro. Dr. Noel, der dog var saa vant til farlige Sindsbevægelser, led næsten fysisk, medens han trak Vejret med en pibende

Lyd. Han skar Tænder, og hans Led knagede hver Gang, han i sin Nervøsitet skiftede Stilling .

Endelig blev der taget i Døren, og Laasen sprang op med et lille Smæk. Igen blev der en Pause, og under denne kunde Brackenbury se Fyrsten lydløst tage sig sammen, som om han forberedte sig paa en usædvanlig Anstrengelse. Døren gik op, og lidt mere af Morgenlyset faldt ind i Rummet. En Mand viste sig i Døraabningen og blev staaende ubevægelig. Han var høj og holdt en Kniv i Haanden. Selv her i Tusmørket kunde man se hans glinsende Tænder, thi Munden stod aaben som paa en Hund, der skal til at springe. Manden havde tydeligt nok været i Vandet til op over Hovedet for et Øjeblik siden, thi medens han stod dèr, dryppede det fra hans vaade Tøj, og Draaberne faldt plaskende ned paa Gulvet.

I næste Øjeblik traadte han ind over Dørtærskelen. Der lød et Spring, et halvkvalt Raab og en kortvarig Kamp, og inden Oberst Geraldine kunde springe frem og hjælpe Fyrsten, havde denne fat ved Skuldrene paa Manden, der nu var afvæbnet og hjælpeløs.

„Dr. Noel, vil De være saa god at tænde Lampen igen," sagde Fyrsten, og idet han overgav sin Fange til Geraldine og Brackenbury, gik han over til Kaminen og stillede sig med Ryggen mod denne. Da Lampen begyndte at lyse, saá Herrerne, at Fyrsten var usædvanlig alvorlig. Nu var det ikke længere den sorgløse Florizel, men den harmfulde, krænkede Fyrste af Bøhmen, der saá op og derpaa tiltalte Selvmorderklubbens fangne Præsident.

„Nu lagde De Deres sidste Snare og gik selv i den," sagde han. „Dagen gryer, det bliver Deres sidste Morgenstund. De er lige svømmet over Regent Kanalen, det var Deres sidste Bad her i Verden. Saa langt fra at forraade mig har Deres gamle medskyldige, Dr. Noel, tværtimod

overgivet Dem i mine Hænder, for at jeg skal kunne fælde Dommen. Den Grav, De har gravet til mig i Eftermiddag, vil nu efter den almægtige Guds naadige Tilskikkelse skjule Deres egen retfærdige Skæbne for Menneskenes Nysgerrighed. Knæl ned og bed en Bøn, hvis De kan, thi Deres Tid er kort, og Vorherre er træt af Deres onde Bedrifter."

Præsidenten svarede hverken med Ord eller Bevægelser, men stod stadig med bøjet Hoved og saá tvært ned for sig, som om han følte Fyrstens Haardhed.

„Mine Herrer," fortsatte Fyrsten med almindeligt Tonefald, „denne Fyr har længe haft Held til at undgaa mig, men takket være Dr. Noel har jeg nu faaet fat paa ham. Der er ikke Tid til at fortælle om hans Misgerninger, men om Kanalen saa kun havde rummet hans Ofres Blod, tror jeg ikke, Skurken vilde have været mere tør, end han nu er. Selv i en Sag som denne ønsker jeg at overholde Ærens Krav. Men jeg gør Dem til Dommere, mine Herrer — dette er mere en Henrettelse end en Duel, og at overlade denne Slyngel Valget af Vaabnene vilde være at gaa for vidt. Jeg kan ikke forsvare at miste Livet for en saadan Sag," fortsatte han, idet han aabnede Kaardekassen, „og da en Kugle saa ofte følger en tilfældig Bane, har jeg besluttet at lade Sværdet afgøre denne Sag, og jeg er overbevist om, at De bifalder min Beslutning."

Da Brackenbury og Major O'Rooke, til hvem disse Ord var rettede, havde givet deres Bifald, talte Fyrst Florizel direkte til Præsidenten.

„Skynd Dem saa med at vælge en Kaarde, jeg længes efter at gøre det af med Dem."

For første Gang efter sin Tilfangetagelse og Afvæbning saá Præsidenten op, og det var tydeligt, at han var ved at fatte Mod.

„Skal det være en Duel mellem Dem og mig?“ spurgte han ivrigt.

„Ja, jeg agter at gøre Dem den Ære.“

„Det er godt!“ udbrød Præsidenten. „Hvem véd, hvad der kan hænde under lige Vilkaar? Jeg maa tilføje, jeg kalder det smukt af Deres Højhed, og hvis det gaar galt for mig, er det i hvert Fald en af de tapreste Mænd i Europa, der bliver min Banemand.“

Præsidenten gik hen til Bordet, og efter nøje Undersøgelse valgte han en Kaarde. Han var nu i udmærket Humør og lod ikke til at tvivle paa, at han skulde gaa ud af Kampen som Sejrherre. Tilskuerne blev urolige over den fuldkomne Tillidsfuldhed og bønfaldt Fyrst Florizel om at betænke sig.

„Aa, det er kun en Farce,“ svarede han, „og jeg tror, jeg kan love Dem, den kommer ikke til at trække i Langdrag.“

„Deres Højhed vil være forsigtig,“ bad Oberst Geraldine.

„Geraldine, har De nogensinde set mig svigte, naar det drejede sig om en Æresgæld? Jeg skylder Dem denne Mands Død, og jeg skal betale Dem.“

Præsidenten havde endelig truffet sit Valg, og med en helt høflig Gestus betegnede han, at han var parat. Den overhængende Fare og et vist Mod hos denne Skurk gav ham et mandigt Udseende.

Fyrsten tog en Kaarde paa maa og faa.

„Oberst Geraldine og Doktor Noel, vil De behage at vente paa mig her,“ sagde han. „Jeg ønsker ikke, at nogen personlig Ven af mig skal indblandes i denne Affære. Major O'Rooke, De er en moden Mand og har et grundfæstet Ry — jeg anbefaler Præsidenten til Deres Bevaagenhed. Løjtnant Rich vil være saa god at bistaa mig: en ung Mand kan ikke lære for meget af den Slags Ting.“

„Deres Højhed, det er en Ære, jeg sætter umaadelig stor Pris paa," svarede Brackenbury.

„Det er godt," sagde Fyrsten. „Jeg haaber at kunne tjene Dem som Ven i vigtigere Sager."

Med de Ord gik han i Forvejen ned ad Køkkentrappen.

De to Mænd, der blev alene tilbage i det lille Værelse, lukkede Vinduet op og lænede sig ud, idet de af al Magt anstrengte sig for at erfare noget om de tragiske Begivenheder, der nu skulde finde Sted. Regnen var hørt op, Dagen var næsten helt brudt frem, og Fuglene begyndte at pippe i Buskadserne og Havens store Træer. Et Øjeblik saá de Fyrsten og hans Ledsagere, da de gik hen ad en Vej mellem to blomsterfyldte Buskadser, men i næste Minut skjulte Løvet al videre Udsigt. Mere fik Obersten og Lægen ikke Lejlighed til at se, thi Haven var saa umaadelig stor og Kamppladsen saa langt borte, at de ikke engang kunde høre Lyden af Kaardeklirren.

„Han har ført ham til Graven," sagde Dr. Noel med en Gysen.

„Gud beskærme den rette!" udbrød Obersten.

De afventede Begivenheden i Tavshed. Doktoren rystede af Angst, og Obersten blev brændende hed i sin Sjælekval. Der maatte være forløben mange Minutter, nu var det den lyse Dag, og Fuglene sang lystigt i Haven, da Lyden af Skridt fik dem til at se hen mod Døren. Det var Fyrsten og de to indiske Officerer, der traadte ind. Gud havde beskærmet den rette.

„Jeg skammer mig over min Sindsbevægelse," sagde Fyrst Florizel. „Jeg føler, det er en Svaghed, der er en Mand i min Stilling uværdig. Men denne Helvedhunds fortsatte Tilværelse var begyndt at paavirke mig som en Sygdom, og hans Død forfrisker mig mere end en Nats trygge Søvn. Se dèr, Geraldine," fortsatte han, idet han kastede

Kaarden hen ad Gulvet, „dèr er Blodet af den Mand, der dræbte Deres Broder. Det burde være et glædeligt Syn. Og dog — hvor er vi Mennesker besynderlige," tilføjede han. „Det er kun fem Minutter siden, jeg fuldbyrdede min Hævn, og jeg spørger allerede mig selv, om Hævn er opnaaelig paa dette usikre Stadium af Tilværelsen. Hvem kan gøre det godt igen, som han gjorde ondt? De Aar, hvori han samlede en uhyre Formue (thi selve det Hus, vi befinder os i, tilhørte ham), er nu for bestandig en Del af Menneskeslægtens Skæbne, jeg kunde blive ved at udkæmpe Dueller til Dommedag, og Geraldines Broder vilde være lige død for det, ligesom Tusinder af andre uskyldige Mennesker vilde vedblive at være lige vanærede og ødelagte. Et Menneskeliv er saa ringe en Ting at udslette, men saa stor en Ting at udnytte. Ak, har man nogen større Skuffelse i Livet end den at opnaa, hvad man stræber efter," sluttede han.

„Guds Retfærdighed er sket Fyldest," svarede Lægen. „Saa meget indser jeg. For mig har det været en grusom Lære, og jeg venter, at Turen nu kommer til mig."

„Hvad var det, jeg sagde?" udbrød Fyrsten. „Jeg har straffet, og ved Siden af mig staar den Mand, der kan hjælpe til at gøre det onde godt igen. Dr. Noel, De og jeg har mangen Dag for os med haardt og hæderligt Arbejde, og inden vi to bliver færdige med hinanden, har De maaske i fuldt Maal gjort godt for Deres tidligere Forseelser."

„Nu gaar jeg først hen og begraver min ældste Ven," sagde Lægen.

(Dette blev den lykkelige Udgang paa Historien, siger den lærde, arabiske Forfatter. Det er overflødigt at nævne, at Fyrsten ikke glemte nogen af dem, der tjente ham i

denne store Sag. Den Dag i Dag hjælper hans Autoritet og Indflydelse dem fremad i deres Virksomhed, paa samme Tid som hans Venskab gør deres Privatliv saa meget lykkeligere og skønnere. Den beboelige Del af Jordkuglen vilde blive fyldt med Bøger, siger den arabiske Forfatter, om man skulde fortælle om alle de Lejligheder, da Fyrsten har spillet Forsynets Rolle. Men de Historier, der angaar Rajahens Diamant, er dog alt for underholdende til, at man kan undlade dem. Da vi klogelig følger den lærde Orientaler, begynder vi nu den Række Fortællinger, han hentyder til med Historien om Hatteæsken).

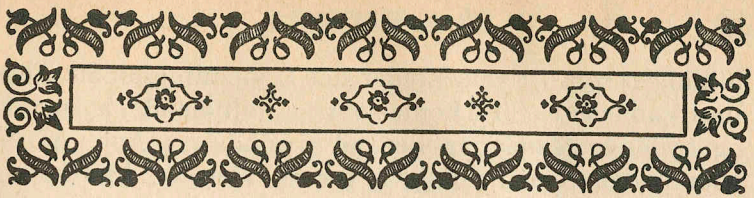

RAJAHENS DIAMANT

HISTORIEN OM HATTEÆSKEN.

LIGE TIL Harry Hartley blev seksten Aar, havde han modtaget den Opdragelse, der er almindelig for vordende Gentlemen, først i en privat Skole og derefter ved en af de store Kostskoler, for hvilke England med Rette er berømt. Men da han naaede den Alder, viste han en udpræget Ulyst til Læsning, og da hans Moder, der var Enke, ikke blot var en svag Karakter, men ogsaa ret uvidende, fik han Lov til fra nu af at tilbringe Tiden med at tilegne sig uvæsentlige og rent selskabelige Færdigheder. To Aar efter døde Moderen, og det viste sig, at hun slet ikke efterlod sig noget. Harry var baade ifølge sin Natur og sin Opdragelse ganske uskikket til enhver alvorlig, praktisk Virksomhed. Han kunde synge smaa Romancer og akkompagnere sig selv helt net paa Klaver. Han førte sig ret godt som Kavaler, men var noget frygtsom, han havde en udpræget Smag for Skak, og Naturen havde begavet ham med næsten det mest indtagende Ydre, man overhovedet kunde tænke sig. Han var blond, havde en frisk Teint, Dueøjne og et blidt Smil. Der var noget behageligt blidt og melankolsk over ham, hans Væsen var ydmygt, og der var noget kærtegnende i hans Tale og Bevægelser. Men alt dette gjorde, at han ikke var den, der kunde føre an i Krig eller Politik.

Heldet fulgte ham, og en formaaende Ven skaffede ham

Stillingen som Privatsekretær hos Generalmajor Sir Thomas Vandeleur. Sir Thomas var en højttalende, larmende og bydende Mand paa henved tresindstyve Aar. Af en eller anden Grund, muligvis for en Tjeneste, han havde ydet ham, havde Rajahen af Kashgar foræret denne Officer den sjette af de store Diamanter, Verden kender. Gaven omskabte General Vandeleur fra en fattig til en rig Mand, fra at være en ukendt og lidet afholdt Officer blev han en af Løverne i Londons Selskabsverden, thi Ejeren af Rajahens Diamant var velkommen selv i de mest eksklusive Kredse. Han fandt da ogsaa en ung, smuk og fornem Dame, der var villig til at kalde Diamanten sin, selv om et Ægteskab med Sir Thomas Vandeleur fulgte i Købet. Man sagde, at som Krage søger Mage, havde den ene Juvel tiltrukket den anden, og vist er det, at Lady Vandeleur var ikke blot selv en Ædelsten af det reneste Vand, men hun viste sig ogsaa for Verden i den kostbareste Indfatning, og hun blev almindelig regnet som en af de tre eller fire bedst klædte Damer i England.

Harrys Sekretærpligter var ikke særlig anstrengende, men han kunde ikke udstaa Arbejde, der tog længere Tid, det var ham ubehageligt at faa Blæk paa Fingrene, og den henrivende Lady Vandeleur og hendes Toiletter drog ham ofte fra Generalens Arbejdsværelse og ind i hendes Boudoir. Han havde den nydeligste Maade at opføre sig paa, naar han var sammen med Damer, han kunde tale om Modeanliggender som ingen anden, og han var aldrig lykkeligere, end naar han skulde se kritisk paa en Farve i Silkebaand eller besørge et Ærinde i en Modeforretning. Kort sagt, Sir Thomas' Korrespondance blev stærkt forsømt, og Hendes Naade fik i Stedet for en ekstra Kammerjomfru.

Generalen, der var den mindst taalmodige Officer, man

kunde tænke sig, endte da ogsaa med at faa et Raserianfald, og han forklarede sin Sekretær, at han havde ikke længere Brug for hans Tjeneste, hvilket han viste paa en Maade, der yderst sjældent anvendes mellem Gentlemen. Desværre stod Døren aaben, saa Hr. Hartley faldt paa Hovedet ned ad Trappen.

Han rejste sig noget stødt og bittert krænket. Livet i Generalens Hus var netop noget for ham, med en noget tvivlsom Ret havde han dèr bevæget sig i det bedste Selskab, og han følte en behagelig indre Varme, naar han var sammen med Lady Vandeleur. I sit Hjerte gav han den omtalte Varme en noget stærkere Betegnelse.

Et Øjeblik efter at Krænkelsen var blevet ham tildelt af den militære Støvle, stod han i Boudoiret og fortalte om sin Ulykke.

„Kære Harry," sagde Lady Vandeleur — hun tiltalte ham altid med Fornavn, som var han et Barn eller et Tyende i Huset — „De véd jo godt, at De aldrig gør noget som helst af, hvad Generalen giver Dem Besked om. De vil maaske sige, at det gør jeg heller aldrig. Men det er en helt anden Sag. En Kvinde kan faa Tilgivelse for et helt langt Aars Ulydighed ved et eneste Øjebliks behændig Underkastelse, og desuden er der jo ingen, der er gift med sin Privatsekretær. Det vil gøre mig ondt at miste Dem, men da De ikke kan blive længere i et Hus, hvor De er blevet fornærmet, siger jeg Dem nu Farvel, og jeg lover Dem, at Generalen skal komme til at undgælde for sin Opførsel."

Harry blev lang i Ansigtet, Taarerne vældede frem i hans Øjne, og han saá ømt bebrejdende paa Lady Vandeleur.

„Frue, hvad er vel en Krænkelse?" sagde han. „Jeg regner ikke det Menneske for noget, der ikke kan tilgive

den Slags. Men at skulle forlade sine Venner, sønderrive Hengivenhedens Baand —"

Han kunde ikke fortsætte, Bevægelsen overvældede ham, og han begyndte at græde.

„Det lille Fæ indbilder sig, at han er forelsket i mig," tænkte hun. „Hvorfor skulde han ikke kunne blive min Tjener i Stedet for Generalens? Han er godmodig, tjenstvillig og forstaar sig paa Toiletter, og desuden undgaar han at komme paa gale Veje. Han er virkelig for nydelig til ikke at blive anvendt."

Den Aften talte hun derom med Generalen, der allerede skammede sig over sin Livfuldhed, og Harry blev da flyttet over paa Spindesiden, hvor han saa noget nær følte sig som i den syvende Himmel. Han var altid yderst udsøgt klædt, gik med kostbare Blomster i Knaphullet og kunde underholde en Gæst baade taktfuldt og fornøjeligt. Det var ham en stolt Tanke at tjene saa skøn en Kvinde, og han tog mod hendes Befalinger, som var det de højeste Gunstbevisninger. Det morede ham at vise sig for andre Mænd, der imidlertid spottede ham og saá ned paa denne mandlige Kammerjomfru og Modehandlerinde. Han syntes ogsaa, at hans Tilværelse var enestaaende set fra et moralsk Standpunkt. En passende Grad af Fordærvethed forekom ham at være en vigtig Egenskab for en Mand, og at tilbringe sine Dage sammen med en henrivende Kvinde hovedsagelig optaget af Toilettepynt var for ham som at bo paa en fortryllet Ø ude mellem Livets Storme og Uvejr.

En Formiddag kom han ind i Dagligstuen og begyndte at ordne nogle Noder ved Pianoet. Lady Vandeleur sad i den anden Ende af Stuen og førte en ivrig Samtale med sin Broder, Charlie Pendragon, en ældre ung Mand, der var ganske udlevet og haltede paa den ene Fod. De tog intet Hensyn til Privatsekretæren, der ikke kunde undgaa at høre en Del af Samtalen.

„Nu eller aldrig," sagde Lady Vandeleur. „Een Gang for alle skal det gøres, og det i Dag."

„Ja, lad det saa blive i Dag," svarede hendes Broder med et Suk. „Men jeg siger dig, det er galt at gøre det, og det kan bringe Ødelæggelse over os. Vi vil komme til bittert at beklage det."

Lady Vandeleur saá nøje paa Broderen, og der var et besynderligt Udtryk i hendes Ansigt.

„Du glemmer, at han dog maa dø engang," sagde hun.

„Clara, jeg tror, du er den mest hjerteløse Skurk i hele England," sagde Pendragon.

„I Mænd er saa grove i eders aandelige Bygning, at I aldrig er i Stand til at opfatte Antydninger," svarede hun. „I er selv rovlystne, voldsomme, ubeskedne og ligegyldige, hvor det gælder om at udmærke sig, og dog ryster det eder, naar en Kvinde har den mindste Tanke for Fremtiden. Jeg finder det utaaleligt. Den Enfoldighed, I venter af os, vilde I foragte hos en almindelig Bankmand."

„Du har vist Ret, du har altid været langt klogere end jeg," svarede hendes Broder. „Og mit Valgsprog er i hvert Fald: Familien frem for alt."

„Ja, Charlie, jeg kender dit Valgsprog bedre, end du selv kender det," sagde hun og tog hans Haand. „„Og Clara frem for Familien!" Er det ikke Resten af Valgsproget? Du er den bedste Broder i Verden, og jeg elsker dig."

Pendragon rejste sig og saá lidt forvirret ud ved denne Familiekærlighed.

„Det er bedst, man ikke ser mig," sagde han. „Nu véd jeg paa en Prik, hvad jeg har at gøre, og jeg skal holde Øje med Huskatten."

„Ja, gør det," svarede hun. „Han er saa ynkelig og kunde ødelægge det hele."

Hun sendte ham et Fingerkys til Afsked, og han forsvandt gennem Boudoiret og ned ad Bagtrappen.

„Harry," sagde Lady Vandeleur og vendte sig om mod Sekretæren i det Øjeblik, de blev alene. „Jeg har et Ærinde, De skal besørge nu i Formiddag. Men De maa tage en Droske, jeg kan ikke have, at min Sekretær faar Fregner."

Hun sagde de sidste Ord med Eftertryk og sendte den stakkels Harry et moderligt, kærligt Blik, hvilket henrykte ham og fik ham til at erklære, at han var henrykt over at finde en Lejlighed til at tjene hende.

„Det er ogsaa en af vore store Hemmeligheder," fortsatte hun skælmsk, „og ingen anden end min Sekretær og jeg maa kende den. Sir Thomas vilde gøre det frygteligste Vrøvl, og De skulde blot vide, hvor træt jeg er af de Scener. Aa, Harry, Harry, kan De forklare mig, hvad det er, der gør jer saa heftige og uretfærdige. Nej, det kan De ikke, De er den eneste Mand i Verden, der ikke kender til disse nedværdigende Lidenskaber, De er saa god og saa venlig, Harry. *De* kan i hvert Fald være en Kvindes Ven, og — jeg siger det rent ud — jeg synes, de andre bliver saa meget mere hæslige, naar jeg sammenligner dem med min Sekretær."

„Det er Dem, der er god," sagde Harry galant. „De behandler mig som —"

„Som en Moder," indskød Lady Vandeleur. „Jeg prøver paa at være en Moder for Dem. Eller i det mindste omtrent en Moder," tilføjede hun smilende. „Jeg er bange for, jeg er for ung til virkelig at kunne være Deres Moder. Lad os i Stedet for sige Ven — en kær Ven."

Hun tav saa længe, at hendes Ord kunde gøre Virkning paa Harry, men talte saa videre, inden han kunde svare.

„Men alt det kommer ikke Sagen ved," sagde hun. „Til venstre inde i Egetræs Klædeskabet finder De en Hatteæske, den staar under den lyserøde Dragt, jeg bar i Onsdags under Brysler Kniplingerne. Den Æske bringer De hen efter denne Adresse" — hun gav ham et Stykke Papir — „og De maa ikke under nogen Omstændighed aflevere Æsken, før De har modtaget en Kvittering, jeg selv har skrevet. Forstaar De? Svar mig, om De forstaar det. Det er saa vigtigt — og jeg maa bede Dem være helt opmærksom."

Harry beroligede hende med at gentage hendes Besked ordret, og hun skulde lige til at sige noget mere, da General Vandeleur kom stormende ind, aldeles højrød af Vrede og med en lang og udførlig Modehandlerinderegning i Haanden.

„Vil du blot behage at se paa den," raabte han. „Se blot paa det Dokument, højtærede! Jeg véd meget godt, du tog mig for mine Penges Skyld, og jeg haaber, jeg giver dig lige saa meget som nogen anden Officer paa mit Trin, men jeg kalder Himlen til Vidne paa, at nu skal der sættes Punktum for denne Ødselhed."

„Hr. Hartley, nu forstaar De altsaa, hvad De har at gøre. Vil De saa besørge det med det samme?"

„Stop lidt," sagde Generalen til Harry, hvorpaa han atter vendte sig om mod Lady Vandeleur. „Hvad skal denne herlige Fyr besørge?" spurgte han. „Jeg vil sige dig, jeg stoler ikke mere paa ham end paa dig. Hvis han havde den mindste lille Smule Æresfølelse, skulde han ikke have noget af at blive her i Huset, og hvad han udretter for den Løn, han faar, er der ingen, der aner. Hvad skal han besørge, og hvorfor skal han skynde sig af Sted?"

„Jeg troede, du kom for at tale privat med mig," svarede hun.

„Du talte om et Ærinde," vedblev Generalen. „Prøv ikke paa at føre mig bag Lyset i det Humør. Jeg hørte, du talte om et Ærinde."

„Hvis du absolut vil, at vore Folk skal indvies i vore ydmygende Uoverensstemmelser, var det maaske rigtigere, om jeg bad Hr. Hartley tage Plads. Nej," fortsatte hun. „Nu kan De gerne gaa, Hr. Hartley. Jeg stoler paa, at De vil erindre alt, hvad De har hørt her i denne Stue, det kan maaske blive til Nytte for Dem."

Harry forsvandt straks fra Dagligstuen, og medens han løb op ad Trappen, hørte han Generalens kraftige Deklamation og Lady Vandeleurs isnende Gensvar, hver Gang han trak Vejret. Hvor maatte han ikke beundre hende! Hvor behændigt klarede hun ikke den farlige Situation! Og hvor koldblodigt gentog hun ikke sin Besked lige foran Fjendens Ild. Hvor han dog hadede den Mand!

Der havde ikke været noget mærkværdigt ved Formiddagens Begivenheder, thi han var vant til at tjene Lady Vandeleur i hemmelige Forretninger, der væsentligst drejede sig om Modepynt. Han vidste, hvad der var Kontrebande dèr i Huset. Hustruens grænseløse Ekstravagancer havde for længe siden opslugt hendes egen Formue og formindskede nu for hver Dag hendes Mands. En Gang eller to om Aaret syntes den rene Ruin at være uundgaaelig, og Harry maatte trave rundt i alle Butikerne, fortælle smaa Nødløgne og betale smaa Afdrag paa store Gældsposter, indtil Faren var overstaaet for den Gang, saa Lady Vandeleur og hendes trofaste Sekretær igen kunde trække Vejret. Thi Harry var med Liv og Sjæl paa hendes Side. Ikke blot tilbad og beundrede han Lady Vandeleur, medens han frygtede og afskyede hendes Ægtefælle, men tillige elskede han Pynt og Stads, og hans egen personlige Ekstravagance var de Penge, han gav ud hos sin Skræder.

Han fandt Hatteæsken paa det betegnede Sted, gjorde sig saa pyntelig som mulig og forlod Huset. Solen skinnede klart, han havde en lang Vej at tilbagelægge, og han tænkte med Ærgrelse paa, at Generalens pludselige Afbrydelse havde forhindret Lady Vandeleur i at give ham Penge til Drosken. Det var højst sandsynligt, at hans Teint vilde tage alvorlig Skade paa en saa hed Dag som denne, og for en ung Herre af hans Kvalitet var det utaaleligt ydmygende at gaa igennem det halve London med en Hatteæske i Haanden. Han standsede og tænkte sig om. Vandeleurs boede paa Eaton Place, og han skulde omtrent helt ud til Notting Hill. Han kunde altsaa gaa igennem Parken over de aabne Strækninger og holde sig borte fra de befærdede Veje, og han takkede sin Gud, at det da heldigvis endnu var tidligt paa Dagen.

Da han længtes efter at blive fri for Æsken, gik han raskere til end ellers, og han var allerede kommet et Stykke ind i Kensington Gardens, da han paa en ensom Plads løb lige paa Generalen.

„Undskyld, Sir Thomas," sagde Harry og gik høfligt til Side, da den anden stod lige i Vejen for ham.

„Hvor skal De hen?" spurgte Generalen.

„Jeg gaar en lille Tur i Parken."

Generalen slog Stokken mod Hatteæsken.

„Med den dèr?" udbrød han. „De lyver, og det véd De, De gør."

„Jeg er ikke vant til at blive tiltalt paa den Maade, Sir Thomas," svarede Harry.

„De misforstaar Deres Stilling," sagde Generalen. „De er i min Tjeneste, og jeg fatter alvorlig Mistillid til Dem. Hvordan kan jeg vide, om den Æske, De gaar med, ikke er fuld af Teskeer."

„Den indeholder en Silkehat, der tilhører en Ven."

„Godt, saa lad mig se Deres Vens Silkehat," svarede Generalen og tilføjede: „Jeg har en ligefrem glubende Interesse for Hatte, og De véd, man skal føje mig."

„De maa meget undskylde, Sir Thomas, men dette er et rent Privatanliggende," sagde Harry.

Generalen greb ham heftigt ved Frakkekraven og løftede Stokken yderst truende. Harry ansaa sig allerede som fortabt, men Himlen sendte ham uventet en Forsvarer i Charlie Pendragon, der kom ilende til.

„Naa, naa, General, behersk Dem nu. De bærer Dem hverken høfligt eller mandigt ad," sagde han.

„Hvad behager?" udbrød Generalen og vendte sig hurtigt om mod sin nye Modstander. „Er det Dem, Pendragon? Mener De maaske, Pendragon, at fordi jeg har været saa uheldig at gifte mig med Deres Søster, skal jeg ogsaa finde mig i at blive forfulgt og generet af hendes berygtede og forgældede Libertiner af en Broder. Mit Kendskab til Lady Vandeleur har betaget mig Lysten til at omgaas flere af den Familie."

„Bilder De Dem ind, General, at min Søster har sat sine Rettigheder som Dame overstyr, fordi hun gjorde os den Sorg at gifte sig med Dem? Jeg indrømmer, at hun derved gjorde sit mest mulige for at forspilde sin Stilling, men i mine Øjne er hun stadig en Pendragon. Jeg anser det for min Pligt at beskytte hende mod tarvelige Angreb, og om De saa ti Gange var hendes Ægtefælle, tillader jeg ikke Indgreb i hendes personlige Frihed eller nærgaaende Undersøgelser af hendes private Sendebud."

„Hører De det, Hartley?" sagde Generalen. „Hr. Pendragon er af samme Mening som jeg. Han mener ogsaa, at Lady Vandeleur har noget at gøre med Deres Vens Silkehat."

Charlie forstod, at han havde begaaet en utilgivelig Fejl, som han imidlertid skyndte sig at raade Bod paa.

„Hvad siger De, jeg mener!“ udbrød han. „Jeg mener ingenting, men jeg anser det for min Pligt at træde til, naar jeg ser en Mand tyrannisere dem, han har Magten over.“

Medens han sagde dette, gjorde han Tegn til Harry, men denne var alt for sløv eller alt for angst til at lægge Mærke dertil.

„Hvordan skal jeg forstaa Deres Opførsel?“ spurgte Vandeleur.

„Ganske som det behager Dem,“ svarede Pendragon.

Generalen løftede atter Stokken og rettede et Hug mod Charlies Hoved, men saa daarlig Pendragon end var til Bens, afværgede han dog Slaget med sin Paraply paa samme Tid, som han fo'r lige ind paa sin frygtelige Modstander.

„Løb, Harry!“ raabte han. „Saa løb dog, dit Fæ!“

Harry stod et Øjeblik som forstenet, medens han saá de to Mænd svaje frem og tilbage i deres vilde Favntag, men saa tog han Benene paa Nakken. Da han et Øjeblik saá sig tilbage, saá han Generalen ligge paa Jorden under Charlies Knæ, medens han gjorde fortvivlede Forsøg paa selv at komme øverst, og Parken lod til pludselig at være blevet fyldt med Mennesker, der fra alle Kanter kom løbende hen til Kampladsen. Dette Syn gav Sekretæren Vinger, og han standsede ikke Løbet, før han kom ud paa Bayswater Road, hvor han drejede ind i en ubefærdet Sidegade.

Det havde rystet Harry at se to Herrer af sit Bekendtskab gaa løs paa hinanden paa den Maade. Han ønskede at glemme det Syn, men først og fremmest var det ham om at gøre at komme saa langt bort som muligt fra General Vandeleur. I sin Iver glemte han derfor alt med Hensyn til det Sted, han skulde hen til, og blev ved at ile skyndsomt af Sted. Naar han nu tænkte paa, at Lady

Vandeleur var gift med den ene og Søster til den anden af disse Gladiatorer, følte han den inderligste Medlidenhed med en Kvinde, der var saa tragisk stillet.

Han var fordybet i disse Overvejelser, da et let Sammenstød med en anden Fodgænger mindede ham om Æsken, han gik med.

„Du kære Himmel, hvordan er det, jeg gaar. Hvor er jeg nu kommet hen?“

Han saá paa den Konvolut, Lady Vandeleur havde givet ham. Adressen saá han, men der var ikke skrevet noget Navn. Harry skulde blot spørge efter „den Herre, der ventede en Pakke fra Lady Vandeleur,“ og var han ikke hjemme, skulde han vente, til han kom. Der stod endvidere, at Herren skulde give ham en Kvittering, skreven af Lady Vandeleur selv. Alt dette saá yderst mystisk ud, og Harry var især forbavset over, at der ikke stod noget Navn. Han havde ikke tænkt videre over det, da det blev sagt, men da han nu læste det her i Ro og Mag og satte det i Forbindelse med de andre besynderlige Ting, følte han sig overbevist om, at han var ude i et farligt Ærinde. Et lille Øjeblik vidste han ikke engang, hvad han skulde tro om Lady Vandeleur, thi han syntes ikke, at dette var noget, der passede for saa højtstaaende en Dame, og han blev mere kritisk nu, da han ikke selv var indviet i hendes Hemmeligheder. Hendes Herredømme over hans Sjæl var imidlertid alt for grundfæstet, saa han viste Mistanken tilbage og gjorde sig oven i Købet stærke Bebrejdelser, fordi han havde kunnet tillade sig noget saadant.

I én Henseende faldt hans Pligtfølelse og hans Lyst, hans Højsindethed og hans Angst dog sammen: han ønskede snarest mulig at slippe af med Hatteæsken.

Han standsede den første Politibetjent og spurgte ham

høfligt om Vejen. Det viste sig, at han var allerede i Nærheden af sit Bestemmelsessted, og efter et Par Minutters Forløb naaede han et nymalet og yderst velholdt lille Hus ved en Sidevej. Dørhammeren og Messing-Klokkestrengen var straalende blanke, Vinduerne var smykkede med Blomster, og kostbare Gardiner hindrede ethvert nysgerrigt Blik udefra. Det hele saá stilfærdigt og hemmelighedsfuldt ud, og Harry blev i den Grad paavirket af dette Indtryk, at han ringede ualmindelig forsigtigt paa og var usædvanlig omhyggelig, da han tørrede Støvlerne paa Dørmaatten.

En ganske nydelig Tjenestepige aabnede straks Døren og saá helt venligt paa Sekretæren.

„Jeg kommer med Pakken fra Lady Vandeleur," sagde Harry.

„Ja, jeg véd Besked," sagde Pigen. „Men Herren er ikke hjemme. Vil De levere Pakken til mig?"

„Det kan jeg ikke," svarede Harry. „Jeg har Ordre til kun at skille mig ved den paa én Betingelse, og jeg er bange, jeg maa bede Dem om Lov til at vente her."

„Ja, det maa De vel saa," sagde hun. „Jeg har det saamænd ensomt nok, kan jeg forsikre Dem, og De ser ikke ud, som om De vil æde mig. Men De maa love mig ikke at spørge om Herrens Navn, thi det har jeg ikke Lov at nævne."

„Det mener De ikke?" udbrød Harry. „Det var da besynderligt. Ja, i Dag oplever jeg den ene Overraskelse efter den anden. Et Spørgsmaal tror jeg dog nok, jeg har Lov at gøre uden at være for nysgerrig. Er den Mand Herren her i Huset?"

„Nej, han er logerende, og har endnu ikke boet her i otte Dage," svarede Pigen. „Og nu spørger jeg saa til Gengæld Dem om noget. Kender De Lady Vandeleur?"

„Jeg er hendes Privatsekretær," sagde Harry beskedent og stolt.

„Hun er smuk, ikke sandt?" vedblev Pigen.

„Hun er skøn!" udbrød Harry, „vidunderlig skøn og lige saa god og venlig som hun er skøn!"

„De ser selv saa god og venlig ud," svarede hun, „og jeg tør vædde paa, De er mere værd end ét Dusin Damer som Lady Vandeleur."

Harry følte sig dydigt krænket.

„Jeg!" udbrød han. „Jeg er jo kun Sekretær."

„Skal det være en til mig?" sagde Pigen. „For jeg er kun Stuepige, maa jeg gøre Dem opmærksom paa." Hun saá Harrys Forvirring og tilføjede derfor: „Jeg forstaar godt, De ikke mente noget ondt med det, og jeg synes godt om Dem, men jeg har ikke noget tilovers for Deres Lady Vandeleur. Aa, de Fruer!" udbrød hun. „At sende en virkelig Herre som Dem ud med en Hatteæske — og det ved højlys Dag!"

Under denne Passiar var de blevet staaende, hvor de stod, hun paa Dørtrinet, han ude paa Fortovet. Harry, der ikke kunde staa for de direkte Komplimenter i Anledning af hans Udseende eller de opmuntrende Blikke, hvormed hun ledsagede sine Ord, flyttede sig lidt og saá fra den ene til den anden Side. Derved kom han til at kaste Blikket hen ad Vejen, og til sin ubeskrivelige Forfærdelse fik han Øje paa General Vandeleur. Generalen havde i sin Harme afsøgt Gaderne for at finde og indhente sin Svoger, men aldrig saa snart fik han Øje paa sin syndige Sekretær, før han fattede en ny Plan, og nu kom han styrtende til under de heftigste Gebærder og de vildeste Brøl.

Harry fløj ind i Huset og skød Pigen foran sig, hvorpaa han slog Døren i lige for Næsen af Forfølgeren.

„Er der en Slaa at skyde for? Er den solid?“ spurgte Harry, medens en hurtig Rækkefølge af Slag med Dørhammeren fik Huset til at give Genlyd fra øverst til nederst.

„Hvad er der i Vejen med Dem?“ spurgte Pigen. „Er det den gamle Herre, De er bange for?“

„Hvis han faar fat i mig, er jeg Dødsens,“ hviskede Harry. „Han har forfulgt mig hele Dagen, gaar med Kaardestok og er en højtstaaende, indisk Officer.“

„Det er fine Manerer, han har,“ sagde Pigen. „Hvad hedder han, om jeg maa spørge.“

„Det er min Herre, Generalen,“ svarede Harry. „Han er paa Jagt efter denne Hatteæske.“

„Sa' jeg det ikke nok!“ udbrød Pigen triumferende. „Jeg sagde Dem jo, at jeg havde ikke store Tanker om Lady Vandeleur, og hvis De havde Øjne i Hovedet, vilde De ogsaa selv se, hvad hun er for en. En utaknemlig Sjæl, er jeg vis paa?“

Generalen fornyede sit Angreb paa Dørhammeren, og da hans Forbitrelse voksede for hvert Sekund, begyndte han at sparke og slaa mod Fyldingerne i Døren.

„Det er godt, at jeg er ene hjemme,“ sagde Pigen. „Saa nu kan Deres General hamre løs, til han bliver træt, thi der kommer ingen og lukker op for ham. Følg nu med mig.“

Med de Ord førte hun Harry ud i Køkkenet, hvor hun anviste ham en Stol og stillede sig kærligt ved hans Side med Haanden paa hans Skulder. Det var saa langt fra, at Spektaklet tog af ude ved Døren. Slagene voksede tværtimod i Styrke, og den ulykkelige Sekretær rystede af Angst.

„Hvad hedder De?“ spurgte Pigen.

„Harry Hartley,“ svarede han.

„Jeg hedder Prudence. Kan De lide det Navn?“

„Ja, det kan jeg rigtig nok,“ sagde Harry. „Men hør, hvor den General dog hamrer paa Døren. Han slaar Døren ind, og hvad andet end Døden har jeg da i Vente?“

„De er alt for ængstelig, det er der slet ingen Grund til,“ svarede Prudence. „Lad De blot Deres General hamre løs, det bliver værst for hans Hænder. Tror De, jeg vilde holde paa Dem her, hvis jeg ikke kunde frelse Dem? Nej, jeg er skam god mod dem, jeg synes om, og vi har en Bagdør ud til en anden Vej. Men jeg viser Dem ikke Vejen, før De kysser mig. Vil De ikke nok, Harry?“

„Jo, det ved Gud, jeg vil,“ udbrød han og huskede paa, at han jo dog var Kavaler, „men det er ikke for Bagdørens Skyld, jeg kysser Dem, men fordi De er saa god og smuk.“

Derpaa gav han hende et Par hjerteligt mente Kys, som hun kraftigt gengældte.

Prudence førte ham saa ud til Bagdøren og lagde Haanden paa Laasen.

„Vil De komme og besøge mig?“ spurgte hun.

„Ja, det forsikrer jeg, jeg vil,“ sagde Harry. „Jeg skylder Dem jo mit Liv.“

„Løb nu, saa hurtigt De kan, thi nu lukker jeg op for Generalen.“

Harry behøvede slet ikke hendes Formaning, thi Angsten havde Magten over ham, og han fløj af Sted. Nu kun et Par Skridt, mente han, saa vilde han have undgaaet sin Forfølger og kunde saa i Sikkerhed vende hjem til Lady Vandeleur. Men de faa Skridt fik han ikke tilbagelagt, før han hørte en Mand raabe efter sig, og da han saá sig om, opdagede han Charlie Pendragon, der vinkede til ham med begge Hænder. Forfærdelsen over denne ny Hændelse var saa pludselig, at Harry, der allerede var dre-

ven til den yderste Grad af Nervøsitet, ikke vidste bedre end at forstærke sin Fart, saa han blev ved at løbe hen ad Vejen.

At dømme efter Lyden af Stemmen og de fæle Ord, Charlie Pendragon slyngede efter Sekretæren, var han tydeligt nok ude af sig selv af Raseri. Han løb da ogsaa saa godt han kunde, men hans Konstitution tillod ham ikke at vinde med, og hans Raab og hans haltende Fodtrin lød stadig fjernere for Harry.

Sekretærens Mod begyndte at vokse. Vejen gik ikke blot ret stejlt opad, men den var ogsaa ganske smal med grøntbevoksede Havemure til begge Sider. Saa vidt Harry kunde se, var der ikke et levende Væsen eller en aaben Dør at se forude. Forsynet lod virkelig til nu at være helt naadig stemt imod ham.

Ak! Han kom lige ud for en Havedør under en udhængende Kastaniegren, da Døren pludselig blev aabnet, og indenfor Døren saá han en Slagterdreng med et Trug paa Skulderen. Han havde neppe kastet et Blik paa Drengen, før han allerede var adskillige Skridt længere fremme. Men Fyren havde ogsaa faaet Øje paa ham, og det overraskede ham at se en Herre fare saadan af Sted. Han traadte derfor ud paa Vejen og begyndte at raabe spottende Formaninger efter Harry.

Drengens Tilsynekomst gav Charlie en ny Idé, og skønt han næsten helt havde mistet Vejret, opløftede han dog atter et Raab.

„Stop Tyven!“ raabte han.

Øjeblikkelig gentog Slagterdrengen Raabet og løb efter Harry.

Det var et stygt Øjeblik for Sekretæren. Ganske vist satte Skrækken ham atter i Stand til at fremskynde Farten, og for hvert Skridt kom han længere bort fra sine

Forfølgere, men han følte, at nu var det snart helt ude med ham. Hvis han nu skulde møde nogen, der gik i den modsatte Retning, vilde han være fortvivlet stillet i den snævre Gyde.

„Jeg maa finde et Sted, hvor jeg kan skjule mig, og det lige nu, ellers er det ude med mig."

Neppe havde han faaet den Indskydelse, før Vejen pludselig drejede, og han opdagede, at nu kunde hans Fjender ikke længere se ham. Der gives Lejligheder, da selv de mindst energiske Mennesker lærer Kraft og Beslutsomhed og selv de forsigtigste glemmer deres Klogskab og fatter dumdristige Beslutninger. Her frembød der sig nu en saadan Lejlighed for Harry Hartley, og de, der kendte ham bedst, vilde være blevet mest overraskede over Knægtens Dristighed. Han standsede, kastede Hatteæsken over en Havemur, hvorpaa han med utrolig Behændighed gjorde et Hop, og idet han fik fat i Stenene paa Murens Overkant, svang han sig over og tumlede hovedkulds ned i Haven.

Da han et Øjeblik efter kom til sig selv, sad han midt i en Række smaa Rosenbuske. Hans Hænder blødte, thi Havemuren havde foroven været rigeligt forsynet med Flaskeskaar i Cementen, just for at hindre den Slags Passager, og han følte ogsaa, at alt ligesom drejede rundt for ham. Lige foran sig saá han Haven, der var i en beundringsværdig Orden, og Udsigten lukkedes af et med duftende og skønne Blomster overgroet Hus. Bygningen var af en betydelig Udstrækning, men stod i besynderlig Modsætning til Haven, da den ikke blot saá tarvelig ud, men tillige var daarligt vedligeholdt.

Det var ganske mekanisk, han opfattede disse Enkeltheder, og han var slet ikke i Stand til at sammenholde Tingene eller drage Slutninger af, hvad han saá. Da han

hørte Fodtrin nærme sig hen ad Grusgangen og vendte Blikket i den Retning, hvorfra Lyden kom, var det uden nogen som helst Tanke om Forsvar eller Flugt.

Den kommende var en stor, groft bygget Mand i Gartnerdragt og med en Vandkande i venstre Haand. Et Menneske, der havde været mindre forvirret, vilde være blevet urolig ved Synet af Mandens vældige Størrelse og hans mørke, skulende Blik. Harry var imidlertid alt for rystet efter sit Fald til blot at blive forskrækket, og medens han var ude af Stand til at vende Blikket bort fra Gartneren, sad han ganske stille og lod Manden komme nærmere. Gartneren tog ham barsk i Kraven og rejste ham op, uden at han gjorde den ringeste Modstand.

Et Øjeblik stirrede de to paa hinanden. Harry som fortryllet eller hypnotiseret, den anden bistert, men med en vis Spot.

„Hvem er De?“ spurgte han endelig. „Og hvad betyder det, at De kommer flyvende over min Havemur og knuser mine *Gloire de Dijons*? Hvad hedder De?“ vedblev han og rystede ham, „og hvad har De her at gøre?“

Harry kunde ikke saa meget som fremføre et eneste forklarende Ord.

Men i samme Øjeblik kom Pendragon og Slagterdrengen trampende forbi paa den anden Side af Muren, og deres hæse Raab lød højt gennem Gyden, saa Gartneren fik det Svar, han ønskede, og saá ned paa Harry med et ildevarslende Smil.

„Naa, saa De er en Tyveknægt!“ udbrød han. „Det maa sandelig være en god Forretning for Dem, for jeg ser, De er klædt som en Herre fra Top til Taa. Skammer De Dem ikke ved at gaa saadan udhalet, saa ærlige Folk maa være glade ved at kunne købe Deres brugte Klæder? Luk Munden op, din Hvalp,“ fortsatte Manden med stigende

Harme, „du forstaar vel nok Engelsk, og jeg agter at snakke lidt med dig, før jeg bringer dig paa Politistationen.“

„Det er altsammen en frygtelig Misforstaaelse,“ sagde Harry, „og hvis De vil følge med mig hen til Sir Thomas Vandeleur paa Eaton Place, lover jeg Dem, at De vil faa fuld Forklaring. Jeg lærer nu, at selv det ærligste Menneske kan komme i de mest tvivlsomme Situationer.“

„Min lille Ven, jeg gaar ikke længere med dig end hen til Politistationen fem Minutter herfra. Jeg tvivler ikke om, at Politiinspektøren vil blive henrykt over at gaa en Tur med dig til Eaton Place og drikke Femte hos dine fine Bekendtskaber. Eller du vil maaske hellere op til Indenrigsministeren med det samme? Sir Thomas Vandeleur! Ja, det vil jeg nok sige. Du mener maaske, jeg ikke nok kan se Forskel paa en ordentlig Herre og saa en Tyvetamp som dig. Det kommer ikke an paa Klæderne for mig, jeg kender Menneskene. Den Skjorte, du har paa, har maaske kostet lige saa meget som min Søndagshat, og din Frakke har vist aldrig været indenfor hos en Marskandiser. Og saa de Støvler —“

Manden standsede pludselig med sin ubehagelige Opremsning og saá et Øjeblik ned paa noget, der laa for hans Fødder. Da han atter talte, lød Stemmen helt anderledes.

„Hvad i Herrens Navn er dog det for noget?“

Harry fulgte Retningen af Mandens Blik og saá et Syn, der fyldte ham med Rædsel og Forundring. I Faldet havde han ramt Hatteæsken og slaaet den i Stykker, og en Rigdom af Diamanter var væltet ud af den og laa nu spredt paa Jorden. Nogle af dem var delvis trampede ned i Jorden, medens Resten laa i en straalende Hob. Der var et pragtfuldt Diadem, som han ofte havde beundret, naar

Lady Vandeleur bar det, der var Ringe og Brocher, Øresmykker og Armbaand, ja, endogsaa uindfattede Ædelstene laa ind imellem Roserne som Draaber af Morgendug. Det var en kongelig Skat, der laa her paa Jorden mellem de to Mænd — en Skat i den mest indbydende Skikkelse, Diamanter, som man med Lethed kunde bære bort i et Tørklæde, og som i sig selv var saa vidunderlig dejlige, at de spredte Sollyset i Millioner af Regnbueglimt.

„Du gode Gud! Nu er jeg fortabt!“ udbrød Harry.

Hans Tanker fløj lynsnart tilbage til, hvad der tidligere var hændet, og han begyndte at fatte denne Dags Begivenheder og indse den triste Situation, hvori han nu selv befandt sig. Han saá sig om som for at se efter Hjælp, men han var ene i Haven med sine Diamanter og den frygtelige Gartner, og da han prøvede paa at lytte, hørte han kun Bladenes Susen og mærkede sit eget Hjertes hurtige Banken. Det var ikke saa underligt, at den unge Mand nu følte sig ganske modfalden, og med brudt Stemme udbrød han igen:

„Jeg er fortabt!“

Gartneren saá sig urolig om, men der var ingen Ansigter ved Vinduerne, og det var, som om han trak Vejret lettet.

„Tag dig nu sammen, dit Fæ,“ sagde han. „Det værste er jo overstaaet. Hvorfor kunde du ikke sige det straks, at der var nok til to? To!“ gentog han, „der er nok til to Hundrede! Men lad os nu komme bort herfra, hvor man kan iagttage os, og vær nu saa fornuftig, at du retter paa din Hat og børster dit Tøj. Du kunde jo ikke gaa to Skridt, som du nu ser ud, uden at Folk vilde le ad dig.“

Medens Harry mekanisk rettede sig efter ham, lagde Gartneren sig paa Knæ, samlede de spredte Juveler op og

kom dem atter i Hatteæsken. Den kæmpestærke Mand rystede over hele Kroppen, da han rørte ved de kostelige Smykker, hans Ansigt var helt forandret, og Øjnene lyste af Begær, det var, som om han nød sin Beskæftigelse og kærtegnede hver Diamant, han rørte ved. Til sidst var der dog ikke flere, og idet han holdt Hatteæsken skjult under Blusen, gav han Harry et Vink og gik foran ham henimod Huset.

Tæt ved Døren mødte de en ung Mand, der tydelig nok tilhørte den gejstlige Stand. Han var mørk og blændende smuk, hans Ansigt viste en Blanding af Svaghed og Beslutsomhed, og som de fleste andre unge Teologer var han meget smukt klædt. Det var tydeligt, at det ærgrede Gartneren, at han kom, men han gjorde gode Miner til slet Spil og var smilende ærbødig overfor den unge Præst.

„Det er dejligt Vejr i Dag, Hr. Rolles," sagde han. „Rigtig dejlig Vejr har Vorherre skaffet os. Dette her er en af mine unge bekendte, der gerne vilde se paa mine Roser, saa jeg tog mig den Frihed at føre ham indenfor. Jeg tænkte mig ikke, at nogen af de logerende Herrer vilde have noget imod det."

„For mit eget Vedkommende har jeg ikke noget imod det, og jeg kan heller ikke tænke mig, de andre vilde gøre Ophævelser over en saa ringe Sag," svarede den velærværdige Hr. Rolles. „Haven er Deres egen, Hr. Raeburn, det maa vi alle huske, og fordi De giver os Lov at spadsere dèr, vilde det være yderst utaknemligt af os, om vi i den Grad lagde Beslag paa Deres Høflighed, at vi ikke kunde indrømme Deres Venner det samme Privilegium. Men jeg tror for øvrigt, at jeg før har truffet den Herre. Deres Navn er vist Hartley, ikke sandt? Det gør mig ondt at se, at De er falden og har slaaet Dem." Med de Ord rakte han Sekretæren Haanden.

En vis Undseelse i Forbindelse med Ønsket om saa længe som mulig at udskyde Tidspunktet for en Forklaring fik Harry til at afslaa denne Mulighed for Hjælp og ikke vedkende sig sit eget Navn. Han foretrak at holde sig til Gartneren, der i det mindste var ham ukendt, frem for at udsætte sig for en bekendts Nysgerrighed og mulige Tvivl.

„De maa vist tage fejl," sagde han derfor. „Mit Navn er Tomlinson, og jeg er en Ven af Hr. Raeburn."

„Ja, saa?" sagde Hr. Rolles. „Deres Lighed med Hr. Hartley er ellers ganske forbavsende."

Raeburn, der havde staaet som paa Gløder under denne Samtale, følte nu, at det var paa høje Tid at afslutte den.

„Nu ønsker jeg Dem en behagelig Vandring mellem Blomsterne," sagde han til Hr. Rolles og tog Harry med sig ind i Huset, hvor han førte ham ind i et Kammer, der vendte ud mod Haven. Det første, han gjorde, var at rulle Persiennen ned, thi Rolles stod endnu paa den Plet, hvor de havde forladt ham, og han lod til at være falden i dybe Tanker. Derpaa tømte han den ituslaaede Hatteæske ud paa Bordet og saá nu Skatten, der præsenterede sig foran ham i al sin Herlighed. Hans Ansigtsudtryk fortalte om henrykt Graadighed, og han gned Hænderne mod Hofterne. Harrys Bedrøvelse voksede, da han saá Mandens Ansigt, og det var ham uforstaaeligt, at han fra en stilfærdig og ubetydelig Tilværelse var blevet kastet ind i skumle og forbryderske Forhold. Han vidste ikke af nogen syndig Handling, han kunde bebrejde sig, og dog led han nu den værste Pine af alle: Angsten for Straf. Han følte, han med Glæde vilde give sit Liv, blot han kunde slippe bort fra Værelset og Hr. Raeburn.

Da denne havde delt Juvelerne i to omtrent lige store

Dele og skubbet den ene Bunke noget nærmere hen til sig selv, vendte han sig om mod den unge Mand.

„Man maa jo betale for alt i denne Verden," sagde han. „Du maa vide, Hartley, hvis det er dit Navn, at jeg er et jævnt og ligefremt Menneske, og min Godmodighed har altid været min svage Side. Jeg kunde jo stikke alle disse Smaasten i Lommen, om jeg vilde, og jeg gad høre dig indvende et eneste Ord. Men jeg har faaet noget tilovers for dig, og derfor nænner jeg ikke at være saa haard imod dig. Af lutter Venlighed foreslaar jeg derfor, at vi deler, og jeg synes, at den Deling her" — han pegede paa de to Bunker — „er baade ret og rimelig. Har du noget imod det, om jeg maa spørge? Det skal ikke komme saa nøje an paa en enkelt Broche."

„Ja, men det er ganske umuligt, hvad De foreslaar mig," udbrød Harry. „Det er ikke mine Juveler, og jeg kan ikke dele med nogen — ligegyldigt hvem det saa er — hvad der ikke er mit."

„Naa, saa de er ikke dine, hva'?" svarede Raeburn. „Og du kan ikke dele med nogen, hva'? Det er en Skam, maa jeg sige, thi saa er jeg nødt til at bringe dig hen paa Politistationen. Tænk paa, hvad det vil være for en Beskæmmelse for dine hæderlige Forældre," fortsatte han. „Tænk paa Kolonierne og Dommens Dag."

„Jeg kan ikke," klynkede Harry. „Det er ikke min Fejl. De vil jo ikke gaa med mig hen til Eaton Place."

„Nej, det vil jeg ikke," svarede Manden. „Saa meget er vist. Men derimod agter jeg at dele det Legetøj med dig her."

Idet han sagde dette, vred han pludselig Harrys Haandled saa haardt, at den unge Mand ikke kunde undertrykke et Skrig, og Sveden sprang frem paa hans Pande. Maaske var det Smerten og Angsten, der satte Fart i hans Tanker,

i hvert Fald saá han i samme Øjeblik Tingene i et helt andet Lys og begreb, at der var intet andet at gøre end at gaa ind paa Banditens Forslag. Han maatte saa stole paa at kunne finde Huset igen og faa Slynglen til at give Byttet fra sig, naar Forholdene havde forandret sig, og han selv var fri for al Mistanke.

„Jeg gaar ind paa Forslaget," sagde han.

„Naa, dèr kan du se," lo Gartneren. „Jeg tænkte jo nok, du til sidst vilde forstaa dit eget bedste. Denne her Hatteæske brænder jeg nu sammen med Affaldet ude i Haven, for den er jo af den Slags, nysgerrige Mennesker kunde kende igen, og hvad dig angaar, saa skal du nu skrabe dine Ting til dig og putte dem i Lommen."

Harry begyndte at samle Juvelerne, medens Raeburn iagttog ham, og et Par Gange forstærkedes hans Begærlighed ved et eller andet Smykkes stærke Glans, saa han rakte Haanden ud og tog noget mere fra Sekretærens Bunke og lagde det til sin egen Del af Byttet.

Da Harry var færdig, gik de begge ud til Gadedøren, som Raeburn forsigtigt aabnede for først at udspejde Gaden. Den var sikkert tom, thi pludselig greb han Harry i Nakken, og idet han holdt hans Hoved saaledes, at han kun kunde se Vejen og Huset, skubbede han ham foran sig, først ad én Gade og derpaa hen ad en anden. Harry mærkede, at de drejede om tre Hjørner, før Kæmpen slap sit Tag og sendte ham langt bort med et velrettet, kraftigt Spark, idet han raabte: „Se nu til at komme af Sted, du!"

Da Harry fik rejst sig op, var han halvt bedøvet, og hans Næse blødte. Raeburn var ikke til at øjne noget Steds. For første Gang blev Harry saa overvældet af Harme og Smerte, at han brast i Graad og vedblev at hulke midt ude paa Vejen.

Da hans Sindsbevægelse paa den Maade havde faaet

Lindring, begyndte han at se sig om og læse Navnene paa Hushjørnerne af det Gadekryds, hvor Havemanden havde forladt ham. Han var endnu i en ret ubefærdet Del af Vest-London mellem Villaer og store Haver, men i et Vindue saá han Ansigterne af flere Personer, der sikkert havde set hans Uheld, og i det samme kom der en Tjenestepige ud fra et Hus og bød ham et Glas Vand. Samtidig kom en snavset Fyr, der havde drevet om i Nabolaget, hen til ham fra den anden Side.

„Stakkels Mand," sagde Pigen, „hvor De da er blevet slemt behandlet! Deres Knæ er jo helt forslaaede og Deres Klæder ødelagte. Kender De den Skurk, der mishandlede Dem saadan?"

„Ja, det gør jeg!" udbrød Harry, der var blevet forfrisket af Vandet, „og jeg skal nok opspore ham til Trods for hans Forsigtighedsregler. Jeg kan forsikre Dem, at den Bedrift skal komme ham dyrt at staa."

„De maa helst komme med ind og blive vadsket og børstet," sagde Pigen. „Fruen tager godt imod Dem, vær blot ikke bange for det. Nu skal jeg tage Deres Hat op. Men, du gode Gud, hvad er dog det? Se, om De ikke har strøet Diamanter omkring Dem over hele Gaden!"

Det var rigtigt nok. Godt og vel Halvdelen af, hvad han havde beholdt efter Raeburns Plyndring, var blevet rystet ud af Lommen paa ham ved den Kolbøtte, han havde slaaet, og laa nu atter paa Jorden. Han priste sin Lykke, at Pigen havde haft Øjnene med sig. „Der er intet saa galt, uden at der jo dog gives det, der er værre", tænkte han, og han fandt, at det næsten var lige saa stor en Begivenhed at faa disse sidste igen, som det havde været at miste de første. Men ak, da han bukkede sig for at opsamle sine Skatte, foretog Lediggængeren et hurtigt Angreb, væltede baade Harry og Pigen omkuld, fejede Smyk-

kerne sammen, saa han fik begge Hænder fyldte, og forsvandt saa nedad Gaden med forbavsende Fart.

Saa snart Harry kom paa Benene, satte han efter Ugerningsmanden under høje Raab, men Fyren var alt for rapfodet og kendte maaske ogsaa Gaderne og Vejene bedre — i hvert Fald lykkedes det ikke Harry at faa fat paa ham eller blot følge hans Spor.

Yderst forknyt vendte Harry tilbage til Skuepladsen for sit Uheld, hvor Pigen, der endnu ventede paa ham, ærligt overgav ham Hatten og Resten af de tabte Diamanter. Harry takkede hende varmt, og da han nu ikke var oplagt til at være økonomisk, gik han til den nærmeste Holdeplads og tog en Vogn til Eaton Place.

Huset syntes at være i Uro og Forvirring, da han kom. Det var, som om en eller anden Katastrofe havde fundet Sted. Tjenestefolkene stod i Grupper i Forhallen, og de kunde ikke tilbageholde deres Munterhed, da de saá Sekretærens bedrøvelige Skikkelse. Han passerede dem med saa megen Værdighed, han var i Stand til at vise, og gik lige op til Boudoiret. Da han aabnede Døren, saá han et baade forbavsende og foruroligende Syn: dèr sad Generalen og hans Kone, men — sandelig ogsaa Charlie Pendragon tæt sammen om et lille Bord og drøftede alvorligt en eller anden Sag. Harry indsaa straks, at der var ikke meget tilbage for ham at forklare — det var tydeligt, at Generalen havde faaet fuldstændig Oplysning om det tilsigtede Angreb paa hans Pengepung og Planens uheldige Forløb, og nu stod de alle tre væbnede mod en fælles Fare.

„Gudskelov!“ udbrød Lady Vandeleur, „dèr er han! Hatteæsken, Harry — Hatteæsken!“

Harry stod tavs og med nedslagne Øjne.

„Tal!“ sagde hun. „Saa tal dog! Hvor er Hatteæsken?“

De to Mænd gentog med truende Bevægelser hendes Ord.

Harry tog en Haandfuld Juveler op af Lommen. Han var bleg som et Lig.

„Det er alt, hvad der er tilbage," sagde han. „Jeg tager Himlen til Vidne paa, at Fejlen var ikke min, og skønt der er de Smykker, der vist er tabte for bestandig, saa er jeg dog vis paa, at en betydelig Del igen vil kunne skaffes til Veje."

„Ak!" udbrød Lady Vandeleur, „alle vore Diamanter er borte, og jeg skylder halvfemsindstyve Tusind Pund for mine Toiletter."

„Du kunde have brolagt Rendestenen med dit eget Kram, du kunde have røvet min Moders Diadem og Ring, ja, du kunde have gjort halvtredsindstyve Gange saa stor en Gæld, alligevel kunde det være gaaet saaledes, at jeg til Slut havde tilgivet dig. Men — du har taget Rajahens Diamant, „Lysets Øje" som Orientalerne kaldte det Smykke, Kashgars Stolthed! Du har taget Rajahens Diamant fra mig," udbrød han og hævede Hænderne, „dermed er alt forbi imellem os!"

„Jeg forsikrer dig for, at det er de bedste Ord, jeg nogensinde har hørt fra dine Læber, og siden vi nu bliver ruinerede, er jeg næsten glad ved Forandringen, da den befrier mig for dig. Du har sagt mig ofte nok, at jeg giftede mig med dig for dine Penges Skyld, nu vil jeg tilstaa, at jeg har altid bittert fortrudt, hvad jeg gjorde. Hvis du endnu kunde tænke paa at blive gift, og du ejede en Diamant, der var større end dit Hoved, jeg forsikrer dig, at jeg vilde endogsaa fraraade min Pige at indlade sig i en saa lidet indbydende og saa skæbnesvanger Forbindelse. Hvad Dem angaar, Hr. Hartley," fortsatte hun og vendte sig om mod Sekretæren, „saa har De nu i tilstrækkelig

Grad lagt Deres værdifulde Egenskaber for Dagen her i Huset. Vi er nu paa det rene med, at De i lige høj Grad mangler Mandighed, Fornuft og Selvagtelse, og jeg kan kun se, at De har én Ting at gøre: at forsvinde med det samme og om muligt ikke vise Dem her igen. Hvad angaar den Løn, De har til Gode, da kan De nu regne Dem med til Kreditorerne i min tidligere Ægtefælles Fallitbo."

Harry havde neppe begrebet disse krænkende Ord, før Generalen lod en ny Byge regne ned over ham.

„Foreløbig følger De imidlertid med mig hen til den nærmeste Politistation. De kan maaske nok føre en godtroende Soldat bag Lyset, men Lovens skarpe Blik skal snart faa Sandheden frem. Skal jeg tilbringe mine gamle Dage i Fattigdom som Følge af Deres skjulte Rævestreger med min Kone, skal De i hvert Fald ikke slippe for Deres Straf, og Vorherre vil berede mig en betydelig Skuffelse, om De ikke bliver sat til at pille Værk fra nu af og til Deres Dødsdag."

Med de Ord tog Generalen Harry med sig ud af Værelset, ned ad Trappen og hen gennem Gaden til Distriktets Politistation.

Her (siger den arabiske Forfatter) ender den sørgelige Historie om Hatteæsken. For den ulykkelige Sekretær blev hele Historien imidlertid Begyndelsen til et nyt og mere mandigt Liv. Politiet overbeviste sig let om hans Uskyldighed, og efter at han havde ydet den Bistand, han var i Stand til med Hensyn til de paafølgende Undersøgelser, blev han endogsaa rost af en af Cheferne i Detektivafdelingen for sin Redelighed og Ligefremhed. Der var flere, der interesserede sig for den ulykkelige, og kort efter arvede han en Sum Penge fra en gammel Tante i Worcestershire. Nu giftede han sig med Prudence, og de drog

lykkelige og glade til Bendigo eller — ifølge en anden Beretning — til Trincomalee, hvor de havde de bedste Udsigter for Fremtiden.

HISTORIEN OM DEN UNGE GEJSTLIGE

Hans Velærværdighed Hr. Simon Rolles havde udmærket sig i de moralske Videnskaber og var mere end almindelig flink i sit teologiske Studium. Hans Afhandling om „De kristelige Lærdomme og de sociale Forpligtelser“ skaffede ham en vis Anseelse ved Universitetet i Oxford, da den fremkom, og i lærde, teologiske Kredse hed det sig, at den unge Rolles arbejdede paa et stort Værk om Kirkefædrenes Autoritet. Denne ærgerrige Stræben hos ham hjalp ham imidlertid ikke til nogen Stilling, og han var endnu Ansøger til sin første Stilling som Kapellan, da han paa en tilfældig Vandring i denne Del af London saá den fredelige og skønne Have. Det viste sig, at han kunde bo billigt i Huset, og Ønsket om fredelige Studieforhold resulterede i, at han slog sig ned hos Gartner Raeburn i Stockdove Lane.

Hver Eftermiddag, naar han i syv eller otte Timer havde hængt i med St. Ambrosius eller St. Chrysostomus, plejede han at filosofere en Times Tid ude imellem Havens Roser. Som Regel blev det et af Dagens bedste og mest produktive Øjeblikke for ham. Men selv en ærlig Stræben og Spændingen ved de alvorlige Problemer, der ventede paa at blive løste, er ikke altid nok til at beskærme en Filosof mod at blive afficeret af Verdens smaa Rystelser. Da han derfor saá General Vandeleurs forrevne og blødende Sekretær i Samtale med sin Vært og bemærkede, at

de begge skiftede Farve og søgte at undgaa hans Spørgsmaal, saa Sekretæren oven i Købet ganske roligt fornægtede sit eget Navn, glemte han i sin ganske almindelige Nysgerrighed baade Helgener og Kirkefædre.

„Jeg kan ikke have taget fejl," tænkte han. „Der er ingen Tvivl om, at det var den unge Hr. Hartley. Hvordan kommer han til at se saadan ud, og hvad kan han have at gøre med den skumle Bandit, der er min Vært?"

Medens han overvejede dette, var der en anden ejendommelig Omstændighed, der vakte hans Opmærksomhed. Han saá Raeburns Ansigt indenfor Vinduet nærmest Døren, og tilfældig mødtes deres Blikke. Dette lod til at forurolige Havemanden, som hurtigt trak Rullegardinet ned.

„Det kan jo altsammen være meget godt, men jeg maa indrømme, at det tror jeg ikke," overvejede Rolles. „Mistænksomme, usandfærdige og ængstelige for at blive sete — jeg er vis paa, de to har et eller andet uhæderligt for," sagde han til sig selv.

Den Detektiv, der bor i os, vaagnede op til Virksomhed hos Rolles, og med hurtige Skridt, der slet ikke lignede hans sædvanlige Gang, gik han frem gennem Haven. Da han kom til det Sted, hvor Harry var dumpet ned, saá han straks den mishandlede Rosenbusk og dybe Fodspor i den bløde Muldjord. Da han dernæst saá op ad Muren, lagde han Mærke til et Par friske Ridser i Hvidtekalken, og fra et spidst Glasskaar flagrede der en lille Stump Tøj. Det var altsaa ad den Vej, Raeburns Ven havde holdt sit Indtog! Paa den Maade indfandt General Vandeleurs Sekretær sig her. naar han kom for at beundre Havens Roser! Den unge Præst fløjtede halvhøjt, da han bøjede sig for at undersøge Jorden nærmere. Han kunde tydeligt se, hvor Harry var landet efter sit farlige Spring, og han gen-

kendte det tydelige Aftryk af Raeburns brede, store Fod, da han havde taget Sekretæren i Nakken for at rejse ham op. Da han derpaa saá nøjere til, forekom det ham, at der var Mærker af Fingre, som om nogen ivrigt havde samlet noget sammen ovenpaa den løse Jordoverflade.

„Nu bliver det overmaade interessant," tænkte Rolles.

I samme Øjeblik saá han noget, der lod til næsten helt at være skjult i Jorden. I et Nu fremdrog han et smukt Maroquin Etui, der var oversaaet med forgyldte Ornamenter. Det var blevet trampet ned i Jorden og havde derved undgaaet Raeburns hurtige Søgen. Rolles aabnede Etuiet og aandede dybt, thi foran sig saá han i grønt Fløjl en Diamant af uhyre Størrelse og det reneste Vand. Ædelstenen var paa Størrelse med et Andeæg, den var skønt formet og havde ikke den mindste Ridse. Da Solen nu skinnede paa den, udsendte den Straaleglans som det stærkeste elektriske Lys, og det var, som om tusinde Baal brændte i Haanden paa ham.

Han kendte kun lidt til Ædelstene, men Rajahens Diamant var et Vidunder, der ikke behøvede Forklaring. Var den blevet fundet af et Barn fra en Landsby, vilde dette Barn skrigende være styrtet af Sted til den nærmeste Menneskebolig, og havde det været en Vild, vilde han have kastet sig næsegrus til Jorden ved Synet af en saa imponerende Fetisch. Stenens Skønhed frydede den unge Mands Blik, og Tanken om dens uberegnelige Værdi overvældede ham ganske. Han vidste, at det, han holdt i sin Haand, var mere værd end mange Aars Indtægt som Ærkebiskop, og at man for Diamantens Værdi kunde bygge Katedraler, der vilde overgaa Elys eller Kølns. Den, der ejede denne Ædelsten, vilde for bestandig være fritagen for Menneskehedens første Forbandelse og kunde følge sine egne Tilbøjeligheder uden Bekymring, Jag eller

Forhindring af nogen Art. Da han pludselig drejede Diamanten, brød Straalerne frem med fornyet Glans, og det var, som om de trængte lige ind i hans Hjerte.

Afgørende Beslutninger fatter man ofte i et Øjeblik, og uden at man gør sig det klart, hvad Følgerne kan blive. Saaledes gik det nu med Hr. Rolles. Han saá sig hurtigt om, og ligesom det før var gaaet Raeburn, saá han heller ikke andet end den solbeskinnede Have, de høje Trætoppe og Huset med Gardiner for Vinduerne. I et Nu lukkede han Etuiet, stak det i Lommen og skyndte sig med en Røvers Hast at komme tilbage til sit Studereværelse.

Hans Velærværdighed, Hr. Simon Rolles havde stjaalet Rajahens Diamant!

Tidlig paa Eftermiddagen indfandt Politiet sig sammen med Harry Hartley. Havemanden, der var ude af sig selv af Skræk, rykkede straks ud med sit Bytte, og Juvelerne blev genkendte og bogførte i Sekretærens Overværelse. Hvad Rolles angik, var han yderst imødekommende, fortalte rent ud, hvad han vidste, og beklagede, at han ikke yderligere kunde staa til Tjeneste.

„Men nu er Deres Hverv vel ogsaa til Ende?“ spurgte han Politiet.

„Paa ingen Maade,“ svarede Manden fra Scotland Yard og fortalte derpaa om det andet Røveri, som Harry havde været Genstand for. Han gav den unge Præst en Beskrivelse af de vigtigste af de Juveler, der endnu ikke var bragte for Dagen, og især dvælede han ved Skildringen af Rajahens Diamant.

„Den maa jo være en Formue værd,“ sagde Rolles.

„Ja, ti Formuer — tyve Formuer,“ udbrød Politiembedsmanden.

„Jo mere den er værd, jo vanskeligere maa den være at sælge, skulde jeg tro,“ sagde Simon. „En saadan Juvel

er kendt overalt, saa man kunde vel lige saa let prøve paa at sælge St. Pauls Kirken."

„Ja, vist saa, men er det en fornuftig Tyv, deler han Diamanten i tre eller fire Stykker, og det vil endda være en stor Formue for ham."

„Hvor er det dog interessant at blive belært om den Slags Ting," sagde den unge Præst.

Politiembedsmanden indrømmede beskedent, at de kendte til mange mærkelige Ting i hans Fag, og kort efter gik han og hans Ledsagere.

Rolles traadte atter ind i sit Værelse. Det forekom ham mindre og endnu tarveligere end ellers. Materialet, der laa samlet til hans store Arbejde, havde aldrig forekommet ham saa lidt interessant som nu, og det var med et Udtryk af Foragt, at han saá paa sin Bogsamling. Han tog det ene Bind ned efter det andet og saá dem igennem, men de indeholdt intet, der kunde tjene hans Formaal.

„Disse gamle Herrer har sikkert skrevet yderst værdifulde Ting," tænkte han, „men de forekommer mig at vise en blændende Uvidenhed om Verden og Livet i Verden. Her staar jeg nu og véd tilstrækkeligt til at kunne blive Biskop, og dog aner jeg ikke, hvordan jeg skal sælge en stjaalen Diamant. En almindelig Politimand giver mig et Vink, men alle mine Bøger her hjælper mig dog ikke til at drage Fordel af det Vink. Jeg faar efterhaanden kun ringe Tanker om Universitetsuddannelsen."

Han sparkede haanligt til Boghylden, tog Hatten paa og skyndte sig hen til den Klub, han var Medlem af. Han haabede, at det maaske kunde lykkes ham dèr at finde en erfaren Mand, der kunde være ham en god Raadgiver. I Læseværelset saá han flere Landsbypræster og en Stiftsprovst, tre Journalister og en metafysisk Skribent sad og spillede Kort, og inde ved Middagsbordet var det kun det

almindelige Slæng af Klubgæster, der præsenterede deres bundordinære, interesseløse Ansigter. Rolles var klar over, at dèr var ingen, der vidste mere Besked om farlige Emner end han selv, der var ingen af dem, der kunde hjælpe ham i den Knibe, hvori han i Øjeblikket befandt sig. Oppe i Rygeværelset traf han endelig en ret svær og statelig Herre, der dog var paafaldende tarvelig klædt. Han røg Cigar, medens han sad og læste i *Fortnightly Review*, der var ikke noget som helst i hans Ansigt, der fortalte, at han var træt eller optaget af noget, hvorimod der var meget, der ligesom indbød til Fortrolighed. Jo længere den unge Præst granskede hans Træk, jo mere blev han overbevist om, at han her havde truffet den, der kunde give ham virkelig gode Raad.

„Undskyld, at jeg tager mig den Frihed at forstyrre Dem," sagde han, „men efter Deres Ydre at dømme forekommer De mig i fremragende Grad at være et Menneske, der kender Verden."

„Ja, det kan jeg jo ikke nægte," svarede den fremmede og lagde Bladet til Side, medens han baade fornøjet og overrasket saá paa den unge Rolles.

„Jeg er en ren Eneboer," fortsatte den unge gejstlige, „jeg studerer og omgaas kun Blækflasker og Bøger. For nylig tildrog der sig noget, der tydelig viste mig Daarskaben ved min Livsførelse, og nu ønsker jeg at vide noget om Livet. Ved Livet forstaar jeg ikke Thackerays Romaner, men vort Samfunds Forbrydelser og hemmelige Chancer, og paa samme Tid ønsker jeg at vide, hvorledes man handler klogt i særegne Tilfælde. Jeg holder meget af at læse — men er det noget, jeg kan lære af Bøger?"

„Det er lidt vanskeligt for mig at svare Dem," sagde den fremmede. „Jeg tilstaar, jeg har ikke megen Respekt for Bøgers Nytte og mener, de er kun anvendelige som

Tidsfordriv paa Rejser, skønt jeg meget vel véd, at der er nogle meget nøjagtige og lærde Værker, der handler om Astronomien, Halvkuglernes Brug, Agerdyrkning og Kunsten at lave Blomster af Silkepapir. Med Hensyn til de mindre iøjnefaldende Sider af Livet tror jeg derimod ikke, De vil finde noget, man kan stole paa. Og dog — har De læst Gaboriau?" tilføjede han.

Hr. Rolles indrømmede, at han havde ikke engang hørt det Navn før.

„Jeg mener, De vil kunne lære en Del af Gaboriau," fortsatte den fremmede. „Han giver i det mindste gode Ideer, og Bismarck har studeret ham grundigt, véd jeg. Skulde det være Tidsspilde for Dem, har De i hvert Fald været i godt Selskab, medens De læste Gaboriau."

„Jeg er Dem umaadelig taknemlig for den Anvisning, De har givet mig," sagde den unge Præst.

„De har allerede gengældt mig rigeligt," svarede den anden.

„Hvorledes det?"

„Ved Deres interessante Anmodning," svarede Herren, og med et høfligt Afskedsblik genoptog han Studiet af *Fortnightly Review*.

Paa Vejen hjem købte Hr. Rolles et populært Værk om Ædelstene og en Del af Gaboriaus Romaner. Disse sidste studerede han ivrigt lige til den lyse Morgen, men skønt de præsenterede ham for mange nye og uanede Ideer, fandt han dog intet Steds, hvordan man bar sig ad med en stjaalen Diamant. Det ærgrede ham ogsaa, at alle de oplysende Vink var spredte rundt omkring i romantiske Fortællinger i Stedet for at være omhyggeligt ordnede og registrerede, og han kom til den Slutning, at selv om Forfatteren nok havde tænkt en Del over de Ting, var han dog ganske blottet for pædagogisk Metode. Det var ham dog umu-

ligt andet end at beundre Lecoqs Karakter og Færdigheder.

„Han var virkelig et fremragende Menneske," sagde Rolles grundende. „Han kendte Verden, som jeg kender „Paleys Vidnesbyrd". Der var ikke den Ting, han ikke selv kunde gøre, om det saa var aldrig saa vanskeligt. Ja men, du store Gud, er det da ikke et Vink?" udbrød han. „Bør jeg ikke selv lære Diamantslibning?"

Det forekom ham, at han straks var naaet ud af sin Forlegenhed. Han huskede, at han kendte en Juveler, B. Macculloch i Edinburgh, og den Mand vilde sikkert gerne tage ham i Lære hos sig. Efter nogle Maaneders, ja, maaske nogle Aars Slid vilde han have lært tilstrækkeligt til at kunne dele Rajahens Diamant og derpaa sælge den fordelagtigt. Naar det saa var besørget, kunde han genoptage sine Studier, som det passede ham, og leve som en rig Lærd i Overflod, misundt af alle. Gyldne Drømme ledsagede hans Søvn, og han vaagnede baade forfrisket og let om Hjertet, da Morgensolen brød frem.

Raeburns Hus skulde den Dag lukkes af Politiet, og dette gav ham et Paaskud til at tage bort. Nok saa muntert lavede han sin Bagage i Stand og transporterede den til Kings Cross Banegaarden, hvor han satte den ind i Garderoben. Derpaa gik han tilbage til Klubben for at tilbringe Eftermiddagen dèr og senere spise til Middag.

„Hvis De spiser her i Dag, Rolles, kan De komme til at se to af de mærkeligste Mænd i England — Fyrst Florizel af Bøhmen og gamle Jack Vandeleur."

„Jeg har hørt om Fyrsten, og Generalen har jeg truffet i Selskaber," svarede Hr. Rolles.

„Generalen! Det er en gammel Æsel!" svarede den anden. „Nej, jeg mener hans Broder John, den største Eventyrer, man kan tænke sig, den fineste Kender af

Ædelstene og en af de skarpsindigste Diplomater i Europa. Har De aldrig hørt om hans Duel med Hertugen af Val d'Orge, om hans Bedrifter og Grusomheder, da han var Diktator i Paraguay, om hans Behændighed ved Generhvervelsen af Sir Samuel Levis Juveler eller om hans Tjenester under den indiske Opstand — Tjenester, som Regeringen havde Fordel af, men ikke turde snakke højt om? Man kan drøfte, hvad det vil sige at være berømt eller berygtet, thi Jack Vandeleur har mægtigt Krav paa at blive betegnet paa begge Maader. Skynd Dem at gaa nedenunder og tag et Bord i Nærheden af dem," fortsatte han. „Luk saa Ørene godt op, thi jeg skulde tage meget fejl, om De ikke faar mærkelige Ting at høre."

„Men hvordan kan jeg kende dem?" spurgte den unge Præst.

„Kende dem!" udbrød hans Ven. „Jeg siger Dem, Fyrsten er den fineste Herre i Europa, han er det eneste levende Menneske, der ser ud som en Konge, og hvad Jack Vandeleur angaar, da kan De forestille Dem en Odysseus paa de halvfjerds med et Sabelhug tværs over Ansigtet, saa har De Manden for Dem. Kende dem! Aa, man kunde kende dem med den største Lethed midt iblandt Folkemængden ved Derbyløbene."

Rolles skyndte sig ned i Spisesalen. Hans Ven havde haft Ret i sit Udsagn, det var umuligt at tage fejl af de to Mennesker. Gamle John Vandeleur saá ud til at have vældige Kræfter og at være vant til at bruge dem paa de forskelligste Maader. Han var hverken udpræget Fægter, Sømand eller Rytter, men saá ud til at være noget af hvert. Hans Træk var skarpe og dristige, hans Ansigtsudtryk hovmodigt og rovgridsk, og alt tydede paa, at han var en hurtig, voldsom og handlekraftig Mand. Hans tætte, hvide Haar og det dybe Sabelhug, der gik tværs

over Tindingen og Næsen, forstærkede det vilde Indtryk af hans Ansigt.

Rolles blev umaadelig overrasket over, at Fyrsten af Bøhmen just var den Herre, der havde anbefalet ham at studere Gaboriau. Fyrst Florizel, der sjældent besøgte denne Klub — i hvilken han som i de fleste andre var Æresmedlem — havde sikkert siddet og ventet paa John Vandeleur, da Simon Rolles havde tiltalt ham den foregaaende Aften.

De andre Herrer, der spiste til Middag, havde beskedent valgt sig Pladser i Salens Hjørner og ved Væggene, saa det berømte Par sad uforstyrret. Den unge Præst lod sig imidlertid ikke holde tilbage af noget Hensyn, men gik dristigt hen og tog Plads ved Bordet nærmest de to.

Samtalen var virkelig ny for den unge Mand. Den tidligere Diktator i Paraguay fortalte om mange usædvanlige Erfaringer fra Verdens forskellige Egne, og for et tænkende Menneske var Fyrstens Kommentarer dertil endnu interessantere end Diktatorens Skildringer. Det var to Slags Erfaringer, den unge Præst saaledes blev præsenteret for, og han vidste ikke, hvem han mest skulde beundre — den fortvivlet dristige Helt eller den enestaaende verdenserfarne Mand, Manden, der dristigt fortalte om sine Handlinger og de Farer, han havde trodset, eller den anden, der som en Gud lod til at vide alt og ikke at have døjet noget. De to Mænds Væsen passede ogsaa fortrinligt til hvers Andel i Samtalen. Diktatorens Ord og Bevægelser illustrerede i lige Grad hans voldsomme Handlinger, hvert Øjeblik faldt Haanden tungt mod Bordet, og Stemmen var baade høj og kraftig. Fyrsten var derimod Typen paa fint behersket Sindelag og elskværdig Ro, den mindste Bevægelse eller det letteste Tonefald betød mere hos ham end alle de stærke Bevægelser og Ord hos hans Bordfælle.

Til sidst kom Samtalen til at dreje sig om de seneste Begivenheder og Rajahens Diamant.

„Det vilde være bedre, om den Diamant laa paa Havets Bund," bemærkede Fyrsten.

„Som en Vandeleur tillader jeg mig at være af en anden Mening end Deres Højhed," svarede Diktatoren.

„Jeg tænker paa det almindelige Vel," sagde Fyrsten. „Juveler, der er saa kostbare, burde have deres Plads i en Fyrstes Samlinger eller en stor Nations Skatkammer. At overlade dem i almindelige Menneskers Hænder er at sætte en Pris paa Dydens Hoved, og hvis Rajahen af Kashgar — der jo var en saare oplyst Fyrste — har ønsket at hævne sig paa Menneskene i Europa, kunde han vanskelig have gjort det paa en mere virkningsfuld Maade end ved at sende os dette Tvistens Æble. Der er ikke det hæderlige Menneske, der kan staa for en saadan Prøve. Jeg, der selv har saa mange Forpligtelser og Privilegier, vilde neppe kunne røre ved dette trolddomsagtige Smykke og vedblive at være den samme. Og hvad Dem angaar, De, der af Lyst og Profession er Diamantjæger, da tror jeg ikke, der er den Forbrydelse til, De ikke vilde begaa for den Diamants Skyld. Jeg tror ikke, De har en Ven, De ikke vilde forraade af den Grund, jeg véd ikke, om De har Børn, men har De det, erklærer jeg, at De straks vilde ofre dem — blot for Rajahens Diamant. Og hvorfor vilde De gøre alt det? Ikke for at blive rigere eller faa det behageligere eller blive mere anset, men blot for at kunne kalde den Diamant deres i det Par Aar, De har tilbage, saa De nu og da vilde kunne aabne et Pengeskab og se paa Diamanten, som man betragter et Maleri."

„Det er rigtigt nok," svarede Vandeleur. „Jeg har jaget snart alt muligt, lige fra Mænd og Kvinder til Moskitoer. Jeg har dykket efter Koraller, jeg har forfulgt baade Hva-

ler og Tigre, men en Diamant det er det fineste Bytte af alt. En Diamant har baade Skønhed og Værdi, og kun den kan være Lønnen for Anstrengelserne. Deres Højhed kan forestille sig, at jeg i dette Øjeblik er paa Sporet. Jeg har en sikker Sporsans og en vid Erfaring. Jeg kender hver Sten i min Broders Samling saa godt som en Hyrde kender sine Faar, og jeg ønsker, jeg maa dø, om jeg ikke faar fat paa hver evige en!"

„Sir Thomas Vandeleur vil faa meget at takke Dem for," sagde Fyrsten.

„Naa, jeg er nu ikke saa sikker paa, det bliver ham, der kommer til at sige Tak," sagde Diktatoren leende. „Men én af os vil i hvert Fald komme til det — Thomas eller John, Peter eller Paul — vi er alle Apostle."

„Jeg fik ikke fat paa det, De sagde," svarede Prinsen med nogen Uvillie.

I samme Øjeblik meddelte Tjeneren Hr. Vandeleur, at hans Vogn holdt for Døren.

Rolles saá paa sit Ur, det var ogsaa paa Tiden for ham at gaa bort, og dette Sammentræf var ham højst ubehageligt, thi han vilde gerne have været lidt mere sammen med Diamantjægeren.

Da den unge Mands Nerver i længere Tid havde været temmelig overanstrengte, plejede han at rejse yderst bekvemt, og til denne Tur havde han taget en Sofa i Sovevognen.

„De vil faa det meget behageligt," sagde Sovevognskonduktøren, „der er ingen andre i Deres Kupé og kun én Passager til i den anden Ende af Vognen, en gammel Herre."

Det var lige ved Togets Afgangstid, og Billetterne blev netop eftersete, da Rolles saá sin medrejsende, der kom ind i Vognen, efterfulgt af et Par Dragere. Der var ikke

det Menneske i Verden, han vilde have foretrukket — thi hans medrejsende var gamle John Vandeleur!

Sovevognene paa Great Northern Linien er delte i tre Rum, ved hver Ende er der Sovepladser for Passagerer, og i Midten findes Toiletrummet. Sovekupeerne var skilt fra Vaskerummet ved Skydedøre, men da der hverken var Smæklaase eller Slaaer at skyde for, var der uhindret Adgang til hele Vognen.

Da Rolles havde studeret Situationen, blev han klar over, at han var ganske forsvarsløs. Hvis det behagede Diktatoren at aflægge ham en Visit i Løbet af Natten, havde han ikke andet at gøre end at modtage Besøget. Han havde ikke det mindste at forsvare sig med og var lige saa udsat for Angreb, som om han havde ligget ude paa den aabne Mark. Denne Situation pinte ham. Han mindedes med Uro sin medrejsendes pralende Skildringer under Middagen i Klubben, hvor han jo ikke havde lagt mindste Skjul paa sit slette Sind. Han kom i Tanker om, at han havde læst om Folk, der havde en mærkelig Evne til at føle, om de var i Nærheden af kostbare Metaller. Det hed sig, at saadanne Mennesker kunde mærke Guld gennem Mure og over store Afstande. Kunde det ikke forholde sig paa samme Maade med Diamanter, tænkte han? Hvem var saa vel nærmere til at besidde denne forunderlige Evne end netop det Menneske, der var stolt af at blive benævnt som Diamant Jægeren? Han indsaa, at han kunde frygte det værste fra den Kant, og han længtes ivrigt efter, at det skulde blive Dag.

I Mellemtiden forsømte han ingen Forsigtighedsregel, skjulte Diamanten i den allerrinderste Lomme i sin Frakke og anbefalede sig fromt til Forsynets Omsorg.

Toget fortsatte sin sædvanlige, jævne Fart, og den halve Vej var næsten tilbagelagt, før Søvnigheden begyndte at

sejre over den Uro, der holdt Rolles vaagen. I nogen Tid modstod han den mægtige Indflydelse, men hans Modstand blev svagere og svagere, og lidt før York var han eftergivende nok til at strække sig ud paa Sædet og lukke Øjnene. Omtrent i samme Nu mistede den unge Præst Bevidstheden, men hans sidste Tanke gjaldt hans foruroligende Nabo.

Da han atter vaagnede, var det endnu helt mørkt, naar undtages det flimrende Skær fra den tilslørede Lampe, og den uophørlige Larmen og Rysten fortalte ham, at Toget kørte med uformindsket Fart. Han fo'r op i Forfærdelse, thi han var blevet plaget af urolige Drømme, og det varede nogle Øjeblikke, inden han genvandt sin Selvbeherskelse. Efter at han atter havde indtaget en hvilende Stilling, vedblev han at ligge lysvaagen, stærkt nervøs og med Blikket rettet mod Døren ind til Vaskerummet. Han trak Hatten ned over Øjnene for ikke at generes af Lyset, han talte til Tusinde og prøvede andre lignende Midler, hvorved erfarne Patienter plejer at hidlokke Søvnen. Men for Rolles var alt dette spildt Umage, han blev naget af de mest forskellige Bekymringer — den gamle Mand i den anden Ende af Sovevognen viste sig for ham i de mest foruroligende Skikkelser, hvordan siden han saa prøvede paa at anbringe sig, forvoldte Diamanten i hans Lomme ham rent fysiske Smerter. Den brændte, den var for stor, den beskadigede hans Ribben, og der kom korte Øjeblikke — ikke mere end Brøkdele af et Sekund — da han var nær ved at kaste den ud af Vinduet.

Medens han laa saaledes, hændte der noget besynderligt.

Skydedøren bevægede sig lidt, saa igen et lille Stykke og blev til Slut skudt tilbage, saa der blev en Aabning paa henved tyve Tommer. Lyset inde i Vaskerummet var ikke

dæmpet, og Rolles saá Vandeleur stirre opmærksomt frem for sig. Han følte, at Diktatorens Blik granskede hans Ansigt, og Selvopholdelsesdriften bevægede ham til at ligge ganske ubevægelig og iagttage sin Gæst gennem de næsten helt lukkede Øjne. Lidt efter trak Vandeleur sit Hoved til sig, og Døren blev atter lukket til.

Diktatoren var ikke kommet for at angribe, men for at se sig om. Hans Handlemaade var ikke en Trusel mod andre, men han følte sig selv truet. Var Rolles bange for ham, lod det til, at han for sit Vedkommende ikke følte sig helt rolig med Hensyn til Rolles. Det saá ud til, han var kommet for at forvisse sig om, at hans medrejsende sov, og da han blev beroliget i den Henseende, trak han sig straks tilbage.

Præsten sprang op. Hans store Angst var med ét slaaet om til Dumdristighed. Han tænkte paa, at det fremadjagende Togs Raslen overdøvede alle andre Lyde, og han besluttede at gengælde det Besøg, han lige havde modtaget. Han tog Frakken af, da den kunde hindre ham i at bevæge sig, gik derpaa ind i Vaskerummet og standsede saa for at lytte. Det var, som han ventede: man hørte kun Larmen af Toget, og han gik saa over til den anden Væg, tog fat i Skydedøren og trak den forsigtigt omtrent seks Tommer tilbage. Saa standsede han og kunde ikke tilbageholde et Udraab af Overraskelse.

John Vandeleur var iført en Rejsepels med højt opstaaende Krave, hvilket i Forbindelse med Larmen i Toget bevirkede, at han ikke mærkede, hvad der skete. Han saá i hvert Fald ikke op, men fortsatte uafbrudt sin mærkelige Beskæftigelse. Nede mellem hans Fødder stod der en aaben Hatteæske, og med den ene Haand holdt han ved Ærmet af sin Sælskinds Overfrakke, og i den anden Haand havde han en frygtelig Kniv, hvormed han lige

havde sprættet Ærmeforet op. Rolles havde læst om Folk, der bar deres Penge i et Bælte, og da han kun kendte Cricketbælter, havde han aldrig rigtig været i Stand til at forstaa, hvordan saadant kunde gøres. Men her saá han noget, der var endnu mere mærkeligt, thi det lod til, at John Vandeleur bar Diamanter indenfor Foret i Ærmet, og medens den unge Præst stod dèr og stirrede, saá han den ene blinkende Ædelsten efter den anden falde ned i Hatteæsken.

Han stod som fastnaglet til Stedet og fulgte det usædvanlige Syn med stive Øjne. Diamanterne var for Størsteparten smaa og ikke lette at skelne fra hverandre, hverken med Hensyn til Form eller Straaleglans. Pludselig var det, som om Diktatoren var stødt paa en Vanskelighed, han tog begge Hænder til Hjælp og bøjede sig fremover, men det var først efter en Del Besvær, at han fremdrog en stor Ædelstenstiara fra Foret. Han holdt den op et Øjeblik for at betragte den, inden han anbragte den i Hatteæsken. Tiaraen gav Rolles en Oplysning, efter Beskrivelsen forstod han, at det just var den, Lediggængeren havde røvet fra Harry Hartley. Det var umuligt at tage fejl, den var ganske, som Politiembedsmanden havde beskrevet den: Rubinstjernerne med den store Smaragd i Midten, Halvmaanerne, der forbandt det hele, og de pæreformede Pendanter, der hver bestod af en enkelt Sten, gav netop Lady Vandeleurs Tiara en særlig høj Værdi.

Rolles følte sig umaadelig lettet. Diktatoren var ikke et Haar bedre end han selv, og de to skulde nok lade være at sladre om hinanden. I det første Øjebliks Glæde udstødte den unge Præst et dybt Suk, og da han var blevet tør i Halsen, efterfulgtes hans Suk af en Hosten.

John Vandeleur saá op, og hans Ansigt fortrak sig vildt og lidenskabeligt. Han spilede Øjnene op, og Munden

aabnede sig under hans rasende Forbitrelse. Rent instinktmæssig havde han kastet Frakken over Hatteæsken, og et halvt Minut stirrede de to Mænd paa hinanden uden at sige noget. Det var ikke saa langt et Tidsrum, men det var nok for Rolles, der var af dem, der tænker hurtigt i kritiske Øjeblikke. Han bestemte sig for noget yderst dristigt, og skønt han følte, at han satte sit Liv i Vove, var han dog den første til at bryde Tavsheden.

„Undskyld," sagde han.

Diktatoren sitrede let, og da han talte, lød Stemmen hæst.

„Hvad vil De her?" spurgte han.

„Jeg nærer en særlig Interesse for Diamanter," svarede Rolles med den største Selvbeherskelse, „og to Kendere bør ikke være fremmede for hinanden. Jeg har selv en lille Ting her, og den kan maaske begrunde Præsentationen."

Med disse Ord tog han roligt Etuiet op af Lommen, lod Diktatoren et Øjeblik se Rajahens Diamant, hvorpaa han atter forvarede den godt.

„Den tilhørte engang Deres Broder," tilføjede han.

John Vandeleur vedblev at betragte ham med en næsten smertelig Overraskelse, men han hverken rørte sig ellr sagde noget.

„Det glædede mig at se, at vi begge har Smykker fra den samme Samling," lød det fra den unge Mand.

Diktatorens Overraskelse tog Magten fra ham.

„Undskyld, jeg mærker, jeg er ved at blive gammel!" sagde han. „Jeg er aldeles ikke forberedt paa den Slags smaa Oplevelser. Men sig mig først én Ting: Er det mit Syn, der bedrager mig, eller er De virkelig Præst?"

„Jo, jeg er Teolog," svarede Rolles.

„Saa finder jeg mig min Sandten ikke mere i, at man taler ilde om Præsterne!" udbrød den anden.

„De smigrer mig," sagde Rolles.

„Undskyld, unge Mand, undskyld," sagde Vandeleur. „De er ingen Kryster, men nu kommer det an paa, om De ikke er den værste Idiot, man kan tænke sig. De vil maaske give mig et Par Oplysninger," fortsatte han og lænede sig tilbage. „Jeg tænker mig, De har en Hensigt med Deres forbløffende frække Maade at bære Dem ad paa, og jeg tilstaar, jeg vilde gerne vide Besked dermed."

„Det er ganske ligefremt," svarede den unge Præst, „det skyldes min store Uerfarenhed."

„Det skulde glæde mig at blive overbevist derom," svarede Vandeleur.

Rolles fortalte ham derpaa hele Historien om sin Forbindelse med Rajahens Diamant lige fra det Øjeblik, han fandt den i Raeburns Have, til det Minut, han tog fra London med Edinburgh Ekspressen. Han beskrev ganske kort sine Følelser og Tanker paa Rejsen og sluttede saaledes:

„Da jeg genkendte Tiaraen, forstod jeg, at vi var stillede paa samme Maade overfor Samfundet, og det indgav mig den Forhaabning, som De sikkert vil indrømme var vel begrundet, at De paa en Maade kunde blive min Kompagnon, klare Vanskelighederne og drage Fordel af min Situation. Rajahens Diamant vilde kun volde ringe Besvær for en Mand med Deres Sagkundskab og store Erfaring, medens det for mig vilde være umuligt at tumle med den. Jeg overvejede saa, at jeg vilde maaske tabe lige saa meget ved at slibe og dele Diamanten — muligvis endda paa en ubehændig Maade — som det vilde være rimeligt, at jeg betalte Dem til Tak for Deres Bistand. Det var en vanskelig Sag at fremføre for Dem, og maaske har jeg ikke været tilstrækkelig taktfuld. Men jeg beder Dem erindre, at det var en ganske ny Situation for mig, og jeg var

ganske uvidende om Skik og Brug ved den Slags Lejligheder. Uden at rose mig tør jeg nok sige, at jeg kunde have viet Dem eller døbt Dem upaaklageligt, men hvert Menneske har sine Færdigheder, og Diamantomsætning hører ikke med til de Ting, jeg forstaar mig paa."

„Jeg vil ikke smigre Dem," svarede Vandeleur, „men jeg forsikrer Dem, De har usædvanlige Anlæg for at blive en Forbryder. De er langt mere fuldkommen, end De selv tror, og skønt jeg har truffet et temmelig stort Antal Kæltringer rundt om i Verden, har jeg aldrig truffet en, der var saa ugenert fræk som De. Vær kun trøstig, Hr. Rolles, nu er De endelig kommet paa Deres rette Hylde! Hvad det angaar at hjælpe, har De kun at befale. Jeg skal blot besørge nogle Timers Forretninger i Edinburgh for min Broder, og naar det er besørget, tager jeg tilbage til Paris, hvor jeg plejer at bo. Passer det Dem, kan De følge med, og inden der er gaaet én Maaned, tænker jeg nok, jeg har ført Deres lille Forretning til et tilfredsstillende Resultat."

(Paa Trods af alt, hvad der er Skik og Brug, holder den arabiske Forfatter her op med Historien om den unge gejstlige. Jeg beklager og fordømmer en saadan Fremgangsmaade, men jeg maa jo følge Originalen. Med Hensyn til Afslutningen af Hr. Rolles Oplevelser henviser jeg derfor Læseren til den næste Historie, Fortællingen om Huset med de grønne Persienner).

FORTÆLLINGEN OM HUSET MED DE GRØNNE PERSIENNER

Francis Scrymgeour, der var Kontorist i Skotlands Bank i Edinburgh, var nu blevet femogtyve Aar og havde altid ført et stille og rosværdigt Liv. Han havde mistet sin Moder, da han var ganske ung, men hans Fader, der var en fornuftig og retsindig Mand, havde sørget for en udmærket Skolegang for ham, og hjemme havde han lært Orden og Nøjsomhed. Francis, der havde et lydigt og kærligt Sindelag, benyttede sig ivrigt af disse Fordele og gik med Liv og Sjæl op i sit Arbejde. Hans Fritidsfornøjelser bestod i Spadsereture Lørdag Eftermiddag, Middagsselskaber enkelte Gange hos Familien, og en fjorten Dages Sommerferie oppe i de skotske Bjerge eller helt ovre i Mellem- eller Sydeuropa. Han steg hurtigt i sine foresattes Yndest, saa han var allerede naaet op paa en aarlig Gage af to Hundrede Pund og havde Udsigt til inden længe at naa det dobbelte. Der var ikke mange unge Mænd, der var mere tilfredse, og kun faa, der var saa flittige og villige som Francis Scrymgeour. Naar han om Aftenen havde læst Avisen, spillede han undertiden paa Fløjte for at glæde sin Fader, hvem han altid viste megen Hensynsfuldhed.

En Dag fik han et Brev fra en velkendt Højesteretssagfører, der udbad sig en øjeblikkelig Samtale med ham. Brevet bar Paaskriften „Fortroligt“ og var tillige adresseret til Banken, hvilket fik ham til at følge Anmodningen saa hurtigt, han kunde. Firmaets Chef, en yderst alvorlig Mand, bød ham højtidelig velkommen, bad ham tage Plads og forklarede derpaa Sagen med de udsøgte Vendinger, der falder naturligt for en gammel Jurist. En

Mand, der ikke vilde nævnes, men som Højesteretssagføreren havde al Grund til at tænke godt om, og som indtog en anset Stilling i Landet, ønskede at give Francis en Aarpenge paa fem Hundrede Pund. Pengene vilde blive udbetalte gennem Sagførerfirmaet i Forbindelse med to Værger, hvis Navne han heller ikke vilde faa at vide. Der var visse Betingelser knyttet til denne Gave, men Højesteretssagføreren var af den Mening, at hans nye Klient hverken vilde finde noget overdrevent eller uhæderligt i disse Betingelser, og han gentog de sidste Ord med Eftertryk, som om han vilde holde sig til den Side af Sagen.

Francis spurgte, hvori Betingelserne bestod.

„Som jeg allerede to Gange har bemærket, er disse Betingelser hverken overdrevne eller uhæderlige, men jeg kan paa samme Tid ikke nægte, at de jo er højst usædvanlige. Den hele Sag ligger i det hele taget vor sædvanlige Virksomhed saa fjernt, at jeg ikke vilde have befattet mig med den, hvis den Herre, der overgav mig den, ikke havde været saa anset, og jeg ikke tillige havde indhentet saa mange rosende — og sikkert vel fortjente — Udtalelser om Dem, Hr. Scrymgeour."

Francis bad ham forklare sig nærmere.

„De aner ikke, hvor urolig de Betingelser gør mig," sagde han.

„Der er kun to Betingelser," svarede Sagføreren, „og De husker, at Summen er fem Hundrede om Aaret. Den første Betingelse er saare simpel. De skal indfinde Dem i Paris Søndag den femtende om Eftermiddagen. I Billetkontoret ved Theatre Français ligger der da en Billet, der er reserveret Dem, og under hele Forestillingen bedes De sidde paa den Plads, Billetten gælder for. Det er det hele."

„Jeg vilde sandelig have foretrukket en Hverdag,"

sagde den fromt opdragne Francis. „Men hvad — for en Gangs Skyld —“

„Ja, og saa i Paris, maa De huske,“ tilføjede Sagføreren forsonende. „Jeg tror nok, jeg selv er af dem, der iagttager det sømmelige, men naar der er en saadan Anledning, og det oven i Købet er i Paris, véd jeg, at jeg ikke vilde betænke mig et Øjeblik.“

De to Herrer saá smilende paa hinanden.

„Den anden Betingelse er vigtigere,“ fortsatte Højesteretssagføreren, „thi den drejer sig om Deres Giftermaal. Min Klient, der nærer den stærkeste Interesse for Deres Velfærd, ønsker at bestemme, hvem De skal gifte Dem med.“

„Vil De ikke give mig tydeligere Besked,“ svarede Francis. „Er det Meningen, jeg skal gifte mig med det Menneske, enten det nu er en Enke eller en ung Pige, en sort eller en hvid, som vedkommende usynlige Velgører behager at foreslaa?“

„Det er mig paalagt at forsikre Dem om, at for Deres Velgører vil det være magtpaaliggende at foreslaa Dem en Hustru, der passer for Dem baade med Hensyn til Alder og Stilling. Jeg tilstaar imidlertid, at jeg havde ikke tænkt over Spørgsmaalet Raceforskel, saa derom véd jeg intet, men skal straks forhøre mig og derefter give Dem Underretning.“

„Jeg synes, det maa undersøges, om hele denne Historie ikke i Virkeligheden er et uanstændigt Bedrageri. Omstændighederne er jo uforklarlige, jeg havde nær sagt: utrolige, og før det staar mig noget klarere, og jeg faar rimelige Grunde at vide, vil jeg ikke gerne have noget med den Sag at bestille. Jeg beder Dem give mig Oplysning i denne vanskelige Sag. Jeg maa vide, hvad der ligger bag det hele. Véd De det ikke, kan De ikke tænke

Dem det, eller maa De ikke meddele mig det, saa tager jeg min Hat og gaar tilbage til Banken, jeg kom fra."

„Jeg véd intet, men jeg gætter mig til noget," svarede Sagføreren. „Det er Deres Fader og ingen anden, der staar bagved hele denne saa usandsynlige Sag."

„Min Fader!" udbrød Francis yderst skuffet. „Den skikkelige, hæderlige Mand! Jeg kender ham ud og ind, og jeg véd, hvor meget han ejer."

„De misforstaar mine Ord," sagde Sagføreren. „Jeg mener ikke Hr. Scrymgeour sen., thi han er ikke Deres Fader. Da han og hans Kone kom til Edigburgh, var De allerede ét Aar gammel og havde dog ikke været et Fjerdingaar hos de to Mennesker. Hemmeligheden er blevet vel bevaret, men det forholder sig, som jeg siger. Deres Fader er ukendt, og jeg gentager, at jeg tror, han staar bagved det Tilbud, det er mig paalagt at gøre Dem."

Det er umuligt at overdrive den Overraskelse, Francis Scrymgeour følte ved denne ganske uventede Meddelelse, og han bad Højesteretssagføreren tilgive ham hans Forundring.

„De maa give mig Tid til at fatte mig efter denne forbavsende Oplysning," sagde han. „I Aften skal jeg meddele Dem, hvad jeg bestemmer mig til."

Sagføreren roste ham for hans Betænksomhed, og efter at han havde bedt sig fri i Banken, gik han sig en lang Tur og overvejede nøje Sagen fra alle Sider. Han havde en behagelig Følelse af sin egen Betydning, og det gjorde, at han overvejede Tingene saa meget grundigere, men der var slet ingen Tvivl om det Resultat, han vilde komme til. Det hele, kødelige Menneske i ham længtes uimodstaaeligt efter de fem Hundrede om Aaret og de besynderlige Betingelser, der var knyttet dertil. I sit Hjerte følte han en uovervindelig Uvillie mod Navnet Scrymgeour, som han

hidtil aldrig havde haft noget imod, og han begyndte at se ned paa sine hidtidige, uromantiske Interesser. Da han omtrent helt var naaet til at bestemme sig, blev hans Gang fastere, han mærkede, han gik med en ny Følelse af Styrke og Frihed, og hans Tanker begyndte at tumle med de muntreste Forventninger.

Han sagde kun et Ord til Sagføreren og fik øjeblikkelig overrakt en Check for de to sidste Fjerdingaar, thi Pengene var anviste fra første Januar. Med Pengene i Lommen gik han hjem. Lejligheden i Scotland Street forekom ham tarvelig, for første Gang generedes han af Lugten af Suppe, og han lagde Mærke til smaa Mangler i sin Adoptivfaders Maade at være paa, Mangler, han aldrig før havde skænket nogen Opmærksomhed. Han bestemte, at næste Dag vilde han være paa Vej til Paris.

Han kom til Paris længe før den fastsatte Dag, slog sig ned i et beskedent Hotel, der blev søgt af Englændere og Italienere, og søgte at dygtiggøre sig i det franske Sprog. Han fik Timer hos en Lærer to Gange om Ugen, indlod sig i Samtale med Lediggængere i Champs Elysées og gik i Teatrene om Aftenen. Han fik hele sin Garderobe fornyet efter sidste Mode, og hver Morgen blev han barberet og friseret hos en Barber lige overfor Hotellet. Han syntes, det gav ham et fremmed Udseende og bødede paa de foregaaende Aars Mangler.

Endelig kom den Lørdag Eftermiddag, da han mødte ved Billetkontoret i Rue Richelieu. Han havde neppe nævnet sit Navn, før en Kontorist gav ham Billetten i en Konvolut, hvis Udskrift syntes at være ganske frisk.

„Det er ikke mere end et Øjeblik siden, den Billet blev købt," sagde Kontoristen.

„Ja, saa? Hvordan saá den Mand ud, der købte den?" spurgte Francis.

„Han er let at beskrive," lød Svaret. „En smuk og kraftig gammel Mand med hvidt Haar og et Sabelhug tværs over Ansigtet. En saadan Mand er ikke let at tage fejl af."

„Nej, det har De Ret i, og De skal have Tak for Deres elskværdige Oplysning."

„Han kan ikke være langt borte," tilføjede Kontoristen, „De maa kunne indhente ham, hvis De skynder Dem."

Det lod Francis sig ikke sige to Gange, han styrtede lige midt ud paa Gaden og saá sig om til alle Sider. Der var mere end én hvidhaaret Mand at se, men skønt han indhentede den ene efter den anden, saá han dog ingen med noget Sabelhug over Ansigtet. Omtrent en halv Time vedblev han at prøve den ene Gade efter den anden, indtil han indsaa det taabelige deri og slog over i rolig Gang for igen at faa sit Sind i Ro. Bevidstheden om at være i Nærheden af den hemmelighedsfulde Mand, hvem han kunde takke for det hele, havde i højeste Grad altereret ham.

Tilfældig gik han op ad Rue Drouot, derfra hen ad Rue des Martyrs, og Tilfældet hjalp ham bedre end alt Overlæg. Thi paa den ydre Boulevard sad der paa en Bænk to Mænd i alvorlig Samtale. Den ene var mørk, ung og meget smuk. Han var i almindelig Dragt, men der var et umiskendeligt, gejstligt Præg over ham. Den anden svarede i hver Henseende til den Mand, Kontoristen havde beskrevet, og Francis mærkede, at hans Hjerte begyndte at banke stærkt. Han vidste, at nu vilde han komme til at høre sin Faders Stemme, hvorfor han gjorde en stor Omvej og derpaa ganske stille satte sig paa Bænken bag de to Mænd, der var alt for optagne til at lægge Mærke til noget. Som Francis havde ventet, talte de Engelsk.

„Deres Mistroiskhed begynder at ærgre mig, Rolles," sagde den gamle Herre. „Jeg siger Dem, jeg gør mit

yderste, men man kan ikke faa fat paa Millioner paa en Studs. Har jeg ikke af lutter Godhed taget mig af Dem, der var mig ganske fremmed, og lever De ikke næsten udelukkende paa min Pung?"

„Jo, paa Deres Forskud, Hr. Vandeleur," rettede den anden.

„Naa, saa kalder vi det Forskud og siger Interesse i Stedet for Godhed," svarede Vandeleur vredt. „Vi behøver ikke at kævles om Ord. Forretning er Forretning, og lad mig minde Dem om, at Deres Forretningsanliggende er for grumset til, at De kan optræde storsnudet. Stol paa mig eller gaa Deres Vej og se, om De kan finde nogen anden, men lad mig for Guds Skyld blive fri for Deres Jeremiader."

„Jeg begynder at forstaa mig lidt paa Verden," svarede den anden, „og jeg indser, De har al mulig Grund til at narre mig og ikke en eneste Grund til at være ærlig imod mig. Jeg vil heller ikke kævles om Ord. De ønsker selv at faa Diamanten — det tør De ikke benægte. Har De ikke allerede falskelig benyttet mit Navn og undersøgt mit Logis, medens jeg var borte? Jeg forstaar godt, hvorfor det trækker ud, De ligger paa Lur, De er Diamant Jægeren, og det er Deres faste Beslutning, at før eller senere, med det gode eller det onde, vil De have fat i den. Jeg siger Dem, nu maa De høre op. Driver De det ret meget videre, lover jeg Dem en Overraskelse."

„Det tilkommer ikke Dem at true," svarede Vandeleur. „Min Broder er her i Paris, Politiet er paa Tæerne, og bliver De ved at plage mig med Deres Jamren, skal jeg arrangere en lille Overraskelse for Dem, Hr. Rolles. Men *min* Overraskelse bliver en Gang for alle. Forstaar De mig, eller vil De hellere have det paa Hebraisk? Der skal være en Ende paa alt, og nu er det forbi med min Taalmodighed.

Paa Tirsdag Klokken syv, hverken en Dag eller en Time før, ja, ikke en Brøkdel af et Sekund, om det saa gjaldt Deres Liv. Og behager det Dem ikke at vente, kan De for mig ryge ned i Helvede, og det vil være Dem vel undt."

Med de Ord rejste Diktatoren sig fra Bænken og gik bort i Retning af Montmartre, idet han rystede paa Hovedet og svingede vildt forbitret med Stokken, medens den anden Mand blev siddende og saá yderst modfalden frem for sig.

Francis var baade overrasket og rædselsslagen. Han var rystet i sine Følelser, og den forhaabningsfulde Ømhed, hvormed han havde taget Plads paa Bænken, var blevet forvandlet til Modvillie og Fortvivlelse. Nej, saa var gamle Scrymgeour en helt anderledes rar og respektabel Fader end denne farlige og hidsige Intrigant. Han bevarede imidlertid sin Aandsnærværelse og spildte ikke Tiden, men satte straks efter Diktatoren.

Denne var saa hidsig, at han kom ret hurtigt af Sted, og han var i den Grad optaget af sine vrede Tanker, at han ikke saa meget som saá sig om, før han naaede sin egen Dør.

Hans Hus laa højt oppe i Rue Lepic, hvor der var Udsigt over hele Paris, og hvor Luften var ren og frisk. Huset var to Etager højt og havde grønne Persienner og Skodder. Alle de Vinduer, der vendte ud mod Gaden, var hermetisk tillukkede. Over den høje Havemur saá man Træernes Toppe, og Muren selv var skærmet mod „Tilnærmelser" ved en Række spanske Ryttere. Diktatoren standsede et Øjeblik, medens han tog Nøglen frem, hvorpaa han aabnede en Laage og forsvandt bag Indhegningen.

Francis saá sig om. Det var et ensomt Kvarter, Huset laa yderligere isoleret inde i Haven, og det var, som om

der ikke var mere at lægge Mærke til. I næste Øjeblik bemærkede han imidlertid, at det høje Nabohus, der med Gavlen vendte ud mod Haven, havde et enkelt Vindue i denne Gavl. Han gik hen foran Huset og saá et Opslag om, at umøblerede Værelser var til Leje. Han spurgte sig for, og det viste sig, at det Værelse, hvorfra man kunde se ned i Diktatorens Have, netop var til Leje. Han betænkte sig ikke et Øjeblik, lejede Værelset, betalte Lejen forud og tog ned til Hotellet for at hente sin Bagage.

Den gamle Mand med Sabelhugget var maaske hans Fader, maaske ikke, maaske var han paa det rigtige Spor, maaske ikke — lige meget, han stod vist overfor en spændende Hemmelighed, og han lovede sig selv, at han vilde ikke høre op med sine Iagttagelser, før han var naaet til Bunds i alt dette hemmelighedsfulde.

Fra Vinduet i sit nye Værelse havde Francis fuldstændigt Overblik over Haven ved Huset med de grønne Persienner. Lige nedenfor ham var der et smukt Kastanietræ, der med sin brede Krone skyggede over et Par landlige Borde, ved hvilke man kunde sidde og spise paa de varmeste Sommerdage. Kun til den ene Side kunde man forbi Løvmasserne se ned paa Jorden, men der — det var mellem Bordene og Huset — var der en Stump Grusgang, der førte fra Verandaen hen til Havelaagen. Da han studerede Terrænet gennem en Sprække i sin Persienne, som han ikke turde trække op af Frygt for at vække Opmærksomhed, opdagede han, at han kun kunde se meget lidt af det, der fortalte om Beboernes Liv, og det lidt antydede kun Tilbagetrukkenhed og Smag for Ensomhed. Haven var klosterlig, og Huset lignede et Fængsel. De grønne Persienner var overalt trukket for, Døren ud til Verandaen var lukket, og saa vidt han kunde se, var der ingen ude i den solvarme Have. Fra en enkelt Skorsten steg der en

tynd Røgsøjle til Vejrs og fortalte, at der var levende Mennesker i Huset.

For ikke at være helt ledig og tillige give det Udseende af, at han bestilte noget, havde Francis købt sig Euclids Geometri paa Fransk. Den satte han sig nu til at afskrive og oversætte. Han sad med Ryggen mod Væggen og brugte Kufferten som Skrivebord, thi han havde intet som helst i Retning af Møbler. Fra Tid til anden rejste han sig og saá ud i Indelukket omkring Huset med de grønne Persienner, men Vinduerne vedblev at være lukkede, og ikke en Sjæl viste sig i Haven.

Først sent ud paa Aftenen skete der noget, der belønnede hans ivrige Spejden. Mellem ni og ti vækkedes han op af en lille Døs ved at høre en skingrende Dørklokke. Han sprang hen til sit Observatorium og hørte Laase blive aabnede og Jernstænger skudte til Side. Derpaa saá han Vandeleur komme ud med en Lygte. Han var iført en flagrende sort Fløjlskappe og bar Kalot af samme Farve, og fra Verandaen gik han langsomt hen mod Havelaagen. Igen hørte man Lyden af Jernstænger og svære Laase, og et Øjeblik efter saá Francis ved det flakkende Lygteskær, at Diktatoren førte et saare simpelt og foragteligt Væsen ind i Huset.

En halv Time efter blev Gæsten atter ført ud til Gaden, hvorpaa Vandeleur satte Lygten paa det ene Havebord og roligt satte sig til at ryge Cigaren ud under Kastanietræet. Igennem en Aabning i Løvet kunde Francis se Diktatorens Bevægelser, hvorledes han strøg Asken af Cigaren og indaandede Røgen. Han kunde ogsaa se, at der hvilede en Sky paa den gamle Mands Pande, og at han bevægede Læberne, som om han tænkte paa noget pinligt. Cigaren var næsten helt røget ud, da man pludselig hørte en ung Pige raabe inde fra Huset, at Klokken var over ti.

„Nu kommer jeg," svarede John Vandeleur.

Han kastede Cigarstumpen, tog Lygten og forsvandt inde under Verandaens Tag. I det Øjeblik, Døren blev lukket, laa hele Huset i Mørke, ikke et eneste Sted saá Francis den mindste Lysning i et Vindue, og han sluttede deraf nok saa fornuftigt, at Soveværelserne maatte være omme til den anden Side.

Tidlig den næste Morgen (han vaagnede nemlig tidligt efter en ubekvem Nat paa Gulvet) fik han Anledning til at forestille sig en anden Forklaring. Den ene Persienne gled op efter den anden, sikkert ved Tryk paa en Fjeder, og indenfor saá han Jernskodder af den samme Slags, som man anvender ved Butiksvinduer. Disse blev ogsaa rullede op ved en lignende Mekanisme, og omtrent en Time blev Stuerne udluftede. Saa kom Vandeleur til Syne og lukkede selv Skodderne til og trak Persiennerne ned som før.

Medens Francis endnu stod og undrede sig over disse Forsigtighedsregler, blev Døren aabnet, og en ung Pige gik ud i Haven for at se sig om. Hun blev ikke ude i det fri i mere end to Minutter, men selv dette korte Øjeblik var nok til at overbevise ham om, at hun var i Besiddelse af en ganske usædvanlig Tiltrækning. Denne Oplevelse gjorde ham ikke blot i højeste Grad nysgerrig, men hans Humør steg ganske betydeligt. Hans Faders foruroligende Væsen og mere end mærkelige Tilværelse tyngede mere paa ham, og han følte nu varm Hengivenhed for sin nye Familie. Han var ganske overbevist om, at den unge Kvinde var en Engel i Menneskeskikkelse, enten hun saa var hans Søster eller hans tilkommende Kone. Han blev i den Grad indtaget i hende, at han følte sig greben af pludselig Angst, da han tænkte paa, hvor lidt han i Virkeligheden vidste. Det var jo muligt, det ikke var det rig-

tige Menneske, han var fulgt efter, da han fulgte Hr. Vandeleur.

Han udspurgte Portneren, men denne kunde ikke fortælle ham ret meget. Men det lød dog hemmelighedsfuldt. Naboen var en umaadelig rig engelsk Herre med en mærkværdig Smag og underlige Vaner. Han ejede store Samlinger, der opbevaredes i hans Hus, og det var for at beskytte disse Samlinger, at Huset havde Jernskodder for Vinduerne, stærke Laase og Afspærringer ved alle Døre og spanske Ryttere langs Havemuren. Han levede meget stille, kun fik han nu og da Besøg af underlige Personer, som han vist gjorde Forretninger med. Der boede kun to Mennesker til i Huset foruden Hr. Vandeleur, den unge Frøken og en gammel Tjenestepige.

„Den unge Frøken? Er det hans Datter?“ spurgte Francis.

„Ja, det er det,“ svarede Portneren, „og det er ret mærkværdigt, som hun maa arbejde. Skønt hun er saa uhyre rig, er det hende, der gaar ud og køber ind til Huset, og man ser hende hver Dag gaa ned ad Gaden med en Kurv over Armen.“

„Men hvad er det for Samlinger,“

„De er umaadelig værdifulde, men mere kan jeg ikke fortælle Dem. Efter at Hr. Vandeleur er flyttet ind, er der ingen her fra Nabolaget, der har haft sin Fod over Dørtærskelen,“ sagde Portneren.

„Ja, men De maa da have en Forestilling om, hvori de berømmelige Samlinger bestaar,“ vedblev Francis. „Er det Malerier, Skulptur, Juveler eller den Slags?“

„Jeg tilstaar, at det kunde lige saa godt være Gulerødder, jeg vilde alligevel ikke vide Besked med det,“ sagde Fyren og trak paa Skulderen. „Hvordan skulde jeg kunne vide det? Huset ligner jo nærmest en Fæstning.“

Da Francis skuffet vilde gaa op paa sit Værelse igen, kaldte Portneren ham tilbage.

„Jeg kommer lige i Tanker om, at Hr. Vandeleur har jo været overalt i Verden, og jeg hørte engang den gamle Tjenestepige udtale sig om, at han havde haft mange Diamanter med sig hjem. Hvis det er sandt, maa det være herligt at se, hvad der gemmes bag Jernskodderne."

Om Søndagen indfandt Francis sig i god Tid i Teatret. Pladsen, der var reserveret ham, var næsten helt ude til venstre og lige overfor en af de underste Loger. Da Pladsen var særlig udvalgt, maatte man deraf kunne slutte noget, og instinktmæssigt forstod han, at Logen til højre for ham paa en eller anden Maade havde noget at gøre med det Drama, hvori han ganske uvidende spillede en Rolle. Logen var saaledes indrettet, at de Mennesker, der sad i den, trygt kunde iagttage ham lige fra Begyndelsen til Stykkets Slutning, medens de paa Grund af Logens Dybde var sikrede mod nogen som helst Iagttagelse fra hans Side. Han lovede sig selv, at han vilde ikke lade Logen ude af Sigte et eneste Øjeblik, og medens han saá sig om i Teatret og tillige lod, som om han fulgte Stykket, holdt han stadig Øje med den tomme Loge.

Man var allerede kommet temmelig langt ind i anden Akt, da Døren gik op. To Personer kom ind og anbragte sig i den dybeste Skygge. Francis kunde neppe skjule sin Bevægelse. Det var Hr. Vandeleur og hans Datter! Blodet banede sig voldsomt Vej gennem Aarerne paa ham, det sang for Ørene af ham, og alt drejede sig rundt for ham. Han turde ikke se hen mod Logen for ikke at vække Mistanke. Gang paa Gang læste han Programmet igennem fra Ende til anden, medens det hvide Papir skiftede Farve og blev rødt. Saa saá han igen ned paa Skuepladsen, der forekom ham at være uendelig langt borte. Han syntes

ogsaa, at Skuespillernes Stemmer og Bevægelser var yderst uforskammede og meningsløse.

Et Par Gange dristede han sig til at se hen i den Retning, der særlig interesserede ham, og den ene Gang følte han sig ganske overbevist om, at hans Blik mødte den unge Piges. Der gik et elektrisk Stød igennem ham, og alt omkring ham fik Regnbuens Farver. Hvad vilde han ikke have givet for at høre, hvad de to Mennesker sagde til hinanden? Om han dog havde haft Mod til at tage sin Kikkert og roligt granske deres Udseende? Saa vidt han vidste, blev hans Fremtid afgjort derinde — og han var ikke i Stand til at blande sig deri eller blot følge Diskussionen. Han kunde kun sidde og lide i sin Afmagt.

Endelig sluttede Akten. Tæppet faldt, og Folk omkring ham begyndte at rejse sig for at gaa rundt i Mellemakten. Det var kun rimeligt, at han gjorde ligesaa, men i saa Tilfælde var han nødt til at passere lige foran den omtalte Loge. Han samlede alt sit Mod og nærmede sig Stedet med nedslagne Øjne. Det gik kun langsomt, thi foran ham gik der en gammel Herre, der kun kom af Sted med stort Besvær. Hvad skulde han gøre? Skulde han nævne Vandeleur ved Navn, idet han gik forbi? Skulde han tage Blomsten ud af sit Knaphul og kaste den ind i Logen? Skulde han se op og sende et langt og kærligt Blik ind til den unge Dame, der enten var hans Søster eller hans Forlovede? Medens han overvejede alle disse Ting, kom han til at mindes sin gamle, trygge Tilværelse i Banken, og han fik et Anfald af Længsel efter Fortiden.

Nu var han naaet lige ud for Logen, og skønt han endnu ikke havde bestemt sig til, hvad han vilde gøre, eller om han vilde gøre noget, drejede han dog Hovedet og saá op. Aldrig saa snart faldt hans Blik ind i Logen, før han gav et Udraab af Skuffelse og stod som fastnaglet til Ste-

det. Logen var tom. Under hans langsomme Gang havde Hr. Vandeleur og hans Datter ganske stille fjernet sig.

Et høfligt Menneske bagved ham gjorde ham opmærksom paa, at han stod i Vejen, hvorfor han atter bevægede sig mekanisk fremad og modstandsløs lod sig føre ud af Teatret. Da han stod ude paa Gaden, var der ikke længere nogen, der skubbede paa, saa han standsede igen, og den kølige Aftenluft bragte ham snart i Ligevægt. Det overraskede ham, at han havde heftig Hovedpine, og at han ikke kunde erindre et eneste Ord af de to Akter, han havde overværet. Da Sindsbevægelsen lagde sig, efterfulgtes den af en overvældende Trang til Søvn, saa han vinkede ad en Vogn og kørte hjem, yderst udmattet og noget utilfreds med Livet.

Næste Morgen passede han Frøken Vandeleur op, da hun skulde i Byen, og Klokken var otte, da han saá hende komme hen ad Fortovet. Hun var enkelt, ja, næsten tarveligt klædt, men i den Maade, hvorpaa hun førte sig, var der en Holdning og en Ynde, der vilde kaste Glans over det ringeste Toilette. Om det saa var hendes Kurv, blev den til et Smykke ved den Maade, hvorpaa hun bar den. Da Francis smuttede ind ad en Gadedør, forekom det ham, at Solskinnet fulgte hende og Skyggerne veg, hvor hun gik frem. Først i det Øjeblik hørte han, at en Fugl i et Bur sang oppe i et Vindue.

Han lod hende komme forbi Døren, men traadte saa ud paa Fortovet, og bagfra nævnede han hende ved Navn.

„Frøken Vandeleur," sagde han.

Hun vendte sig om, og da hun saá, hvem det var, blev hun ligbleg.

„Tilgiv mig, jeg havde ikke til Hensigt at forskrække Dem, og der burde heller ikke være noget forfærdende hos en, der ønsker Dem det saa godt som jeg. De maa tro

mig, naar jeg siger Dem, at det er mere af Nødvendighed end af fri Villie, jeg bærer mig saaledes ad. Vi har mange Ting tilfælles, og jeg gaar desværre i fuldstændigt Mørke. Der er meget, jeg skulde gøre, men mine Hænder er bundne. Jeg véd ikke engang, hvad jeg skal tro eller føle, jeg aner ikke, hvem der er mine Venner eller Fjender."

Med Besvær fik hun Ordene frem.

„Jeg véd ikke, hvem De er," sagde hun.

„Jo, Frøken Vandeleur, det véd De godt," svarede Francis. „De véd det bedre end jeg selv, og det er først og fremmest om den Ting, jeg ønsker at faa Besked. Sig mig, hvad De véd," bad han. „Sig mig, hvem jeg er, hvem De er, og hvorledes vore Skæbner er kædet sammen. Hjælp mig lidt, Frøken Vandeleur — sig blot et Par Ord, der kan vejlede mig, kun min Faders Navn, om De vil — dermed vil jeg være taknemlig og tilfreds."

„Jeg skal ikke forsøge at føre Dem bag Lyset," svarede hun. „Jeg véd, hvem De er, men jeg har ikke Lov til at sige det."

„Sig mig i det mindste, at De har tilgivet mig min Paatrængenhed, og jeg vil da vente med al den Taalmodighed, jeg besidder," sagde han. „Hvis jeg ikke maa vide det, faar jeg klare mig uden. Det er grusomt, men jeg kan taale mere end det. Kun maa De ikke forøge mine Bekymringer ved at sige, at jeg i Dem har faaet en Fjende."

„De gjorde kun, hvad der var ganske naturligt, og jeg har intet at tilgive Dem. Farvel."

„Er det for stedse?" spurgte han.

„Det véd jeg ikke selv," svarede hun. „Farvel saa længe da."

Dermed gik hun videre.

Francis kom hjem i en Tilstand af stærk Sindsbevæ-

gelse. Det var saa rent ubetydeligt, hvad han fik lavet med Euclid den Formiddag, og han var hyppigere ved Vinduet end ved sit provisoriske Skrivebord. Men ud over det, at han saá Frøken Vandeleur, der kom hjem og hilste paa sin Fader, der røg en Trichinopoli Cigar ude paa Verandaen, blev der intet at iagttage ved Huset med de grønne Persienner før Maaltidet midt paa Dagen. Den unge Mand tilfredsstillede skyndsomst sin Appetit i en Restaurant i Nabolaget, hvorpaa han med usvækket Nysgerrighed ilede hjem til Huset i Rue Lepic. En ridende Tjener førte en opsadlet Hest frem og tilbage udenfor Havemuren, og Portneren i Francis' Hus stod lænet op ad Dørkarmen, medens han røg sin Pibe og betragtede Hestene og Tjenerens Liberi.

„Er det ikke fine Dyr!" udbrød han, „og se saa den Dragt! Det er en General Vandeleur, der er inde at besøge sin Broder. Generalen er en stor Mand ovre i Deres Land, og De kender ham sikkert af Anseelse."

„Jeg maa tilstaa, at jeg har aldrig før hørt om General Vandeleur," svarede Francis. „Vi har mange Generaler, véd jeg, men min Virksomhed har kun været i det civile Liv."

„Det er ham, der har mistet den store indiske Diamant. Den maa De da have læst om i Aviserne."

Saa snart Francis kunde slippe bort fra Portneren, løb han ovenpaa og skyndte sig hen til Vinduet. Lige under Lysningen i Kastanietræets Krone sad de to Herrer og røg Cigar, medens de talte sammen. Generalen var en rød, militærisk udseende Herre, der havde nogen Familielighed med sin Broder og havde noget af de samme Træk, samt noget — men kun lidt — af den samme fri og kraftige Optræden. Han var ældre, mindre og saá mere ordinær ud, han faldt helt igennem ved Siden af Diktatoren.

De talte saa sagte, medens de interesseret bøjede sig frem over Bordet, at Francis kun nu og da kunde opfange et enkelt Ord. Af det lidt, han hørte, forstod han, at Samtalen berørte ham og hans Løbebane, flere Gange hørte han Navnet Scrymgeour, thi det var let at opfatte, og endnu hyppigere syntes han, han kunde skelne Navnet Francis.

Til sidst brød Generalen ud i en Række skarpe Ord, som om han var yderst ophidset.

„Francis Vandeleur!“ udbrød han derpaa med Eftertryk paa det sidste Ord. „Francis Vandeleur, siger jeg dig.“

Diktatoren gjorde en Bevægelse med hele Kroppen, halvvejs bekræftende, halvvejs spottende, men den unge Mand kunde ikke høre hans Svar.

Var han den Francis Vandeleur, de talte om? Drøftede de det Navn, han skulde giftes under? Eller var det hele en Drøm og skyldtes hans egen Indbildskhed og Optagethed af sig selv?

Efter en Tids dæmpet Samtale lod det til, at de to Parter igen blev uenige, og paa ny talte Generalen saa højt, at Francis kunde høre, hvad der blev sagt.

„Min Kone!“ udbrød han. „Hende er jeg færdig med. Jeg vil ikke høre hendes Navn, jeg kan blive syg, naar jeg hører det Navn.“

Han bandede og slog med knyttet Haand mod Bordet.

Det saá ud, som om Diktatoren prøvede paa faderligt at berolige ham, og lidt efter fulgte han ham hen til Havelaagen. De trykkede hinandens Hænder rigtig venligt, men aldrig saa snart havde Døren lukket sig efter Generalen, før John Vandeleur brød ud i et Latteranfald, der i Francis Scrymgeours Øren lød uvenligt, ja, næsten djævelsk.

Saaledes var der atter gaaet en Dag, og det var kun lidt, han havde faaet at vide. Men han huskede, at næste Dag var det Tirsdag, og han lovede sig selv nogle interessante Opdagelser. Maaske var alt godt, maaske netop helt slet, han var i det mindste vis paa, at han vilde faa noget at vide, ja, maaske vilde han faa Held til at komme til Bunds i den Hemmelighedsfuldhed, der omgav hans Fader og hans Familie.

Da Middagstimen nærmede sig, blev der gjort mange Forberedelser i Haven ved Huset med de grønne Persienner. Det Bord, der var delvist synligt for Francis gennem Aabningen i Træets Krone, var bestemt til at tjene som Anretterbord og fik Stabler af Tallerkener og Ingredienser til Salat, medens det andet, der næsten var helt skjult, skulde bruges som Spisebord. Francis kunde ogsaa se enkelte Glimt af Sølvservicet og den hvide Dug.

Lige paa Slaget ankom Rolles. Han saá ud som en Mand, der var paa sin Post, og talte ikke ret meget. Diktatoren lod derimod til at være ypperlig oplagt, og hvert Øjeblik hørte Francis hans Latter, der lød glad og ungdommelig. Efter Tonefaldet og Forandringerne i hans Stemme var det tydeligt, at han fortalte mange pudsige Historier og efterlignede en Mængde Nationers Sprog, og inden han og den unge Præst var færdige med deres Vermouth, var al Mistillid forbi, og de snakkede sammen som et Par Skolekammerater.

Til sidst kom Frøken Vandeleur ud med Suppeterrinen. Rolles løb frem for at hjælpe hende, og hun afslog leende hans Tilbud. Der udvekslede nu en Række muntre Bemærkninger mellem de tre, og de drejede sig vist om den primitive Ordning, at en af Selskabet vartede op.

„Saa har man det mere ugenert," hørte Francis Hr. Vandeleur sige.

I næste Øjeblik havde de alle tre indtaget deres Pladser, og han kunde nu hverken se eller høre, hvad der gik for sig. Men det lod til at være et fornøjeligt Middagsmaaltid, der var en bestandig Snakken og en bestandig Klirren af Knive og Gafler under Kastanien. Francis havde kun faaet et Rundstykke, og han følte ligefrem Misundelse ved de andres Spisen. De var længe om hver Ret og dvælede til sidst ved en herlig Dessert, til hvilken de nød Vin af en gammel Flaske, som Diktatoren selv trak op. Da Mørket begyndte at falde paa, blev der sat en Lampe ud paa Bordet, og paa Anretterbordet blev der stillet to tændte Lys, thi det var en blikstille, stjerneklar Aften. Desuden kom der Lys fra Døren og Vinduet ved Verandaen, saa Haven laa helt oplyst, og Bladene blinkede i Mørket.

Maaske for tiende Gang gik Frøken Vandeleur ind i Huset, og denne Gang vendte hun tilbage med Kaffebakken, som hun stillede paa Anretterbordet. I samme Øjeblik rejste hendes Fader sig.

„Kaffen er det min Bestilling at servere," hørte Francis ham sige.

I næste Øjeblik saá han sin formentlige Fader staa ved Anretterbordet i Skæret af Lysene.

Medens han hele Tiden talte over Skulderen, skænkede han to Kopper op af den brune Vædske, hvorpaa han med den største Behændighed hældte Indholdet af en lille Flaske i den ene Kop. Det hele skete saa hurtigt, at selv Francis neppe fik Tid til at se det, før det allerede var sket. I næste Øjeblik vendte Vandeleur sig om mod Bordet med en Kop i hver Haand.

„Før vi er færdige med vor Kaffe," sagde han leende, „har vi den berømte Hebræer her."

Det er ikke muligt at beskrive Francis Scrymgeours Forvirring og Fortvivlelse. Han saá, at der blev foretaget noget ondt lige for hans Øjne, han følte sig forpligtet til at skride ind, men vidste ikke, hvorledes han skulde bære sig ad. Det kunde jo være, det kun var en Spøg, og hvordan vilde han tage sig ud, hvis han fremkom med en unødvendig Advarsel? Men hvis det nu var en alvorlig Historie, og Forbryderen var hans egen Fader, hvor vilde det da ikke være grufuldt at bringe Straffen over sit eget Ophavs Hoved. For første Gang blev det ham klart, at han spillede en Lurers Rolle. Det var en skrækkelig Pine for ham at være uvirksom og afventende ved en saadan Lejlighed og med en saadan indre Sjælekamp. Han greb fat i Vindueskarmen, hans Hjerte bankede vildt, og Sveden brød frem over hele hans Krop.

Der gik et Par Minutter.

Det forekom ham, at Samtalen var ved at dø hen, men endnu var der ikke Tegn til noget foruroligende.

Paa én Gang hørte han et Glas klirre og derpaa en svag, dump Lyd, som om et Menneske faldt forover mod Bordet. I samme Øjeblik lød der et gennemtrængende Skrig.

„Hvad har du gjort?" raabte Frøken Vandeleur. „Han er død."

Diktatoren svarede med en heftig Hvisken, der var saa skarp, at Francis hørte hvert Ord.

„Ti stille!" sagde Hr. Vandeleur. „Manden er lige saa rask som jeg. Tag fat ved hans Hæle, medens jeg tager fat ved hans Skuldre."

Francis hørte Frøken Vandeleur briste i Graad.

„Hører du, hvad jeg siger?" gentog Diktatoren med

samme skærende Hvisken. „Eller ønsker du at kives med mig. Du kan selv vælge, Jomfru Næsvis!“

Der blev igen en Pause, og derpaa tog Diktatoren atter Ordet.

„Tag Manden ved Benene, jeg maa have ham ind i Huset. Hvis jeg var lidt yngre, kunde jeg klare mig selv. Men nu, da jeg er gammel og har døjet meget, maa jeg bede dig om Hjælp.“

„Det er en Forbrydelse,“ sagde den unge Pige.

„Jeg er din Fader,“ sagde Hr. Vandeleur.

Disse Ord lod til at gøre deres Virkning. Francis hørte en Skraben hen over Gruset, en Stol væltede, og derpaa saá han Fader og Datter vaklende bære Rolles' livløse Legeme over Grusgangen og forsvinde inde under Verandaen. Den unge Præst var helt slap og bleg, og hans Hoved svingede fra den ene Side til den anden ved hvert Skridt.

Var han død eller levende? Til Trods for Diktatorens Erklæring var Francis mest tilbøjelig til at antage det første. Det var en stor Forbrydelse, der var blevet begaaet, og det saá slemt ud for Beboerne i Huset med de grønne Persienner. Til sin Overraskelse mærkede Francis, at al hans Afsky for Gerningen ganske traadte tilbage for hans Medfølelse for den unge Pige og den gamle Mand, som han nu ansaa for stedte i den største Fare. En Følelse af Ædelmodighed kom op i ham, han vilde ogsaa hjælpe sin Fader mod Menneskene og den menneskelige Retfærdighed. Han aabnede Vinduet, og idet han lukkede Øjnene, sprang han med udbredte Arme ned i Kastanietræets Krone.

Gren efter Gren gled bort eller knækkede under hans Vægt, saa ramte en stærk Gren ham under Armen, og han hang der et Sekund, derpaa gav han Slip og faldt

tungt ned mod Bordet. Et forskrækket Udbrud inde fra Huset fortalte ham, at hans Ankomst ikke var sket ubemærket. Han kom hurtigt paa Benene, og i tre Spring naaede han Døren inde paa Verandaen.

I en lille Stue med Maatter over Gulvet og Glasskabe med sjældne og kostbare Ting langs Væggene knælede Hr. Vandeleur ved Siden af Rolles' Legeme. Han rejste sig, idet Francis traadte ind, og der blev rakt noget fra den ene til den anden. Det var atter noget, der skete i ubeskrivelig kort Tid. Den unge Mand fik ikke Tid til at forvisse sig om, hvad han saá, men det forekom ham, at Diktatoren havde taget noget fra Præstens Brystlomme, set paa det i det korte Sekund, det laa i hans Haand, og derpaa hurtigt overgivet det til Datteren.

Alt dette var forbi, medens Francis endnu stod med den ene Fod paa Tærskelen og den anden løftet. I næste Øjeblik laa han paa Knæ foran Hr. Vandeleur.

„Fader!" udbrød han. „Lad mig ogsaa hjælpe dig. Jeg vil gøre, hvad du ønsker, uden at spørge. Jeg vil adlyde dig blindt. Tag imod mig som en Søn, og du vil mærke en Søns Hengivenhed."

Diktatorens første Svar bestod i en frygtelig Eksplosion af de værste Eder.

„Søn og Fader?" udbrød han saa. „Fader og Søn? Hvad Fanden er det for sindssygt Komediespil? Hvordan kommer De ind i min Have? Hvad vil De? Og hvem i Herrens Navn er De?"

Francis rejste sig yderst skamfuld og stod foran ham uden at sige noget.

Saa lod det til, at der gik et Lys op for Hr. Vandeleur, og han lo højt.

„Nu ser jeg, det er Scrymgeour'en," udbrød han. „Meget vel, Hr. Scrymgeour, maa jeg forklare Dem, hvordan

De staar i det. De er med Magt trængt ind i min Privatbolig, eller maaske er De kommet herind ved Bedrageri, i hvert Fald uden nogen Opfordring fra min Side. De kommer her og overvælder mig med Deres Udgydelser i det kedelige Øjeblik, da en Gæst er besvimet ved mit Bord. De er ikke min Søn, men min Broders Afkom med en Fiskerkælling, hvis De endelig ønsker at vide det. De er mig i den Grad ligegyldig, at det grænser op til Modbydelighed, og efter det, jeg har set af Deres Opførsel, forekommer det mig, at Deres indre Væsen nøje svarer til Deres Ydre. Naar De nu faar Tid, anbefaler jeg Dem at tænke over mine Bemærkninger, og jeg bønfalder Dem om at være saa elskelig at befri os fra Deres Nærværelse. Hvis jeg ikke var stærkt optaget," tilføjede Diktatoren med en rystende Ed, „skulde jeg give Dem en solid Omgang Kløe, inden De forsvandt!"

Francis følte sig ydmyget paa det dybeste. Han vilde have flygtet, hvis det havde været muligt, men da han ikke vidste, hvorledes han skulde komme bort fra det Hus, han havde været saa uheldig at trænge ind i, blev han i sin Raadvildhed staaende, hvor han stod.

Det var Frøken Vandeleur, der brød Tavsheden.

„Fader, du taler over dig i din Vrede. Hr. Scrymgeour kan have taget fejl, men han mente det godt med dig."

„Tak, fordi du ogsaa siger noget," svarede Diktatoren. „Du minder mig om en anden Ting, som jeg anser mig for forpligtet til at meddele Hr. Scrymgeour. Min Broder har været idiotisk nok til at give Dem en Aarpenge," sagde han, henvendt til den unge Mand, „og tilmed var han saa dum, at han foreslog et Ægteskab mellem Dem og denne unge Dame. De blev forevist for hende forleden Aften, og det glæder mig, at hun med Afsky tilbageviste Forslaget. Jeg skal endnu tilføje, at jeg har ikke saa lidt

at sige hos Deres Fader, og jeg skal gøre mit bedste for, at De mister Deres Aarpenge og bliver sendt tilbage til Deres Skrivepult, inden Ugen er omme."

Den gamle Mands Tonefald var næsten endnu mere fornærmende end selve Ordene. Francis følte sig udsat for den ubarmhjertigste, mest tilintetgørende og ganske utaalelige Foragt. Han vendte Ansigtet bort og holdt Hænderne op for Ansigtet, medens han udstødte en Lyd som en Hulken eller et fortvivlet Suk. Igen var det Frøken Vandeleur, der tog sig af ham.

„Hr. Scrymgeour, De skal ikke tage Dem af Faders bitre Ord," sagde hun. „Jeg følte ingen Afsky for Dem den Aften, jeg bad tværtimod om at faa Lejlighed til at gøre Deres nærmere Bekendtskab. Og hvad angaar det, der er sket her i Aften, maa De tro mig, naar jeg siger Dem, det har fyldt mig baade med Medlidenhed og Agtelse."

Lige i det Øjeblik gjorde Rolles en krampagtig Bevægelse med den ene Arm, hvilket overbeviste Francis om, at han kun var bedrøvet, og at Virkningen af det bedøvende Middel nu var ved at fortage sig. Vandeleur bøjede sig over ham og iagttog ham et Øjeblik.

„Naa, lad der saa blive en Ende paa det!" udbrød han og saá op. „Og siden du er saa tilfreds med den Skiftings Opførsel, saa tag et Lys og vis ham ud."

Den unge Dame skyndte sig at adlyde.

„Mange Tak," sagde Francis, saa snart han var ene sammen med hende ude i Haven. „Jeg takker Dem af mit ganske Hjerte. Det har været den bitreste Aften i mit Liv, men jeg vil dog altid have én god Erindring."

„Jeg sagde, hvad jeg følte, og jeg sagde det for at yde Dem Retfærdighed," sagde hun, „Det gjorde mig ondt, at De skulde blive saa uvenligt behandlet."

De var nu naaet hen til Havelaagen. Frøken Vandeleur

satte Lyset ned paa Jorden og gav sig i Lag med at aabne den forsvarligt lukkede Dør.

„Et Ord endnu," bad Francis. „Dette er da ikke den sidste Gang, jeg ser Dem — vel?"

„Ak, De hørte jo, hvad Fader sagde," svarede hun. „Hvad andet kan jeg end adlyde?"

„Sig mig i det mindste, at det ikke er med Deres Samtykke, sig mig, at De gerne vil træffe mig igen."

„Ja, det har jeg intet imod," svarede hun. „De forekommer mig baade modig og hæderlig."

„Giv mig saa en Erindring om Dem," sagde han.

Hun standsede et Øjeblik, medens hendes Haand hvilede paa Laasen, der nu var det sidste, der skulde aabnes.

„Hvis jeg gør det, vil De saa til Punkt og Prikke gøre, som jeg siger?" spurgte hun.

„Hvor kan De spørge?" sagde Francis. „Jeg vil jo lyde Deres mindste Ord."

Hun drejede Nøglen og skød Døren op.

„Ja, lad mig saa gøre det," sagde hun. „De véd ikke, hvad De beder om, men lad gaa. Hvad saa siden De hører," fortsatte hun, „hvad saa siden der sker, saa vend ikke tilbage her til Huset. Skynd Dem, til De kommer ned i de oplyste og menneskefyldte Dele af Byen, og selv da skal De se Dem godt for. De er i større Fare, end De tror. Lov mig, at De vil ikke saa meget som se paa min Gave, før De er i Sikkerhed."

„Det lover jeg," svarede Francis.

Hun lagde noget, der var løst indpakket i et Lommetørklæde, i den unge Mands Haand, og derpaa skød hun ham ud paa Gaden med større Kraft, end han havde tiltroet hende.

„Løb nu!" udbrød hun.

Døren slog i, og han hørte, at der igen blev omhyggeligt stænget.

„Naa, jeg maa løbe, det lovede jeg jo!“ sagde han og skyndte sig ned mod Rue Ravignan. Han var ikke kommet halvtredsindstyve Skridt bort fra Huset med de grønne Persienner, da Nattens Stilhed blev brudt af det mest djævelske Skrig. Ganske mekanisk standsede han, og en anden Fodgænger fulgte hans Eksempel. I Husene i Nærheden saá han Folk styrte til Vinduerne, en Ildebrand kunde ikke have vakt større Forstyrrelse i dette øde Kvarter. Og dog lød det, som om det kun var en enkelt Mand, der raabte, og hans Raab lød som en Brølen og en Blanding af Sorg og Raseri. Det var som en Løvindes Skrig, naar den har mistet sine Unger, og det forbavsede og forfærdede Francis at høre sit eget Navn blive slynget ud i Natteluften under de vildeste Forbandelser.

Hans første Bevægelse var at vende om mod Huset, men i næste Øjeblik mindedes han Frøken Vandeleurs Raad og besluttede at fortsætte Flugten med stærkere Fart end før. Han skulde lige til at gøre Alvor deraf, da Diktatoren vrælende kom flyvende forbi ham som skudt ud af en Kanon og med det hvide Haar flagrende for Vinden.

„Det var lige paa et hængende Haar,“ tænkte Francis. „Hvad han vil mig, og hvorfor han blev saa altereret, begriber jeg ikke. Men han er tydelig nok ikke rar at være i Nærheden af i Øjeblikket. Jeg kan ikke gøre noget bedre end følge Frøken Vandeleurs Raad.“

Han besluttede at gaa tilbage og gaa ned ad Rue Lepic, medens hans Forfølger blev ved ned ad den anden Gade. Det var en daarlig Plan, han skulde hellere have sat sig ind i den nærmeste Kafé og ventet dèr, til Forfølgelsens

første Hede var forbi. Men Francis var ikke alene uerfaren med Hensyn til den Slags Ting, han vidste heller ikke af noget ondt for sit Vedkommende, saa han vilde kun slippe for et ubehageligt Sammentræf. Han syntes, han havde haft nok af den Slags for denne Gang, men heldigvis havde Frøken Vandeleur ogsaa sagt noget. Han følte sig saaret baade paa Sjæl og Krop, thi han var øm i alle Lemmer, og det nagede ham, hvad der var blevet sagt til ham. Han maatte indrømme, at Hr. Vandeleur havde en yderst giftig Tunge.

Tanken om hans mulige Beskadigelser fik ham til ogsaa at erindre, at han ikke blot manglede en Hat, men at hans Klæder ikke havde haft godt af hans Fart ned gennem Kastanien. I den første Butik købte han en billig Bulehat og fik sit Tøj repareret en Smule. Erindringsgaven, som stadig var indhyllet i Lommetørklædet, stak han foreløbig i Bukselommen.

Han var ikke kommet ret langt bort fra Butiken, da han mærkede et pludseligt Stød, en Haand greb ham om Halsen, og han saá et rasende Ansigt lige tæt ved sit og Ansigtets Mund brølede Forbandelser imod ham. Diktatoren, der ikke havde kunnet indhente noget Bytte, var vendt tilbage ad den anden Gade. Francis var en kraftig ung Fyr, men han kunde ikke maale sig med sin Modstander, hverken med Hensyn til Styrke eller Behændighed. Efter et Øjebliks Modstand overgav han sig derfor til Diktatoren.

„Hvad vil De mig?“ spurgte han.

„Det kan vi tale om hjemme,“ svarede den gamle Mand barsk.

Han vedblev at drive den unge Mand foran sig op mod Huset med de grønne Persienner.

Skønt Francis ikke længere gjorde Modstand, ventede

han dog kun paa en Lejlighed til at gøre et dristigt Flugtforsøg. Med et pludseligt Ryk lod han Hr. Vandeleur beholde Frakkekraven i Haanden, og paa ny satte han Fart paa mod Boulevarderne.

Nu havde Tingene vendt sig. Var Diktatoren stærkest, var Francis dog som den yngste hurtigst til Bens, og det varede ikke længe, inden han slap bort i Menneskemængden. Han følte sig befriet et Øjeblik, men hans Urofølelse var lige stærk, og han gik hurtigt videre, til han kom ud paa Place de l'Opéra, der straalede i en elektrisk Belysning, der næsten var klar som Dagen.

„Nu haaber jeg, Frøken Vandeleur er tilfreds," tænkte han.

Han drejede til højre og gik hen ad Boulevarden, gik ind i Café Américain og bestilte et Glas Øl. Det var baade sent og tidligt for Kafeens Stamgæster, der sad kun to eller tre Personer, alle Herrer, spredte hver ved sit Bord i det store Lokale, og Francis var alt for optaget af sine egne Tanker til at lægge Mærke til nogen.

Han tog Lommetørklædet op af Lommen og saá, at den Genstand, der var indhyllet i det, var et Maroquin Etui med Guldornamenter. Det sprang op, da han trykkede paa en Fjeder, og den forfærdede unge Mand saá en Diamant af kæmpemæssig Størrelse og med en ganske usædvanlig Straaleglans. Det hele forekom ham saa uforklarligt, og Stenens Værdi var tydelig nok saa uhyre stor, at Francis sad og stirrede ned i det oplukkede Etui uden at kunne samle sine Tanker eller foretage sig noget.

En Haand blev lagt paa hans Skulder, og han hørte en rolig Stemme, der dog havde noget bydende i sin Klang:

„Luk det Etui og forsøg paa at genvinde Deres Fatning."

Han saá op og fik Øje paa en Mand, der endnu var

ung, men havde noget fint og behersket over sig. Han var kostbart klædt, men der var intet som helst paafaldende, hverken med Hensyn til Dragtens Farve eller dens Snit. Han havde rejst sig fra sin Plads, taget sit Glas med sig og satte sig nu ved Siden af Francis.

„Luk Etuiet," gentog den fremmede, „og stik det roligt i Lommen, hvor jeg er overbevist om, at det aldrig skulde have været. Prøv paa at se mindre forvildet ud og lad, som om jeg er en af Deres bekendte, De nu tilfældig har truffet. Saadan, ja. Lad os klinke, det er bedst. Jeg tror, De maa være Amatør."

Da den fremmede udtalte disse Ord, ledsagede han dem med et betydningsfuldt Smil, hvorpaa han lænede sig tilbage og tog et dybt Drag af Cigaren.

„For Guds Skyld, sig mig, hvem De er, og hvad dette betyder? Hvorfor jeg adlyder Deres usædvanlige Forslag, véd jeg ikke selv, men jeg har i Aften oplevet saa meget forvirrende, og alle de Mennesker, jeg træffer, opfører sig saa besynderligt, at jeg tror, jeg enten har mistet Forstanden eller er blevet hensat til en anden Planet. Deres Ansigt indgiver mig Tillid, De lader til at være klog, god og erfaren, sig mig for Himlens Skyld, hvorfor De taler saadan til mig?"

„Til rette Tid skal De nok faa alt at vide," svarede den fremmede. „Men det er først min Tur, og De maa begynde med at fortælle mig, hvorledes De er kommet i Besiddelse af Rajahens Diamant."

„Rajahens Diamant!" gentog Francis.

„Jeg vilde ikke tale saa højt i Deres Sted," sagde den anden. „Men det er ganske vist, at De har Rajahens Diamant i Deres Lomme. Jeg har set den og haft den i Haanden Snese af Gange hos Sir Thomas Vandeleur."

„Sir Thomas Vandeleur! Generalen! Min Fader!“ udbrød Francis.

„Deres Fader? Jeg vidste ikke af, at Generalen havde nogen Søn.“

„Jeg er et uægte Barn,“ sagde Francis og blev rød i Hovedet.

Den anden hilste alvorligt paa ham. Hans Hilsen var ærbødig, høflig, som om han i Tavshed anerkendte Francis for sin Ligemand, og den unge Mand følte sig lettet og trøstet uden at kunne sige hvorfor. Det gjorde ham godt at være sammen med denne fremmede Herre, det var ligesom han derved fik fast Grund under Fødderne, og ganske mekanisk tog han Hatten af, som var han sammen med en, der var højere stillet end han.

„Jeg ser, at Deres Oplevelser ikke alle har været lige fredsommelige. Deres Frakke er flænget, De har Rifter paa Kinden og et Saar i Tindingen. De maa tilgive mig, at jeg spørger Dem, hvorledes De kom saaledes til Skade, og hvorledes det gaar til, at De har stjaalet Gods til en saa uhyre Værdi i Lommen.“

„Jeg maa protestere!“ svarede Francis heftigt. „Jeg har ikke stjaalet Gods hos mig. Er det Diamanten, De mener, da er det ikke en Time siden, jeg fik den af Frøken Vandeleur i Rue Lepic.“

„Af Frøken Vandeleur i Rue Lepic!“ gentog den anden. „De interesserer mig mere, end De selv aner. Fortæl videre.“

„Du store Himmel!“ udbrød Francis.

Han var pludselig kommet i Tanker om, at han havde set Hr. Vandeleur tage noget ud af Brystlommen paa sin bedøvede Gæst, og han var nu overbevist om, at det netop var et Maroquin Etui, han havde set.

„Der er noget, der pludselig er gaaet op for Dem?“

„Ja, hør blot," svarede Francis. „Jeg véd ikke, hvem De er, men jeg tror, De fortjener Tillid og vil hjælpe mig. Jeg befinder mig i en underlig Stilling og behøver Raad og Hjælp. Eftersom De opfordrer mig dertil, vil jeg fortælle Dem det hele."

Han gav derpaa en kort Fremstilling af alle sine Oplevelser lige fra den Dag, han i Banken fik Bud om at komme op til Højesteretssagføreren.

„Det var sandelig en mærkværdig Historie," sagde den fremmede, da den unge Mand var naaet til Slutningen af sin Beretning, „og De befinder Dem baade i en vanskelig og farlig Stilling. Mange vilde raade Dem til at opsøge Deres Fader og overgive ham Diamanten, men det synes jeg ikke. Tjener!" kaldte han, og en Tjener nærmede sig.

„Vil De bede Værten om at komme herhen et Øjeblik?" sagde han, og igen lagde Francis Mærke til, at han baade talte og førte sig som den, der er vant til at befale.

I næste Øjeblik kom Værten hen til dem og bukkede dybt.

„Hvad staar til Tjeneste?" spurgte han.

Den fremmede gav et Nik hen mod Francis, da han talte til Værten.

„Vil De være saa god at sige den Herre, hvem jeg er."

„De har den Ære at sidde ved samme Bord som Hans Højhed Fyrst Florizel af Bøhmen," sagde Værten til den unge Scrymgeour.

Francis fo'r op og bukkede glad og ærbødigt for Fyrsten, der bad ham sætte sig igen.

„Tak skal De have," sagde Florizel til Værten, „nu maa De undskylde, at jeg ulejligede Dem i en saa ubetydelig Anledning."

„Giv mig nu Diamanten."

Uden at sige et Ord rakte Francis ham Etuiet.

„De har handlet rigtigt," sagde Florizel. „Deres Følelser har tilsagt Dem, hvad De burde gøre, og De vil opleve den Dag, da De med Taknemlighed vil mindes Deres Modgang i Aften. Et Menneske kan blive udsat for de tusind Vanskeligheder, men er hans Hjerte rent og Forstanden klar, vil han slippe ud af det altsammen uden Skam. Vær nu kun rolig, Deres Sag hviler i min Haand, og med Himlens Hjælp vil jeg være stærk nok til at bringe alt til en god Afslutning. Vil De være saa god at følge med ud til min Vogn."

Med de Ord rejste Fyrsten sig, og efter at have givet Tjeneren et Guldstykke gik han og Francis ud af Kafeen og et Stykke hen ad Boulevarden. Dèr holdt en beskeden Ekvipage, og et Par Tjenere, der ikke bar Liberi, ventede paa Fyrsten.

„Denne Vogn staar til Deres Disposition," sagde Florizel. „Nu skal De saa hurtigt som muligt samle Deres Bagage, og mine Tjenere fører Dem da ud til en Villa et Stykke udenfor Paris. Dèr kan De vente under nogenlunde bekvemme Forhold, til jeg faar Situationen klaret for Dem. Derude finder De en rar Have, et godt Bibliotek, en god Køkkenchef, god Vin og gode Cigarer, som jeg særlig véd, jeg kan anbefale. Jérome," tilføjede han, idet han vendte sig om til den ene Tjener, „du har hørt, hvad jeg sagde. Nu overlader jeg Hr. Scrymgeour til din Omsorg, jeg véd, du vil være omhyggelig for min Ven."

Francis fremstammede nogle Ord til Tak.

„Det kan være tidsnok at takke mig, naar Deres Fader har vedkendt sig Dem, og De er blevet gift med Frøken Vandeleur," sagde Fyrsten.

Med de Ord gik Fyrsten sin Vej i Retning af Montmartre. Han vinkede til den første Vogn, der passerede

ham, opgav en Adresse, og et Kvarter efter steg han ud af Vognen, betalte Kusken og fortsatte Vejen til Fods. Et Par Minutter efter ringede han paa hos Hr. Vandeleur.

Havelaagen blev forsigtigt aabnet af Diktatoren selv.

„Hvem er De?“ spurgte han?“

„De maa undskylde, at jeg besøger Dem saa sent, Hr. Vandeleur,“ svarede Fyrsten.

„Deres Højhed er altid velkommen,“ sagde Diktatoren og traadte tilbage.

Fyrsten benyttede sig af den aabne Plads, og uden at vente paa Værten gik han lige ind i Huset og aabnede Døren ind til Salonen. Der sad to Mennesker derinde, den ene var Frøken Vandeleur, hvis Øjne fortalte, at hun havde grædt, og i den anden genkendte Fyrsten den unge Mand, der en Maanedstid i Forvejen i en Klub havde spurgt ham til Raads med Hensyn til Literatur.

„God Aften, Frøken Vandeleur,“ sagde Florizel. „De ser saa træt ud i Aften. Det er jo Hr. Rolles, ikke sandt? Jeg haaber, De har haft Udbytte af at studere Gaboriau, Hr. Rolles.“

Den unge Præst var imidlertid alt for ophidset til at kunne tale, saa han nøjedes med at bukke stift og vedblev at bide sig i Læben.

„Hvilken god Vind er det vel, der fører Deres Højhed herop i Aften?“ spurgte Hr. Vandeleur, der var fulgt ind efter Gæsten.

„Jeg kommer i et Forretningsanliggende, og saa snart jeg har ordnet den Sag med Dem, beder jeg Hr. Rolles gaa en Tur med mig. Hr. Rolles,“ tilføjede han strengt, „maa jeg gøre Dem opmærksom paa, at jeg har ikke sat mig ned endnu.“

Præsten sprang op og gjorde en Undskyldning, hvorpaa Fyrsten valgte sig en Lænestol ved Bordet, gav Vande-

leur sin Hat og Rolles sin Stok. Idet han saaledes lod dem begge tjene sig og samtidig lod dem blive staaende, talte han til dem:

„Som jeg sagde, kommer jeg her i et Forretningsanliggende, men kom jeg her kun for min Fornøjelse, kunde jeg ikke være blevet mere utilfreds med min Modtagelse eller det Selskab, jeg forefinder. De behandler den, der staar over Dem, uhøfligt," sagde han til Rolles, „og De, Vandeleur, modtager mig smilende, med De véd meget godt, at Deres Hænder endnu ikke er rensede efter Deres slette Handling. Jeg ønsker ikke at blive afbrudt, Hr. Vandeleur," sagde han bydende, „jeg er kommet her for at tale, ikke for at høre, og jeg maa bede Dem høre mig med Ærbødighed og derefter nøje adlyde mig. Saa snart som det lader sig gøre, skal Deres Datter i Gesandtskabet vies til min Ven, Francis Scrymgeour, Deres Broders anerkendte Søn. De vil tjene mig i at give en Medgift paa ikke under ti Tusind Pund Sterling. Hvad Dem selv angaar, vil jeg foreslaa Dem en vigtig Sendelse til Siam, en Sendelse, som jeg vil betro til Dem. De vil nu med to Ord sige mig, om De gaar ind paa disse Betingelser."

„Vil Deres Højhed tilgive, at jeg ærbødigt fremkommer med to Spørgsmaal?" sagde Hr. Vandeleur.

„Ja, spørg," svarede Fyrsten.

„Deres Højhed har kaldt Hr. Scrymgeour sin Ven. Havde jeg vidst, han nød den Ære, skulde jeg have behandlet ham med den Høflighed, der tilkom ham."

„De taler snildt," sagde Fyrsten, „men det hjælper Dem ikke. De har hørt min Befaling; om jeg saa ikke havde set den Herre før i Aften, vilde min Befaling være lige saa ubetinget."

„Som sædvanlig gennemskuer Deres Højhed mig," svarede Vandeleur. „Jeg har desværre sat Politiet i Bevæ-

gelse for at faa fat paa ham og anklaget ham for Tyveri. Skal jeg tage min Beskyldning tilbage eller ikke?"

„Det maa De selv afgøre," sagde Florizel. „Det er et Spørgsmaal mellem Deres Samvittighed og Loven her i Landet. Giv mig min Hat, og De, Hr. Rolles, De giver mig min Stok og følger med mig. Godnat, Frøken Vandeleur. Jeg opfatter Deres Tavshed som Deres ubetingede Samtykke," tilføjede han og saá paa Hr. Vandeleur.

„Jeg kan ikke gøre noget bedre end at gaa ind derpaa," svarede den gamle Mand. „Jeg underkaster mig, men jeg siger Deres Højhed, det bliver ikke uden Modstand."

„De er gammel, men det er ikke til Pryd for Slethed at være gammel," sagde Fyrsten. „Deres Alderdom er mere uklog end andres Ungdom. Prøv ikke paa at trodse mig, det kunde være, De fandt mig haardere, end De havde tænkt Dem mig. Dette er første Gang, jeg har været vred paa Dem, pas paa, at det ogsaa bliver den sidste."

Med disse Ord gik Florizel ud af Stuen, fulgt af Præsten. Florizel gik hen mod Havelaagen, og Diktatoren fulgte dem for at lyse for dem.

„Deres Datter er her ikke," sagde Fyrsten og vendte sig om mod Diktatoren. „Jeg vil sige Dem, at jeg forstod Deres Trusler, og De behøver blot at røre en Finger for i samme Øjeblik at føre den fuldstændige Ødelæggelse ind over Dem selv."

Diktatoren svarede ikke, men da Fyrsten vendte ham Ryggen, gjorde han i sit vanvittige Had en truende Bevægelse, og Fyrsten var aldrig saa snart borte, før han smuttede om det andet Hjørne og i fuld Fart løb ned til den nærmeste Droskeholdeplads.

(Her holder Begivenhederne op med at have noget at gøre med Huset med de grønne Persienner,

siger den arabiske Forfatter. Der kommer endnu en Historie, og dermed bliver vi færdige med Rajahens Diamant. Det sidste Led i Kæden kender Indbyggerne i Bagdad under Navnet Hvad der hændte for Fyrst Florizel og Opdageren).

HVAD DER HÆNDTE FOR FYRST FLORIZEL OG OPDAGEREN.

Fyrst Florizel gik sammen med Rolles hen til det lille Hotel, hvor den unge Præst boede. De talte meget sammen, og mer end én Gang blev den unge Mand rørt til Taarer ved den Blanding af Alvor og Mildhed, der var i Florizels Bebrejdelser.

„Jeg har ødelagt mit Liv," sagde han til sidst. „Hjælp mig. Sig mig, hvad jeg skal gøre. Jeg besidder desværre hverken en Præsts Dyd eller en Kæltrings Snedighed."

„Nu, da De er ydmyget, befaler jeg ikke længere," sagde Fyrsten. „De angrende staar overfor Gud og har ikke med Fyrster at gøre. Men vil De lade mig raade Dem, da foreslaar jeg Dem at tage til Australien som Kolonist. Søg simpelt Arbejde i fri Luft og prøv paa at glemme, at De nogensinde har været Præst eller set den forbandede Sten for Deres Øjne."

„Ja, netop forbandet!" svarede Rolles. „Hvor er den nu? Hvilke nye Ulykker bereder den Menneskene?"

„Den vil ikke gøre mere Fortræd," svarede Fyrsten. „Den er her i min Lomme. Og dette viser Dem," tilføjede han venligt, „at jeg har nogen Tro paa Deres Anger, saa ny den end er."

„Maa jeg ikke røre ved Deres Haand," bad Rolles.

„Nej, ikke endnu," svarede Fyrst Florizel.

Det Tonefald, hvormed han sagde dette, var for Præsten meget sigende, og nogle Minutter, efter at Fyrsten var gaaet, blev Rolles staaende paa Dørtærskelen og fulgte med Øjnene den svindende Skikkelse, medens han nedbad Himlens Velsignelse over en saa udmærket Raadgiver.

I flere Timer vedblev Fyrsten at vandre gennem øde Gader. Han var stærkt optaget af sine Overvejelser med Hensyn til, hvad han skulde gøre med Diamanten. Skulde han give den tilbage til dens Ejer, som han fandt uværdig til en saa sjælden Kostbarhed, eller skulde han dristigt bringe den udenfor Menneskenes Rækkevidde for Tid og Evighed? Det var et alt for alvorligt Problem til, at det kunde afgøres i et Øjeblik. Den Maade, hvorpaa Diamanten var kommet i hans Hænder, kunde kun skyldes Forsynets Villie, og da han tog Juvelen frem og saá paa den i Lygteskæret, bragte dens Størrelse og overraskende Straaleglans ham mere og mere til at anse den for et yderst farligt Onde for Verden.

„Gud hjælpe mig!" tænkte han. „Hvis jeg ser ret meget mere paa den, ender jeg med selv at blive begærlig."

Han var endnu ikke kommet til nogen Beslutning, da han endelig nærmede sig den lille, men elegante Residens lige ved Seinebredden, hvor hans kongelige Slægt havde haft sin franske Bolig i Aarhundreder. Bøhmens Vaaben er hugget i Sten over Portalen, og de forbipasserende kan se et Glimt af en græsklædt Forhave med de kosteligste Blomster. Hele Dagen igennem staar der en Stork — den eneste i Paris — oppe paa Gavlen, og den samler altid Tilskuere ude paa Gaden. Man ser alvorlige Tjenere passere frem og tilbage, ud og ind, og fra Tid til anden slaas

Porten op, og en Ekvipage ruller igennem. Af mange Grunde holdt Fyrst Florizel umaadelig meget af denne Residens, han kom aldrig i Nærheden af den uden at have den lykkelige Følelse af at komme hjem, der er saa sjælden i de stores Tilværelse. Ogsaa nu i denne sene Aften betragtede han Bygningens høje Tag og dæmpet oplyste Vinduer med et Lettelsens og Tilfredshedens Suk.

Da han nærmede sig den Bagdør, han altid benyttede, naar han var ene, traadte en Mand frem fra Skyggen og hilste ærbødigt paa ham. „Har jeg den Ære at tiltale Fyrst Florizel af Bøhmen?“ sagde han.

„Ja, det er min Titel,“ svarede Fyrsten. „Hvad vil De mig?“

„Jeg er Opdager, og jeg skal forevise Deres Højhed dette Papir fra Politipræfekten,“ sagde Manden.

Fyrsten tog Papiret og læste Skrivelsen ved Lygteskæret. Den var yderst høflig og fuld af Undskyldninger, men Fyrsten anmodedes om uopholdelig at følge med Overbringeren op til Præfekturet.

„Med andre Ord: jeg sættes under Anholdelse,“ sagde Fyrst Florizel.

„Deres Højhed, jeg er overbevist om, at intet kunde være fjernere fra Præfektens Tanker. Det er jo ingen Arrestordre, men en ren Formalitet, og det vil være Autoriteterne, der takker Deres Højhed.“

„Men hvis jeg nu nægter at følge med Dem?“ spurgte Fyrsten.

„Jeg vil ikke skjule for Deres Højhed, at man i udstrakt Grad har tilladt mig at handle efter Forgodtbefindende,“ svarede Opdageren med et Buk.

„Det maa jeg sige, Deres Frækhed overrasker mig!“ udbrød Florizel. „De selv handler efter Ordre, saa Dem tilgiver jeg, men Deres overordnede skal komme til at bøde

dyrt for deres uheldige Optræden. Véd De noget om Grunden til dette uhøflige og ulovlige Skridt? De vil behage at lægge Mærke til, at jeg har endnu ikke hverken nægtet eller samtykket i Deres Anmodning, og meget vil afhænge af Deres hurtige og kloge Svar. Jeg maa gøre Dem opmærksom paa, at dette er en ret alvorlig Historie."

„Deres Højhed," sagde Opdageren bekymret. „General Vandeleur og hans Broder har vist den utrolige Uforskammethed at beskylde Deres Højhed for Tyveri, og de paastaar, at den berømte indiske Diamant er i Deres Højheds Besiddelse. En Benægtelse fra Dem vil i fuldeste Maal tilfredsstille Præfekten, ja, jeg gaar videre og tilføjer, at hvis Deres Højhed blot vil beære mig med en Erklæring om ikke at kende noget til den Sag, da beder jeg om Tilladelse til straks at trække mig tilbage."

Lige til det Øjeblik havde Florizel anset sin Oplevelse her for en ren Ubetydelighed, der kun kunde blive alvorlig, hvis den medførte internationale Overvejelser. Men da han hørte Navnet Vandeleur, gik den frygtelige Sandhed op for ham i samme Øjeblik. Han blev ikke blot arresteret, men han var skyldig! Det var ikke blot en ærgerlig Hændelse — hans Ære stod i Fare nu. Hvad skulde han sige, og hvad skulde han gøre? Rajahens Diamant *var* en forbandet Sten, og det lod til, at han skulde blive det sidste Offer for dens Indflydelse.

Een Ting var sikker. Han kunde ikke give Detektiven den forlangte Erklæring, men maatte se at vinde Tid.

„Ja vel," sagde han. „Lad os følges ad til Præfekturet."

Manden bukkede og beredte sig til at følge efter i ærbødig Afstand.

„Nej, kom her," sagde Fyrsten. „Jeg er oplagt til at

passiare, og nu da jeg ser nærmere paa Dem, mener jeg, det ikke er første Gang, vi har truffet hinanden."

„Det er mig en Ære, at Deres Højhed mindes mit Ansigt," svarede Politiembedsmanden. „Det er otte Aar siden, jeg sidst var sammen med Deres Højhed."

„Det er lige saa vel noget, der hører med til min Bestilling som til Deres, at genkende Ansigter. Ser man rigtigt paa Tingene, gør en Fyrste og en Opdager Tjeneste i samme Korps. Vi bekæmper begge Forbrydelser, kun er min Stilling den mest indbringende og Deres den farligste. I én Forstand kan begge Professioner være lige hæderlige for et godt Menneske. Jeg véd da, at jeg vilde hellere være en fremragende og virksom Detektiv end en svag og uhæderlig Hersker."

„Deres Højhed gengælder ondt med godt," svarede Opdageren overvældet. „Vor Paatrængenhed besvares nu med den elskværdigste Nedladenhed."

„Hvor kan De nu vide, om jeg ikke forsøger paa at bestikke Dem," svarede Florizel.

„Himlen bevare mig mod den Fristelse," udbrød Opdageren.

„Det var et klogt og hæderligt Svar, og det synes jeg om," sagde Fyrsten. „Verden er stor og fuld af Rigdom og Skønhed, og der er ingen Grænse for de Belønninger, der kan loves én. Den, der maaske afslaar en Million i Penge, sælger sin Ære for et Rige eller en Kvindes Kærlighed. Jeg har for Eksempel set Lejligheder, der var saa fristende, og Opfordringer, der var saa uimodstaaelige for den menneskelige Dyd, at jeg har været glad ved som De at anbefale mig til Guds Naade. Det skyldes saaledes kun denne beskedne og klædelige Vane, at De og jeg kan vandre sammen her med uplettede Hjerter."

„Jeg har altid hørt, at Deres Højhed var tapper, men

jeg vidste ikke, at De var vis og from. Deres Højhed siger, hvad der er sandt, men paa en Maade, saa det gaar til Hjertet. Det er rigtigt nok, at Verden er en Prøvelsens Mark."

„Nu staar vi midt paa Broen," sagde Florizel. „Læn Dem nu med Albuerne mod Rækværket og se ned over Floden. Ligesom Vandet skyller forbi her nedenunder, saaledes fører Livets Lidenskaber og Forviklinger svage Mænds Hæderlighed med sig. Lad mig fortælle Dem en Historie."

„Jeg adlyder Deres Højheds Befaling," svarede Manden.

Ligesom Fyrsten lænede han sig mod Stenrækværket og beredte sig til at høre efter. Byen var allerede sovet ind, havde man ikke set de uendelig mange Lys og Bygningernes Omrids mod den stjerneklare Himmel, kunde man godt have forestillet sig, at man var ude paa Landet ved en Flod.

„En modig og dygtig Officer, der allerede var naaet højt op i Rang paa Grund af sine egne Fortjenester," begyndte Fyrsten, „besøgte i en for hans Sjælefred uheldig Time en indisk Fyrstes Samlinger. Dèr saá han en saa ualmindelig stor og herlig Diamant, at han fra den Stund kun havde ét Ønske i Livet. For denne glimrende Krystalklump var han rede til at ofre alt, Ære, Anseelse, Venskab og Fædreland. I tre Aar tjente han denne halvbarbariske Hersker som Jakob tjente Laban, han forfalskede Grænser, planlagde Mord, dømte og henrettede en Vaabenbroder, der havde været saa uheldig at mishage Rajahen ved sin Aabenhjertighed, og til Slut — paa et meget kritisk Tidspunkt for hans eget Fædreland — forraadte han en Hærafdeling af det Lands Tropper og lod dem blive slagne og nedhuggede i Tusindtal. Til Slut havde han samlet sig en prægtig Formue og førte den eftertragtede Diamant hjem med sig.

Der gik mange Aar," fortsatte Fyrsten, „og til sidst gaar Diamanten tabt ved et Uheld. Tilfældig falder den i Hænderne paa en naiv og flittig ung Mand, en teologisk Student, der lige stod i Begreb med at betræde en ærefuld Løbebane. Ogsaa paa ham virker Fortryllelsen. Han forlader alt, sit hellige Kald og sine Studier og flygter med Skatten til et fremmed Land. Officeren har en Broder, en forvoven og samvittighedsløs Mand, der faar Præstens Hemmelighed at vide. Hvad gør han? Underretter han sin Broder eller Politiet? Nej, ogsaa paa denne Mand virker den djævelske Trolddom: han maa selv have denne Ædelsten. Med Risiko for at dræbe den unge Præst bedøver han ham og bemægtiger sig Byttet. Ved et Tilfælde, der ikke angaar Historiens Moral, kommer Juvelen derpaa i en anden Mands Besiddelse, og denne, der forfærdes over, hvad han ser, overgiver den til en højtstaaende og ukrænkelig Person.

Officerens Navn er Thomas Vandeleur," vedblev Florizel. „Stenen kaldes Rajahens Diamant, og her ser De den for Deres egne Øjne," sluttede han og aabnede pludselig Haanden.

Opdageren fo'r tilbage med et Udraab.

„Vi har talt om Bestikkelse," sagde Fyrsten. „For mig er dette klare Krystal saa modbydeligt, som var det en Klump af Dødens kravlende Orme, det er mig lige saa afskyeligt, som var det fremstillet af uskyldigt Blod. Jeg ser Diamanten her i min Haand, og jeg véd, den lyser af Helvedes Ild. Jeg har kun fortalt Dem en Hundrededel af dens Historie. Indbildningskraften formaar neppe at fastholde, hvad der skete i tidligere Tider, hvilke Forbrydelser og Forræderier den fik de Tiders Mennesker til at begaa. I Aarhundreder har den trofast tjent Helvedes Magter, nu er det nok med

det Blod, der er udgydt, med de Liv, der er opofrede, og de Venskaber, der er blevne brudte. Alt hører op en Gang, det onde som det gode, og Gud tilgive mig, om jeg handler galt, men med denne Diamants Herredømme er det nu forbi."

Fyrsten bevægede pludselig Haanden, og Juvelen, der beskrev en lysende Bue, faldt med et Plask ned i den strømmende Flod.

„Amen!" sagde Florizel alvorligt. „Dèr dræbte jeg en Basilisk!"

„Gud tilgive mig!" udbrød Opdageren. „Hvad gjorde De dog! Nu er jeg en ødelagt Mand!"

„Jeg tror, at mange rige Folk her i Paris kunde have Grund til at misunde Dem," svarede Fyrsten med et Smil.

„Ak, Deres Højhed, saa bestak De mig alligevel," sagde Politiembedsmanden.

„Det ser ud, som om det slet ikke kunde undgaas," svarede Florizel. „Lad os nu komme op paa Præfekturet."

Ikke længe efter fandt Francis Scrymgeours og Frøken Vandeleurs Bryllup Sted. Vielsen foregik i største Stilhed, og Fyrsten var Brudgommens Forlover. De to Brødre Vandeleur fik fat paa et Rygte om, hvad der var sket med Diamanten, og deres uhyre omfattende Dykkerarbejde i Seinefloden er alle Lediggængeres kæreste Skue og Samtaleemne. Ganske vist har de regnet fejl og har valgt den gale Side af Floden. Hvad Fyrsten angaar, da har denne ophøjede Person nu ligesom den arabiske Fortæller spillet sin Rolle til Ende og kan forsvinde i det Blaa. Men vil Læseren have mere at vide, glæder det mig at kunne meddele, at for nylig var der Revolution i Bøhmen, og da blev han stødt fra Tronen som Følge af sin bestandige Fraværelse og storstilede Forsømmelighed med

Hensyn til Statens Anliggender. Nu har Hans Højhed en Cigarbutik i Rupert Street, og den besøges meget af andre udenlandske landflygtige. Fra Tid til anden kommer jeg dèr for at ryge en Cigar og faa en lille Passiar, og jeg finder, han er lige saa stort et Menneske som i gamle Dage. Han har et olympisk Præg over sig, naar han staar bag Disken, og skønt man paa hans Vest kan se Virkningen af det stillesiddende Liv, er han dog i enhver Henseende den smukkeste Tobakshandler i London.

I N D H O L D

SELVMORDERKLUBBEN

Side

Historien om den unge Mand med Flødebollerne..... 5
Historien om Lægen og Saratoga-Kufferten 41
Hansom Cab-Eventyret 73

RAJAHENS DIAMANT

Historien om Hatteæsken 97
Historien om den unge Gejstlige 126
Fortællingen om Huset med de grønne Persienner 145
Hvad der hændte for Fyrst Florizel og Opdageren..... 181

Kr. 2.50

MARTINS FORLAG

R. L. STEVENSON

EVENTYRNÆTTER	2.50
FYRST OTTO	2.50
SYDHAVSEVENTYR	2.50
SKATTEØEN	2.50

JOSEPH CONRAD

SEJR I–II	à 2.50
TAJFUN	2.00
RUSLANDS SKYGGE	2.00
ALMAYERS GÆST I–II	à 2.00
FREYA FRA DE SYV ØER	2.00

HOVEDKOMMISSIONÆR I NORGE
PETER AAS & CO., KRISTIANIA

MARTIN'S FORLAGSTRYKKERI, KØBENHAVN.

Ph. Hansen & Co.